ချစ်ရမှာ အာမလိပ်

ဒေါက်တာ စိုးလွင်

typing & pdf - lucky82

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်- ၄၀၁၆၄၁၁၂၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်- ၄၀၁၅၃၃၁၂၁

အုပ်ရေ- ၅၀၀

တန်ဖိုး- ၃၅၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်- ဖေသစ်တည်

အတွင်းအပြင်အဆင်နှင့်ဒီဇိုင်း- k. thuya

အတွင်းဖလင်- အေဇက်

ထုတ်ဝေသူ- ဦးသန်းစိုးထွေး (စိုးဇင်စာပေ)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ- ထွန်းတောက်ကြယ်အော့ဖ်ဆက်

အဖုံးပုံနှိပ်သူ- KYAWZAY

စာအုပ်ချုပ်- ဂုဏ်မာန်

ပထမအကြိမ် ၂၀၁၂ ဧပြီ

ဒေါက်တာ စိုးလွင်

၁၃၂၂ သီတင်းကျွတ်လပြည့်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၊ ဖြူးမြို့. (၃)လမ်းနေ ဦးကျင်မောင်၊ ဒေါ်ခင်ဝင်းတို့၏ ဒုတိယသား။ ဖြူး အ၊ ထ၊ က(၁)တွင် ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့။ ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ် ရေထွက်ပစ္စည်းအတတ်ပညာ ဒီပလိုမာ သင်တန်းတက်ခဲ့။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ် မန္တလေးသို့ ရောက်ရှိပညာသင်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် M.B.B.S(MDY)ဘွဲ့ရခဲ့။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်အထိ ၃နှစ်တာ တပ်မတော်တွင် ပြည်သူ့စစ်မှုထမ်းဆေးမှူး ဝိုလ်အဆင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့။

ဆေးတက္ကသိုလ် (၁)ရန်ကုန်မှ ဆေးပညာမဟာသိပ္ပံ (သားဖွားမီးယပ်ပညာ) M.Med.Sc(O&G) ဘွဲ့ကို ၁၉၉၃ခုနှစ်တွင် ရရှိခဲ့။

အင်္ဂလန်သို့ ပညာတော်သင်သွားခွင့်ရခဲ့ပြီး M.R.C.O.G(UK) ဘွဲ့ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရရှိ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဘဝတွင် ဝါသနာအလျောက် စာများစတင်ရေးသားခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းတစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကြာမှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ သုခချမ်းသာ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခွင့်ရခဲ့သော 'မိုက်ကယ်ရယ်၊ သော်တာဆွေရယ်၊ လူနာတစ်ယောက်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်' ဝတ္ထုတိုနှင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့။

ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် 'ဆရာဝန်စစ်စစ် ဖြစ်ချင်တယ်နှင့် ဆေးလောက ဇာတ်ခုံပေါ်က အတွေ့အကြုံများ' စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ် ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းစာပေဆု ရရှိခဲ့။

တတိယဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် လူနာဖြစ်သွားသော ဆရာဝန်နှင့် ဆေးလောက ဇာတ်ခုံပေါ်မှ အတွေ့အကြုံများ စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၀၈ ခုနှစ် သုတစွယ်စုံစာပေဆု ရရှိခဲ့။

Good Health Journal၊ Health Care Journal၊ Health Digest Journal၊ အာယုဒီယဂျာနယ်၊ Fashion Image Magazine၊ Eternal Light Magazine များတွင် အပတ်စဉ် လစဉ် ဆေးပညာအခြေခံသော ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ မှန်မှန်ရေးသားလျှက်ရှိ။ ယခုအချိန်အထိ လုံးချင်းစာအုပ် (၁၈)အုပ်တိတိ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်။

ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီး၊ ဆေးဘက္ကသိုလ် (၁)ရန်ကုန်၊ သားဖွားမီးယပ် ပညာဌာနတွင် သားဖွားမီးယပ် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တွဲဖက်ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း အားလပ်ချိန်များတွင် ဝါသနာထက်သန်ရာ စာပေများရေးသားပြုစုလျှက်ရှိ။

မာတိကာ

ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ အချစ်၏နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာများအကြောင်း

၁။ ကိုကိုနော်... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း

၂။ မပူဆာတော့လည်း... သူ့ခမျာ... သနားစရာ

၃။ ဘူးရင်ဘူး မဘူးရင်ဒူး

၄။ ဝိုလ်အောင်ရင် ရုပ်ရှင်ထဲက ကြက်ဖကြီး

၅။ အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ်

၆။ ချစ်ဗိမာန်လေး လုံလုံခြုံခြုံ

၇။ အချစ်ဖတ်စာ၏ ကကြီး၊ ခရွေး၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး

၈။ အချစ်တောင်ထွတ်သို့ ပထမဆုံးလှေကားထစ်

၉။ စမ်းရေစီးသံအလား မောင့်ချစ်စကား

၁၀။ စာလိပ်ဖို့ အီးကျူလိုတယ်

၁၁။ အဝေးကွင်းမှာ လန်းပြီး အိမ်ကွင်းမှာ နွမ်းသော ပန်းတစ်ပွင့်

၁၂။ ပြန်ဆက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည့် သံယောဇဉ်ကြီးလေးနှစ်မျှင်

၁၃။ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပျဲမယ်

၁၄။ သံယောဇဉ်ဆိုတာရယ် ညောင်ပင်လေးလိုပေါ့

၁၅။ ကကြီး ခရွေးတန်းမှသည် ချစ်တက္ကသိုလ်ဆီသို့

၁၆။ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ဖျားက စည်းကလေး

၁၇။ ချစ်ခွင့်ပေးပါနော်...

၁၈။ အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်

၁၉။ အချစ်တောင်ကုန်းလေး၏ အထွတ်အထိပ်

၂၀။ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြကုန်နိုင်ဖွယ်

၂၁။ တိုက်ပွဲအထပ်ထပ် ကျော်ဖြတ်နိုင်စေ

၂၂။ မုန်တိုင်းတစ်ခု၏ အစ

၂၃။ ပြဿနာရဲ့အဖြေက အနီးဆုံးမှာ

၂၄။ ခေါင်းမြီးခြုံ လုံအောင်ပုန်း

၂၅။ ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါဦး

၂၆။ စာမေးပွဲကျမှာကြောက်တဲ့ ဆရာဝန်

၂၇။ မမြင်ဝံ့တာလည်း ဆေးဆရာ... မကြားဝံ့တာလည်း ဆေးဆရာ

၂၈။ ချစ်သူကိုကို မွှေးဖို့ရာ ပျိုပျိုအချိန်ပေးရဲ့လား

၂၉။ မုန်မုန်ဖြေနော် ဒါ... အချစ်လား

၃၀။ ဒိန်းတလိန်းနတ်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်

၃၁။ ဒိန်းတလိန်းရေ လွတ်အောင်ပြေး... မိလို့ကတော့ အသေပဲ

၃၂။ ဒိန်းတလိန်းရေ ကျေးဇူးအထူး

၃၃။ မျက်လုံးမှိတ်လို့ လက်မထောင် အတိုးချလို့ ချစ်ရအောင်

ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ အချစ်၏နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာများအကြောင်း

သို့မဟုတ်

အမှာစာ

"ကလင်... ကလင်..."

တယ်လီဖုန်းသံက အတွေးကမ္ဘာလေးထဲ လွင့်မြောနေသော ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကို လှုပ်နှိုးလိုက်လေ၏။ သူ့လက်ရေး စာလုံးလေးများနှင့် ခေါင်းစဉ်လေးတွေ စီရရီ တပ်ထားသော စာအုပ်ထူထူတစ်အုပ်ကို တစိမ့်စိမ့် ငေးမောကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူပင် နားမလည်နိုင်အောင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိသည့် မေးခွန်းတွေ တစ်သီကြီး ထုတ်နေမိသောအဖြစ်က ထူးဆန်းလွန်းနေပါ၏။

ယခုစာအုပ်က ယခင်... သူရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်ပေါင်း (၁၈) အုပ်နှင့် လားလားမျှမတူ။ တမူကွဲပြား ထူးခြားလွန်းနေသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်နာမည်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး... အဘယ်မျှလောက် ပဟေဠိဆန်လှပါသနည်း။ ကြည့်စမ်းပါ... စာအုပ်နာမည်က ခေါ်ရမှာ လျှာတွေလိပ်ချင်စရာ 'ချစ်ရမှာ စာမလိပ်' တဲ့လေ... ကြားသည့်သူတိုင်းက ဘယ့်နယ်ဟာကြီးလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာအကြောင်း ရေးထားတာလဲ၊ ကျန်းမာရေးပညာပေး စာအုပ်လား၊ ဝတ္ထုလား၊ ဆောင်းပါးလား... ဘာတုန်း ညာတုန်းစသည်ဖြင့် အမေးစကားတွေနှင့် ပ-ပဟေဠိ အဖြေညှိချင်စရာတွေ များလွန်းလှပါ၏။

သူ့စာအုပ်ကလေးကို သူ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် အထပ်ထပ်အခါခါ လှန်ကြည့်မိ၏။ စာအုပ်ကလေးသာ လူဆိုလျှင်တော့ ရှက်ရှာလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ အခန်း(၁)၏ ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး... 'ကိုကိုနော်... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း' တဲ့။ 'ဘူးရင်ဘူး မဘူးရင်ဒူး' ဆိုတာလည်း ပါသည်။ 'ဗိုလ်အောင်ဒင်ရုပ်ရှင်ထဲက ကြက်ဖကြီး' ဆိုတာကလည်း မဆီမဆိုင် ပါနေသေး၏။ 'အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲမွှေရာပေါ်ဝယ်' ဆိုတာလဲပါ၏။ 'အချစ်ဖတ်စာ၏ ကကြီး၊ ခဂွေး၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး' တဲ့၊ 'ချစ်သူကိုကိုမွှေးဖို့ရာ ပျိုပျိုအချိန်ပေးရဲ့လား' ဆိုတာလည်းပါရဲ့၊ 'ဒီနေ့တလိန်းရေ လွတ်အောင်ပြေး မိလို့ကတော့ အသေပဲ' ဟူသည့် ရန်တွေ့သံလည်းပါ၏...။ ထူးခြားဆန်းပြားသော ခေါင်းစဉ်တွေက ဘာကိုဆိုလိုချင်နေပါသနည်း။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမနေဘူးလား...။

သူရေးထားခဲ့သည့် စာအုပ်ကလေးက ဘာအကြောင်းတွေနည်း။ ပြီးတော့ ဘာစာအုပ်ဟု ခေါ်နိုင်ပါသနည်း။ ဝတ္ထုရှည်လား၊ ဆောင်းပါးလား၊ ရသစာပေလား၊ သုတစာပေလား၊ ကျန်းမာရေးပညာပေးသက်သက်လား... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှန်းညာမှန်း သေသေချာချာ ရေရေရာရာ မပြောတတ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကတော့ဖြင့် စာဖတ်သူတို့ဖတ်ရှုဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

ချက်ချင်းပင် ဖန်ခါးမြေဆေးဘက္ကသိုလ်က ဆရာကြီး ပါမောက္ခဦးခင်မောင်အေး (ENT)ကို သတိရမိ၏။ သူ၏ပထမဆုံးစာအုပ် 'ဆရာဝန်စစ်စစ်ဖြစ်ချင်တယ်...' ကိုဖတ်ပြီး သူပြောခဲ့သောစကားတွေကို ကြားယောင်လာမိ၏။ "ဆရာ့စာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ အများကြီးမေးခဲ့တယ်။ ဒီစာကဘာလဲ၊ ဘယ်စာပေအမျိုးအစားမှာ ပါတာလဲ၊ ဝတ္ထုလား၊ ဆောင်းပါးလား၊ ဆေးပညာပေးလား၊ အတ္ထုပတ္တိလား။ ဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါပဲ" ဟူ၍ အံ့ဩတကြီး မှတ်ချက်ချခဲ့၏။ ယခုစာအုပ်ကိုရော ဆရာဖတ်ရလျှင် မည်သို့မှတ်ချက်ချလေမည်နည်း... သိချင်လှပါ၏။

ယခုလည်း ထိုသို့ တွေးရင်းမေးရင်း အတွေးကမ္ဘာထဲ လွင့်မြောနေခိုက်မှာပင် တယ်လီဖုန်း မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်။ ဘယ်သူပါလိမ့်...

"ဟဲလို... ကိုလတ်လား... ကိုထွေးပါ..." သူ့စာအုပ်များကို ဒိုင်ခံထုတ်ဝေနေပြီဖြစ်သော စိုးဇင်စာပေမှ ညီအငယ်ဆုံးလေး သန်းစိုးထွေး၏အသံပင်...

"ကိုလတ်ရေ... ဒီစာအုပ်ကို အမြန်ဆုံး ထုတ်တော့မယ်... စာဖတ်ပရိသတ်တွေက ဖတ်ချင်လွန်းလို့ တမေးထဲမေးနေကြပြီ... ဘယ်နေ့ထွက်မှာလဲတဲ့။ အဲ့ဒါ ကိုလတ် အမှာစာလေး အမြန်ဆုံးရေးပေးပါဦး'' တဲ့။

ကြည့်စမ်းပါ... စာဖတ်ပရိသတ်တွေက စောင့်မျှော်နေကြပြီဆိုပါလား။ သူ့ဆီတကျီကျီနှင့် တောင်းဆိုနေကြသော အသံတွေကို ချက်ချင်းကြားယောင်လာမိ၏။ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေလေ "ဆရာရယ် ဆရာ့ရဲ့ စာလေးတွေက ဝတ္ထုတိုလေးတွေဆိုတော့ ဖတ်ရတာ အားမရဘူး။ အားရပါးရ ဖတ်ချင်လို့ ဝတ္ထုရှည်ရေးပေးပါ" တဲ့။

ဗုဒ္ဓေါ ဘုရားရေ... 'ဝတ္ထုရှည်ရေးရမယ် ဟုတ်လား၊ မရေးတတ်ဘူး' ဟူ၍ပင် သူ့မှာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရင်း ဘုရားအကြိမ်ကြိမ် တခဲ့ရပါ၏။ ဟိုးငယ်ရွယ်စဉ် စာရူးပေရူးဘဝ၊ တစ်နေ့စာရေးဆရာဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့တာ အဲ့သလို ရသဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေ ရေးသည့်စာရေးဆရာစစ်စစ်ဖြစ်ဖို့ပင်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖြစ်က ဘာနှင့်တူသနည်း... 'ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးဖြိုမယ့်ကြဲ ခါးကမသန်...' ဆိုတာ သူ့အဖြစ်ကို တည့်တည့်ကြီးရေးထားသည့်စကားပင်။

တကယ်တမ်း သူရေးချင်လွန်းသည့် စာပေက... သူချစ်မြတ်နိုးအားကျလှသော တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်တို့လို ခင်ဆွေဦးတို့လို၊ ဂျူး၊ မိုးမိုး(အင်းလျား)၊ မစန္ဒာတို့လို ရသဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေလေ... တကယ်တမ်းရေးဖြစ်နေသည်က စာဖတ်သူတွေ တွေ့မြင်ကြသည့်အတိုင်းပါပဲ... သူနေ့စဉ်လှုပ်ရှားကျင်လည်ရင်း တွေ့ရမြင်ရခံစားရသည့် ဆရာဝန်နှင့် လူနာတွေအကြောင်း၊ ကျောင်းဆရာနှင့် တပည့်တွေအကြောင်း၊ စုတ်ချက်ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ခပ်သွက်သွက် ခပ်တိုတိုလေးတွေ တို့ထိရေးခြစ်ထားသော ဆေးလောက၊ ကျောင်းဆရာလောကဇာတ်ခုံပေါ်က ဘဝအတွေ့အကြုံ ဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံတွေပဲ ဖြစ်ပါ၏။

သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ ရောက်လာသမျှ သူခံစားရသမျှ သူရေးတတ်သလို ရေးလိုက်သည့်စာတွေ... စာတွေ အဲဒီစာတွေသည် မျှော်မှန်းအားကျလွန်းစွာ ရေးချင်လှသည့် 'ရသစာပေ' တွေနှင့် အဘယ်မျှ အလှမ်းကွာဝေးသွားပါပြီနည်း။

စာတွေရေးရင်းရေးရင်း သူသေချာပေါက် 'သိ' သွားသည့် အချက်ကတော့ သူသည် 'ဝတ္ထုရေးနည်း စာရေးနည်း' ကို တတ်ကိုမတတ်ခြင်းပင်တည်း။ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ ကျော်စောမင်း၏ မှတ်ချက်ကို ကြည့်ပါဦး...။ 'ဆရာ့စာတွေ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် စာရေးနည်းဝတ္ထုရေးနည်းတွေ လုံးဝမတတ်ဘဲ ရေးနေတာကို သတိထားမိတယ်။ ဆရာ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို ဆရာရေးချင်သလို ရေးချပစ်လိုက်တာဟာ ဆရာ့စတိုင်လ်လို့တောင် ပြောရမယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာဟာ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အများပြည်သူကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ ရေးချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာလို့ ကျွန်တော်မြင်တယ်' ဟူသတည်း။

မှန်ပါသည်။ သူကတော့ ဝတ္ထုရှည်ဆိုသည်ကိုလည်း မရေးတတ်၊ ဘယ်လိုရေးရမှန်းလည်း မသိ... စကားပြောခန်းတွေ ဘယ်လိုထည့်ရမည်နည်း။ ဇာတ်ကို ဘယ်လိုပျိုးရမည်၊ ဘယ်လိုအထွတ်တင်ရမည်၊ ဘယ်လိုဖြေရမည်... ဘာဆိုဘာမှ မသိ။ ယခု သူရေးလိုက်သည့် ချစ်ရမှာ စာမလိပ် ကရော အဘယ်သို့သော စာမျိုးနည်း။

Good Health ဂျာနယ်ထဲ၌ သူသည် ပင်တိုင်ကဏ္ဍလေးတစ်ခုကို အပတ်စဉ် ရေးနေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့ကဏ္ဍခေါင်းစဉ်က ဆေးလောက ဇာတ်ခုံပေါ်က လူနာမျိုးစုံဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံ တဲ့...။ သူနေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရသည့် လူနာတို့အကြောင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်မြန်မြန်လေး ရေးခြစ်ထားသည့် ခဲခြစ် ပန်းချီကားလေးတွေနှင့် သဏ္ဌာန်တူနေမည်လားမသိ။

ယခုလည်း သူနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော လူနာမလေးတစ်ဦးဆီက ဖုန်းသံကလေးတစ်ခု အကြောင်းကို အကြမ်းရေးခြစ်လိုက်၏။ ခေါင်းစဉ်က 'ချစ်ရမှာ စာမလိပ်' တဲ့။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်နှင့် ပြီးရမည့် လူနာတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးရင်းရေးရင်း တစ်ပတ်နှင့်မပြီး၊ နှစ်ပတ် သုံးပတ် လေးပတ်နှင့်လည်း မပြီးဘဲ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ပါဘဲ ရှည်လျားထွေပြားသည့် စာစုရှည်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကြည့်စမ်း... နောက်ဆုံးပြီးသွားတော့ စုစုပေါင်း (၃၃) ပတ်တိတိ။ သူရေးချင်ရာရာ ရေးသမျှအား ပရိသတ်ကလည်း မပျင်းမရိ စောင့်ဖတ်ကြ၏။

ရေးရင်း ရေးရင်း... အကြီးအကျယ် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေတွေ့ပြီး ဆက်မရေးနိုင်တော့ဘဲ ရပ်ရပ်သွားသည်ကရော ဘယ်နှစ်ခါပါလိမ့်။ ထိုအခါများတွင် သူ့အား အတင်းအကျပ် အပူကပ်ကာ စာမူတောင်းနေကျ အယ်ဒီတာမလေး ဖွန်ခိုင်ဦးက ဂျီကျပါလေတော့၏။ ဆရာရေ ပရိသတ်တွေက ဖုန်းတွေ တဝွမ်းဝွမ်းဆက်ပြီး မေးနေကြပြီ... ဒီတစ်ပတ် ဆရာဘာလို့ မရေးရတာလဲ။ ဆရာ့စာဘာလို့ မပါတာလဲ၊ ဆရာနေမကောင်းလို့လား... နဲ့။ မပျက်မကွက် ရေးပေးပါဆရာတဲ့။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့သော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေနှင့် တွေ့နေပါသနည်း။ ခေါင်းစဉ်ကိုပဲ ကြည့်ပါဘိ... ချစ်ရမှာ စာမလိပ် တဲ့။ ဟောဒီလောကကြီးတွင် ကိစ္စကြီးတစ်ခုရှိ၏။ နွားသိုးမှန်လျှင် ချိုချက်နှင့် မကင်းသကဲ့သို့ လူမှန်လျှင် ဤကိစ္စနှင့် မကင်းနိုင်။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မည်... ဤကိစ္စသာမရှိလျှင် 'လူ' ဆိုသည့်အရာပင် ဖြစ်မလာနိုင်။ ဤကိစ္စမရှိတော့ပါက ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသားဆိုသည့် ဝတ်ဆံတွေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားမည်ဟု ရဲရဲကြီး ပြောနိုင်သည့် ကိစ္စ။ ထိုကိစ္စက လင်ဆက်ဆံခြင်း ဟူသောကိစ္စပင်...။ ဟိုးကမ္ဘာဦးအစ အာဒံနှင့်ဧဝ ထိုလူသားနှစ်ယောက် မစားကောင်းသည့် အသီးကို စားမိခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ထိုကိစ္စကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး လူသားမျိုးဆက်ကို အစပျိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါလား။

လူသားဟူ၍ ဖြစ်လာလျှင် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သည်နှင့် အပျိုလူပျိုဖြစ်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ လင်ဆက်ဆံခြင်း၊ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခြင်း စသည်တို့သည် လူသားတိုင်း သေချာပေါက် ကြုံတွေ့ရတတ်သော သဘာဝတရားကြီးပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဤမျိုးဆက်ပွားကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သော အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများတွင်တော့ ပညာပေးမှုများက စုံစုံလင်လင်၊ ကျောင်းတွေမှာပင် သင်ကြားပေးကြသည်။ ပြဿနာအခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ပါလျှင်လည်း ဘာဆိုဘာမှ လူသိမခံ ဖုံးဖိကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်နေစရာမလို။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အထူးကျွမ်းကျင်သည့် ဆေးပညာရှင်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်မို့ လိုအပ်သလို ပြဿတိုင်ပင် ဆွေးနွေးကာ မှန်ကန်ထိရောက်စွာ ကုသမှုခံယူနိုင်ကြသည်။

သို့သော် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတို့ နေထိုင်ကြီးပြင်းရာ အမိနိုင်ငံတွင်တော့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံများအရ ဤလိင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများသည် ရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ ညစ်ညမ်းသည့်အရာ၊ ယုတ်ညံ့သည့်အရာ၊ ဖွင့်မပြောအပ်သောအရာ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာကောင်းသည့်အရာဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လိင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မသိနားမလည်မှုတွေရော၊ အသိမှား၊ အမြင်မှားနေသည်ရော အကြောင်းရင်းခံကာ ကျားမမောင်နှံတို့တွင် ပြဿနာတွေ အဘယ်မျှလောက် များပြားလာမည်နည်း။ ကြံ့တွေ့လာလျှင်ရော မည်သူ့ထံသွားရောက်၍ အကူအညီတောင်းခံရဲ၊ ဆွေးနွေးရဲပါသနည်း။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်သော ဆေးပညာရှင်တွေရော ရှိပါပြီတဲ့လား။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကတော့ အမျိုးသမီးရောဂါများကို ကုသပေးသည့် အိုဂျီဆရာဝန်တစ်ဦးမို့ သူ့လူနာများက သူ့အား ထိုကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ မဝံ့မရဲတိုင်ပင် ဆွေးနွေးကာ အကူအညီတောင်းခံကြသည့် ဖြစ်ရပ်များစွာကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့လာရ၏။ သူ့ဆီမဝံ့မရဲလာရောက် ဆွေးနွေးကြသော အဖြစ်ကလေးတွေက ရေပြင်ထက်တွင်ပေါ်နေသော ရေခဲတောင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ ရှက်၍တစ်မျိုး၊ ကြောက်၍တစ်ဖုံ၊ ကြိတ်မိုတ်မျိုသိပ်ခံစားနေရသော စုံတွဲများမှာ ရေထဲမြုပ်နေသော ရေခဲတောင်ကြီးပမာ များလှဘိဖြစ်ခြင်း။ စာရေးဆရာဝီဝီ ထိုကိစ္စအား ရေးသားပြီး ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးအား ဝေမျှအသိပညာပေးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းမှ အစတည်ကာ ဤစာစုလေးကို ရေးဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ရေးနေဆဲမှာပင် အခက်အခဲတွေက များပါဘိခြင်း၊ အယ်ဒီတာမလေး ဇွန်ခိုင်ဦးကလည်း 'ဆရာရေ... နည်းနည်းသတိထားပြီး ရေးပေးပါနော်' ဟူ၍ မကြာခဏသတိတွေပေး၏။ ဆင်ဆာကလည်း ခဏခဏထိ၏။ မဟာသီဖြစ်သူ မရှေ့သက်၏ 'ဒယ်ဒယ်ကြီးနော် ရေးတာတွေ တယ်ကြမ်းပါလား၊ တော်ကြာ မိဘတွေက သားသမီးတွေကို ဒီဆရာရေးတာမဖတ်နဲ့လို့ တားကြဆီးကြနဲ့ နာမည်ပျက်မှာ မကြောက်ဘူးလား' ဟူ၍ မကြာခဏ သတိပေးခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရပါ၏။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် အခက်ကြုံရပါ၏... ဆေးပညာရှင် တစ်ယောက်အနေနှင့် ပြည်သူတို့ သိသင့်သိထိုက်သည်ဟု ယူဆပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းပြရေးသားမှုတွေက သာမန်ရိုးရိုးပြည်သူတွေ ဖတ်မိလျှင် ညစ်ညမ်းနေမည်လား။ ရိုင်းပျနေမည်လား။ အပြာဆန်သွားမည်လား။ ပန်းနုရောင်သမ်းသော ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ အချစ်၏နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာများကို ဖွင့်လှစ်ပြသရသည်မှာ ခက်ခဲလွန်းလှပါ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ပွင့်လင်းရင်းနှီးသော အချစ်ကိစ္စတို့ကို နလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး ရေးလိုက်သည်နှင့် အချစ်ရသက ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာ၏။ အပေါ်ယံလောက်ပဲ ရေးရမည်လား။ အသေးစိတ်ခံစားချက်တွေ ရေးရမည်လား... ပျော့ရွှတ်ရွှတ်ဖြစ်မှာလည်း ကြောက်၊ လေးလွန်းသွားမှာလည်း ကြောက်... ကလောင်ကို ကိုင်ရင်း ရီတုံချတုံ ဖြစ်ရသည့်အကြိမ်တွေ မည်မျှများခဲ့ပြီနည်း။

ထိုသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားပမ်းစား စွန့်စွန့်စားစား ရေးသားထားခဲ့သော အချစ်ဇာတ်ကြမ်း ဇာတ်ဆန်း တစ်ပုဒ်ကတော့ဖြင့် စာဖတ်သူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။ ဤစာစုကိုဖတ်ရှုပြီး စာဖတ်သူတို့ မည်သို့မည်ပုံ ခံစားကြရမည်နည်း။ မည်သို့မှတ်ချက်ချကြမည်နည်း။ မည်သို့ဝေဖန်ကြမည်နည်း။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိမည်မှာ အမှန်ပင်။

ဤသို့လျှင် အမှာစာလေးကို အဆုံးသတ်ချိန်မှာပင် 'ကလင်... ကလင်' တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်... ဇာတ်လိုက်မလေး ဖွေးဖွေးဆီမှ ဖုန်းသံက အချိန်ကိုက် ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

"ဆရာရေ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ သမီးနဲ့ ကိုကျော်စွာတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့မှာပဲ အခုမနက် ဆီးစစ်ကြည့်လိုက်တော့ သားသားလေးပဲလား၊ မီးမီးလေးလား နောက်မင်္ဂလာတစ်ခုကလဲ ပေါ့စတစ်ပြေနေပြီမို့ ဆရာနဲ့လာတွေ့ချင်လို့ပါဆရာ..."

ကိုင်း... အဘယ်မျှလောက်အောင် မင်္ဂလာရှိသော စကားသံလေးပါလဲ... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာပင် ဤအမှာစာလေးအား 'မင်္ဂလာရှိရှိ' အဆုံးသတ်လိုက်ပါ၏...။

စာဖတ်သူတို့၏ ဝေဖန်အကြံပေးချက်များကို

ရင်ခုန်မျှော်လင့်ခြင်းများစွာနှင့်

စောင့်ကြိုနေမည့်...

ဒေါက်တာ စိုးလွင်

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁)

ကိုကိုနော်... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း

"ဆရာရယ်... ဒုက္ခပါပဲ... သမီးရဲ့ပြဿနာအခက်အခဲကို ပြောလည်းပြောပြချင်တယ်... ဒါပေမယ့် ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ သမီးမသိဘူး... ခက်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မွန်းကြပ်နေတယ်... ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူး... အဲဒီမှာပဲ ဆရာ့မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြေးပြီးမြင်မိတာပဲဆရာ... ဒါကြောင့် ဆရာ့ရဲ့ဖုန်းကို မရရအောင် စုံစမ်းပြီး ဆက်မိတာပါ။ ဆရာ့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ"

ဖွေးဖွေး အမည်ရသော နာမည်နှင့် လိုက်အောင်လည်း ချစ်စဖွယ် လှပဖြူဖွေးသော သူ့ 'လူနာ' မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီမှ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်လာသော တယ်လီဖုန်းသံပဲ ဖြစ်ပါသည်။

"ဆရာ... သမီးနာမည် ဖွေးဖွေးပါ... ဆရာကတော့ သမီးကို မှတ်မိချင်မှမှတ်မိမှာ... လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်က ဆရာပဲ သမီးကိုပိုက်ခွဲပြီး ကလေးမွေးပေးခဲ့တာလေ။ သမီးရဲ့ဖုန်းကို လက်ခံစကားပြောဖို့ ဆရာအချိန်မှ ပေးနိုင်ရဲ့လားဆရာ... သမီးလေ ဆရာ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့လုပ်နေတာ ဘယ်နှခါရှိပြီမှန်းတောင် မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး ဆရာ... ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်... ဆရာ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ရင်း တစ်ဝက်ကျော်လောက်ရောက်ရင် အို... တော်ပါပြီဆိုပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်နဲ့... ပထမတစ်ချက်က... ဆရာ့လို အလုပ်အင်မတန်များတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အချိန်တွေ သမီးကြောင့် အလဟဿ ကုန်ဆုံးသွားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မိတာကြောင့်ပါ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သမီးရင်ထဲက စကားတွေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း 'စ' ပြီးပြောရမယ်ဆိုတာ သမီးမသိလို့ပါ"

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စာရေးစားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို ကြိုးစားပမ်းစားရေးနေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံက ရုတ်တရက် မြည်ဟီးလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူတော်တော့်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားမိပါ၏။ စာရေးဆရာတစ်ဦးအတွက် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်များကို ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် စာရွက်ဖြူဖြူလေးပေါ် စာလုံးလေးတွေ စီရရီ ရေးသားနေခြင်းလောက် အရသာရှိသည့် 'ပီတိ' အပျော်မျိုး ဘယ်မှာများ ရှိပါဦးမည်နည်း... သူ့အတွက်ကတော့ စာရွက်ဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် ရေးလိုက်ရသော သူ့စာလုံးလေးများကို သူ၏နလုံးသွေးစက်ကလေးများသဖွယ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်။ ထိုအချိန်တွင် မည်သည့် အနှောင့်အယှက်ကိုမျှ လက်မခံလို။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... သူ့အိမ်သူ သက်ထားမရှေ့သက်တစ်ယောက် မျက်နှာ အညိုးကြီးညိုးကာ စိတ်တွေကောက် စာရေးခြင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညူစူတာ... မရှေ့သက်၏အပြစ်မဟုတ်တော့ပြီ... သူ့ခမျာ တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေရသည်။ ညဉ့်တော်တော်နက်မှ သူ့ခင်ပွန်းက အိမ်ပြန်လာမည်။ သူ့ရင်ထဲက ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးကို ရင်ဖွင့်ဖို့ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကို မျှော်တော်ဇောနှင့် မောခဲ့ရ၏။ အိမ်ပြန်လာပြီး စာရေးစားပွဲကို တန်းထိုင်ကာ တကုန်းကုန်းနှင့် စာတွေချည်းဖိရေးနေသော မရှေ့သက်ပြောသမျှကို "အင်း" ပင်ကောင်းကောင်းမလိုက်... ဘာတွေပြောမှန်း ကောင်းကောင်းမကြား... တခြားကမ္ဘာထဲ ရောက်နေတတ်သော ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကိုမှ ဒေါသမထွက်လျှင် မည်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရဦးမည်နည်း။

အခုပဲကြည့်လေ ဆေးရုံက သူ့ရုံးခန်းလေးထဲတွင် တံခါးပိတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးရေးသားနေချိန် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် သူ့လူနာမလေးဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ခက်သည်က သူသည် စာရေးဆရာသက်သက်မဟုတ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ လူနာတွေကို ဆေးကုပေးရသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေသည့်အပြင် ဆေးကျောင်းသားတွေကို စာသင်ပေးရသော ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ ပြောချင်သည်က လူတစ်ကိုယ်ဘဝသုံးမျိုး ကျင်လည်နေရသူမို့ သူ့အချိန်တွေကို စာရေးခြင်းတစ်ခုတည်းမှာပဲ ပုံ၍ အပ်၍ မရနိုင်... သူ့လူနာတွေ သူ့တပည့်တွေအတွက်ပါ အချိန်တွေကို ခွဲဝေပေးရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အခုလည်းကြည့်လေ သူ့လူနာမလေး ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်နေချေပြီ။ 'ဆောရီးနော်... ဆရာမအားလို့... နောက်မှပဲပြန်ဆက်လိုက်' ဟုပြောလျှင်လည်း ရသည်။ သို့သော်... သူ့ပင်ကို စိတ်ရင်းက ထိုသို့မလုပ်နိုင် မလုပ်ရက်ပါ။ လူနာတစ်ဦးက အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်လာသည်ကို မည်သို့သော အသည်းနလုံးနှင့် ထိုသို့လုပ်ရက်ပါမည်နည်း.. ဆေးပညာကို သူသင်ကြားထားသည်က ဘာအတွက်မို့လဲ... လူနာတွေကို ဆေးကုပေးဖို့...

လူနာတွေ၏ ခံစားနေရသော ဝေဒနာတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေဖို့... လူနာတို့၏ညီးနွမ်းနေသော စိတ်နလုံးကို ရှင်ပြီးလာအောင် အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

"သမီးလေး ဖွေးဖွေး... ဆရာအလုပ်အားချိန်မှ သမီးဖုန်းဆက်မယ်ဆိုရင်တော့ အိပ်နေတဲ့ညကြီးသန်းခေါင်ကျမှပဲ ဆက်ရတော့မှာ... ဒါကြောင့်ကိစ္စမရှိဘူးနော်... ဘာမှစိတ်ထဲမထားနဲ့... သမီးရဲ့စကားသံကို နားထောင်ရတာ သမီးမှာ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပုံပဲ။ အဲသလို စိတ်ညစ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာ ပြဿနာရှိလာရင် သမီးရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်မယ့်... စာနာတတ်တဲ့... ပြီးတော့ အဲဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးပြီး အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ရတယ်သမီးရဲ့။ သမီးရဲ့မိဘတွေကိုရော သမီးဖွင့်ပြောပြပြီးပြီလား"

"သမီးကို ခုလို ဖုန်းလက်ခံပြောပေးတာ... ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ဆရာ... သမီးက ဆရာ မအားလပ်ချိန်မှာ သွားဆက်မိပြီး ဆရာစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာကို စိတ်အရမ်းပူမိတယ်။ ဆရာ့ကို သမီးစပြီး တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ စကားပြောရတဲ့အချိန်မှာ သမီးလေ ဖေဖေ့ကို သိပ်သတိရလွမ်းမိတာပဲ။ ဆရာ့ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေ၊ အပြုံးတွေ၊ ပြီးတော့ ဆရာ့ရဲ့ စကားသံတွေ အားလုံးဟာ မေတ္တာကရုဏာအပြည့်နဲ့... ဖေဖေနဲ့သိပ်တူတာပဲဆရာ။ အထူးသဖြင့် ဆရာ့ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ အဖေ့ကိုပြန်ပြီး မြင်နေရသလိုပါပဲ။ သမီးဖေဖေက ဒီလောကမှာ မရှိတော့ဘူး။ သမီးကို ယောက်ျားပေးစားပြီးတာနဲ့ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဆရာရယ်"

"ဟုတ်လား သမီးဖွေးဖွေး၊ ဒါဆိုရင် ဆရာ့ကို သမီးရဲ့ဖေဖေလို သဘောထားပြီး ရင်ဖွင့်ချင်တာတွေ ရင်ဖွင့်... အကြံဉာဏ်တောင်းစရာတွေ တောင်းနိုင်ပါတယ်ကွယ်... ဒါနဲ့ သမီးမေမေတော့ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား"

တခဏမျှ ဖွေးဖွေးအသံကလေး တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ... "မေမေက ရှိတော့ရှိသေးတယ်... ဒါပေမယ့် မေမေက ဖေဖေနဲ့မတူဘူးဆရာ... ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေက သမီးရဲ့ခံစားချက်တွေကို နားမလည်တတ်ဘူး။ ထစ်ခနဲရှိရင် ဆူဖို့ပူဖို့ အပြစ်တင်ဖို့ပဲ... ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုဆိုရင် ဘာဆိုဘာမှ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာတွေ မလုပ်မိတော့ဘူးဆရာ။ မေမေက သမီးကိုချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးကို နားမလည်ဘူး... ဆူပူအပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းတာမျိုးပဲ လုပ်တာများတော့ သမီးလည်း မေမေ့ကို ကြောက်တာက ပိုများသွားတယ်။ ဖေဖေ့လို ရင်းရင်းနှီးနှီးရင်ထဲက ရှိတဲ့စကားတွေကိုတော့ မပြောမိတော့ဘူးပေါ့" ဟု ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလေး စကားပြန်လေဖ၏။

"အေးကွယ်... ဆရာနားလည်ပါတယ်။ သမီးလေး ဘာတွေ ခံစားရတယ်ဆိုတာတွေ ဆရာ့ကို ဘာဆိုဘာမှ ခြွင်းချန်မထားဘဲ ရင်ထဲရှိရှိသမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနော်။ အမှန်အတိုင်းသိရမှ ဆရာလည်း သမီးနဲ့အတူ ဝိုင်းစဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံး ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ အကြံပေးနိုင်မှာ မဟုတ်လား..."

"ဟုတ်ကဲ့... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာ့ဆီ အားကိုးတကြီးနဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းမိတာ ဖြစ်မှာ။ သမီးက ဆရာနဲ့တွေ့ပြီးကတည်းက ဆရာ့ကို ကိုယ့်မိဘလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ချစ်ခင်လေးစားပြီး ယုံကြည်အားထားနေမိတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ တိတိကျကျ မသိဘူးပေါ့။ ဒီလိုပါ ဆရာ... သမီးအခုဖြစ်တဲ့ပြဿနာက" ဤနေရာတွင် စကားသံက ခေတ္တရပ်တန့်သွား၏... အချိန်တော်တော်ကြာသွား၏။ ကိစ္စမရှိ သူ့အတွက် ဤပြဿနာက ပြောပြဖို့ ခက်ခဲလွန်းနေသည်လား... ဘာများပါလိမ့်... စိတ်ရှည်လက်ရှည်လေး... သူစောင့်နေပါ၏။

"ဆောရီးနော်ဆရာ... ဆရာရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့အချိန်တွေ သမီးကြောင့် အလဟသ ကုန်ဆုံးသွားမှာကို နမြောလိုက်တာဆရာ။ သမီးရုတ်တရက် ပြောဖို့ စကားရှာရတာ ခက်နေလို့ပါ။ သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါဆရာ။ သမီးရဲ့အမျိုးသားကို ဖေဖေက သူ့စိတ်ကြိုက် သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ သားနဲ့ ရွေးချယ်ပြီး ပေးစားခဲ့တာပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သမီးရဲ့အမျိုးသားကို သမီးက မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျမှ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးတာပါဆရာ...။

ကလေးမရခင်အထိတော့ သမီးတို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဆရာခွဲပြီး မွေးပေးခဲ့တဲ့ သမီးလေးကို ရပြီးတဲ့အခါကျတော့ သမီးရဲ့စိတ်တွေက အမြဲတမ်း သမီးလေးဆီမှာပဲ ရှိတော့တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝ စိတ်မပါတော့ဘူးဆရာ။ ကလေးငယ်ငယ်လေးတုန်းကတော့ ကလေးရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေက များလွန်းတာ၊ သမီး သိပ်ပင်ပန်းနေတာတွေကို အကြောင်းပြုပြီး သမီးက အမြဲငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးက တစ်လ- နှစ်လ- သုံးလနဲ့ နည်းနည်းကြီးလာတော့ ကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ငြင်းဖို့က တဖြည်းဖြည်း ခက်လာတယ်။ အမျိုးသားကလည်း သမီးကို သိပ်ချစ် သိပ်ဂရုဏိုက်၊ သိပ်ကို အရေးပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ သမီးကိုသူက သိပ်ပြီးချစ်ချင်တယ်... အဲဒီမှာ ပြဿနာတက်တော့တာပဲ ဆရာ။ သမီးက ချစ်ဖို့ကိုလုံးဝ စာမလိပ်တော့တာပါပဲ။ သမီး ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတွေ့နေပါပြီ..."

ထိုစဉ်မှာပင်... ဖုန်းက မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သည်မသိ တဂစ်ဂစ် တဂီးဂီးမြည်ကာ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။

"ဟဲလို... ဟဲလို..."

စကားသံက ပြတ်သွားလေပြီတည်း။ ကိုင်း ဘယ့်နယ့်ရှိစ... အဖြစ်က ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတုန်း ကောင်းခန်းရောက်မှ... ရုတ်တရက် မီးပျက်သွားသည်နှင့် တူမနေဘူးလား...

"ဟဲလို... ဟဲလို..."

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂)

မပူဆာတော့လည်း သူ့ခမျာသနားစရာ

"ဟဲလို... ဟဲလို..."

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်... ခုနတုန်းက သူ တကုပ်ကုပ် ရေးနေသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို အမေ့ကြီး မေ့သွားလေပြီ။ ယခု သူ့ဆီ အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်နေရှာသော ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ ဇာတ်လမ်းက သူ့အား ဆတ်တင့်ငုံ့ဖြစ်အောင် အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်နေပြီတည်း။

စာဖတ်သူပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး... လှပသော... ချောမွေ့သော... မိဘစကား မြေပယ်မကျ နားထောင်သော... အလိမ္မာသမီးလေးတစ်ဦးသည် သူမ၏ ဘဝတွင် တစ်ခါတစ်ခေါက်လေးမျှပင် မမြင်ဘူးသော အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် မိဘတို့အလိုကျ ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့၏။ လက်ထပ်သည့်နေ့ရက်တွင်မှ သတို့သားလောင်းကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးလေတော့သည်။ မိမိတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော... စကားပင်မပြောဖူးသော... မိမိနှင့်ဆွေမျိုးလည်း မတော်စပ်ပါသော

သူစိမ်းတစ်ရံစာ ယောက်ျားသားတစ်ဦးနှင့် တစ်သက်တာ ဘဝတစ်ခုလုံး တစ်အိမ်ထဲနေ၍... တစ်အိပ်ရာထဲ အတူအိပ်ရတော့မည်တဲ့။

လိမ္မာသော သမီးလေးသည် လိမ္မာသော ဇနီးကောင်း ဇနီးမြတ်လေးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသည်မှာ စိုးစဉ်းမျှ သံသယရှိစရာမမြင်။ ဇနီးကောင်းလေးပီသစွာ အိမ်ထောင်တာဝန်များကို သူထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလတစ်ခု လွန်မြောက်လာသောအခါဝယ် သူမသည် မိခင်လောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုကိုယ်ဝန်ကို ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းနှင့် အပ်နှံခဲ့၏။ သူကပင်... နေ့စဉ်လစဉ် နေ့ကောင်းရက်မြတ်ရွေးချယ်ကာ ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်မွေးဖွားပေးခဲ့၏။ ယခု... ကလေးလေးက လေးလကျော်... ငါးလအတွင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီ။

ဤကလေး ကိုယ်ဝန်မရှိခင်က သူမတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြဿနာမရှိသေး။ ကလေးမွေးပြီးသည်နှင့် ကလေးဝယျာဝစ္စ... ပင်ပန်းမှု အစုစုတို့ကြောင့် သူ့အမျိုးသားကို ညည်အနားအကပ်မခံသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ကလေးငယ်တုန်းကတော့ အကြောင်းပြချက်က ဟုတ်နေသည်မို့... အိုကေမှာ စိုပြည်သည်။ ယခုတော့ ကလေးက လေးလ ငါးလထဲ ဝင်ရောက်လာပြီမို့ မည်သို့အကြောင်းပြပြီး ငြင်းပယ်ရတော့မည်နည်း။ ထိုအချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်းက ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ့်ကောင်းခန်းမှာ မီးပျက်သွားသောကြောင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဆတ်တင့်ငှ ဖြစ်နေရသည့်နယ်...။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းက ဖွေးဖွေး၏ ဖုန်းကိုပြန်ခေါ်၏။ ဖွေးဖွေး၏ဖုန်းက လိုင်းမအား... ကြည့်ရသည်မှာ ဖွေးဖွေးကလည်း သူ့ကိုခေါ်... သူကလည်း ဖွေးဖွေးကိုခေါ်နှင့် ဖုန်းလိုင်းတွေ ရှုပ်နေခြင်းဖြစ်ပုံရပါသည်။

"တီတီ... တီတီ..."

ဟာ... ရပါပြီဗျား။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်လိုရသွားမှန်းတော့ သူသေချာမသိ။ ဖွေးဖွေး၏စကားသံကို ပြန်ကြားရလေသည်။

"ဆရာ... ဆရာ... နားထောင်နေရဲ့လားဟင်"

"နားထောင်နေပါတယ် သမီးဖွေးဖွေး... သမီးရင်ထဲ နလုံးသားထဲရှိရှိသမျှကို ပြောပြနော်သမီး... ဒါမှ ဆရာက အခြေအနေမှန်ကို သေချာသိပြီး ဒီပြဿနာကို ဝိုင်းစဉ်းစားပေးနိုင်မှာပေါ့..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ဆရာ့ကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြရတဲ့ စကားတွေတောင် ဆရာ့ကိုကျတော့ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ပြောရဲနေသလို ဖြစ်နေတယ်ဆရာ။ သမီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အံ့ဩမိတယ်။ ဒီလိုပါဆရာ... သမီးအခုဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်က... တကယ့်ကို ဘေးကျပ်နံကျပ်ကြီးလို ခံစားနေရတယ်...။

သမီးကလေ... ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ အိမ်ထောင်သာပြုခဲ့ရတာ... ဘာဆိုဘာမှလည်း အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတရယ်လို့ မရှိဘူးဆရာ။ ပြောမယ်ဆိုရင် ဘဝမှာ မိန်းကလေးဖြစ်လာရတာလည်း ကံဆိုးတယ်လို့ ဆိုရမလားမသိဘူး။ သမီးမေမေက သိပ်ရှေးရိုးဆန်လွန်းတယ်။ သမီးဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် တက်ချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတာပဲ ဆရာရယ်။ အခုလည်း ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့တယ်။ ဘာမှန်းညာမှန်း နားမလည်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်ကျတော့မှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန်ပြီး မြင်လိုက်ရပါတော့တယ် ဆရာ။ သမီးက အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတာပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သမီးဟာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးပဲ လုပ်ရင်လုပ် ဒါမှမဟုတ်...

မယ်သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ ဆရာ။ ဒါပေမယ့် အခုကိုယ့်စိတ်ကိုယ်သိတော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီပဲ ဆရာရယ်။ အပျိုကြီးလည်း လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီမိသားစုနဲ့ ကလေးလေးကို ပစ်ပြီး သမီးဘယ့်နယ်လုပ် မယ်သီလရှင်ဝတ်လို့ ရတော့မှာလဲ"

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် ဆို့နင့်ဝမ်းနည်းကာ နောင်တရနေသည့် အသံကလေးတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောနေသော ဖွေးဖွေး၏ စကားသံလေးကို နားထောင်ရင်း သနားကရုဏာ သက်မိပါတော့၏။ လူတစ်ဦး၏ အနာဂတ်ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်က အဘယ်နည်း... သူမြတ်နိုးရာ၊ တမ်းတရာ၊ ဖြစ်ချင်ရာဘဝကရော အဘယ်နည်း... လူတို့သည် ထိုအရာတို့ကို ကြိုတင်၍ သိနိုင်ပါရဲ့လား။ အခြေအနေ အချိန်အခါအလိုက် ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်တွင် မိမိတို့ကျရာ ဇာတ်ရုပ်အတိုင်း အလှည့်ကျတော့ မန္တိကြစတမ်း ကပြအသုံးတော်ခံကြရစမြဲပင်။ အခါများစွာတို့တွင် အချိန်အတော်နောင်းခါမှ ထိုဘဝသည် မိမိတကယ်တမ်း မျှော်လင့်ရည်မှန်းထားသည့် ဘဝမဟုတ်မှန်း မိမိ၏ရွေးချယ်မှုသည် မိမိ၏စိတ်ရင်းနှင့် နလုံးသားနှင့် မကိုက်ညီတော့မှန်း သိကြတော့သည့်အဖြစ်မျိုးတွေ တွေ့ကြုံကြရပါသည်။ ထိုအခါတွင် အဘယ်ကဲ့သို့များ ထိုအဖြစ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ကြရပါအံ့နည်း။ ဘဝဟူသည် ခဲတံတစ်ချောင်းမဟုတ်၊ ဘဝသည် ခဲတံဆိုလျှင် ခဲတံ၏ နောက်ဘက်တွင်ပါသော ခဲဖျက်ကလေးနှင့် မိမိရေးပြီးသားပေမင့် မကြိုက်မနှစ်သက်သည့်အခါတိုင်း အသာဖျက်ကာ မိမိစိတ်ကြိုက် ပြန်ရေးနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ခုတော့ ဘဝဆိုသည်က ခဲတံမဟုတ်လေတော့ မိမိမကြိုက်နှစ်သက်ပေမယ့် ဖျက်ပစ်၍လည်းမရဘဲ... ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် လက်ခံရတော့မှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူအတွေးကမ္ဘာထဲ ခေတ္တလွင့်မျောသွားသည် ထင်၏... ဖွေးဖွေး၏စကားလေးက သူ့အတွေးကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပါသည်။

"ဆရာ သမီးအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေကို လုံးဝစိတ်မပါဘူး... ဖြစ်နိုင်ရင်ဝေးရာကို ပြေးချင်တယ်... ဒါပေမယ့် သမီးအတွက် သိပ်ကိုခက်ခဲတဲ့ နောက်ဆုံးင၀ရာတွေက နှစ်ခုရှိတယ်ဆရာ။ တစ်ခုက ဆရာမွေးပေးလိုက်တဲ့ သမီးလေးသဲသဲပါပဲ။ သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆရာ။ ဒီသမီးလေးသဲသဲက သမီးရဲ့ဘဝပဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကိုကျော်စွာကို သမီးသိပ်အားနာမိတာပါ။ ကိုကျော်စွာဆိုတာ သမီးရဲ့ အမျိုးသားပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သမီးဟာ သိပ်ကိုကံကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်ဆရာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိဘတွေက စီစဉ်ပေးစားထားကြတာဆိုပေမယ့် ကိုကျော်စွာက သမီးကို သိပ်ချစ်တယ်။ သိပ်ကိုဂရုစိုက်တယ်။ မျက်စိအောက်ကတောင် အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဘာဆိုဘာမှ လိုလေးသေးမရှိရအောင် ထားပါတယ်။ စီးပွားရေးမှာလည်း မိသားစုအတွက် လုံးဝမလစ်ဟင်းရသလို... သမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် သူဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ နောက်ပြီး သူက သမီးကြားဖူးနေတဲ့ တခြားယောကျ်ားတွေလိုလည်း အရက်သောက်တာ၊ ဆေးလိပ်သောက်တာ၊ ကာရာအိုကေဆိုင်သွားတာ၊ လောင်းကစားလုပ်တာ... ဘာဆိုဘာမှမရှိဘဲ အိမ်ကိုပဲ ခင်တွယ်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်ဆရာ။ ဘာဆိုဘာမှကို အပြစ်ဆိုလို့ ရှာမတွေ့နိုင်လောက်အောင် ကောင်းတဲ့သူအပေါ် သမီးအခုလို ဆက်ဆံမိတာ သမီးဘက်က မှားများနေပြီလား။ ငါသိပ်လွန်နေပြီလားရယ်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး အပြစ်တင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ညည... သူ သမီးအနားကို ကပ်လာမှာ သိပ်စိုးရိမ်မိတာပဲ။ သမီးရဲ့စိတ်က နလုံးသားထဲက ဘယ်လိုမှကို လက်မခံနိုင်လေတော့ သူပူဆာလာတိုင်း သမီးလည်း အကြောင်းမျိုးစုံပြပြီး ငြင်းမိတယ်။ နောက်ဆုံး သမီးက ငြင်းလွန်းတော့ ကိုကျော်စွာရယ် သနားပါတယ်ဆရာရယ် သမီးကို ဒီလိုပြောရှာတယ်။ 'ဖွေးဖွေး စိတ်ထဲ နလုံးသားထဲက အစ်ကို့ကို နှစ်နှစ်ကာကာ လက်ခံနိုင်တဲ့နေ့အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပါ့မယ်' တဲ့။ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဆရာ... သူလေ သမီးနဲ့ တစ်အိပ်ရာထဲ အတူအိပ်ပေမယ့် လုံးဝမပူဆာတော့ဘူး... အဲသလိုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကြီးမှာ သမီးစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရအောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလဲ မသိဘူးဆရာ... သူ့ကိုလည်း သနားတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့်

သမီးရဲ့စိတ်ထဲကလည်း ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ လက်သင့်ခံလို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို သမီးရင်ဖွင့်မိတာပါ။ ဆရာ့ကို အားကိုးယုံကြည်လွန်းလို့ တိုင်ပင်မိတာပါဆရာ သမီးကို ကူညီပါဦးနော်..."

ဖွေးဖွေး၏ အသံကလေးက ဆို့နင့်စွာနှင့် တိမ်ဝင်သွားလေ၏။ သူ့ခမျာ အားကိုးတကြီးနှင့် သူ၏ခံစားချက်များကို ရင်ဖွင့်နေချေပြီ။ ကိုင်း... ဘယ်လိုအကြံပေးရမလဲ... ဒီပြဿနာကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြေရှင်းပေးရမလဲ... စဉ်းစားစမ်း... စဉ်းစားလိုက်စမ်း ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းရေ...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၃)

ဘူးရင်ဘူး မဘူးရင်ခူး

'ဆရာဝန်' ဆိုသည့် လူသားတစ်ယောက်၏ တာဝန်က အဘယ်နည်း။ ရောဂါ တွေကို နှိမ်နင်းဖို့... 'လူနာ' တွေကို ဆေးကုပေးဖို့ သက်သက်ပဲလား။ ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားရမည့် ရောဂါတွေကို ကားဖြင့်ခွဲ... ရောဂါပိုးမွှားတွေကို ပိုးသတ်ဆေးတွေပေးပြီးသတ်... သွေးတိုး... ဆီးချိုဆိုလျှင် ဆေးတွေပေးပြီးကု... အဲ့သလောက် လွယ်ကူရှင်းလင်းပါသလား... 'လူနာ' ဟူသည်မှာ ခံစားချက်ရှိသော လူသားတစ်ဦးမို့ သူ့ခံစားချက်တွေကိုရော အလေးအနက် စဉ်းစားပေးဖို့ မလိုအပ်ပေဘူးလား။ သူတို့ဆရာဝန်တွေသည် ရောဂါသက်သက်ကိုပဲ ရှာဖွေ၍ ကုသနေကြသည်လား... ရောဂါဆိုသည်လည်း ဆေးစာအုပ်တွေထဲက သူတို့တွေ သင်ကြားကျက်မှတ်ခဲ့ရသည့် သမားရိုးကျ ရောဂါတွေချည်းပဲ ရှိသည်တဲ့လား... စာအုပ်ထဲမှာမပါသည့် သမားရိုးကျလည်း မဟုတ်သော အကောင်အထည် မမြင်ရသော်လည်း လူနာတကယ်ကို ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာတွေကျတော့ရော မည်သည့်ဆေးတွေပေးပြီး ကုမည်နည်း။ သူတို့ဆရာဝန်တွေသည် လူနာတွေ ခံစားရသည့် ခံစားချက်တွေကိုရော အလေးပေးပြီး အချိန်ပေး၍ နားထောင်ကြပါရဲ့လား။ ထိုသို့ နားထောင်ဖို့ရော

အချိန်ပေးနိုင်ကြပါရဲ့လား... ပြီးတော့ လူနာတွေကရော ဆရာဝန်တို့အား သူတို့တကယ်ခံစားနေရသည့် သူတို့ရင်ထဲ နလုံးသားထဲ ကိန်းအောင်းနေသည့် တကယ့်ခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော်ရင်ဖွင့်ရလောက်အောင် ယုံကြည်အားကိုး ချစ်ခင်ကြပါရဲ့လား။ ဆရာဝန်နှင့် လူနာသည် စျေးသည်နှင့် စျေးဝယ်ကဲ့သို့ ဆရာဝန်ကဆေးပေး၊ လူနာက ပိုက်ဆံပေးဟူသည့် အပေါ်ယံအကာသက်သက် ဆက်ဆံရေးတွေချည်းပဲလား... လားပေါင်းများစွာသည် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏ ရင်ထဲနလုံးသားထဲ ဦးနှောက်ထဲ ပြေးလွှားနေလေသည်။

ယခုလည်း ကြည့်ပါဦး... ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေး သူ့အား အားကိုးတကြီးနှင့် တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်လာသောအရာသည် ရောဂါတစ်ခုပဲလား။ သူသင်ကြားခဲ့ရသည့် ဆေးစာအုပ်တွေထဲမှာ အတိအကျပါရဲ့လား။ တကယ်တမ်းတော့ သူက သားဖွားမီးယပ်အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ့ထံသို့ ရောက်လာကြသော လူနာတွေထဲတွင် ရိုးရိုးသားသားဖြင့် သားဖွားမီးယပ်ရောဂါများနှင့် မဆိုင်သော အခြားပြဿနာများနှင့် လူအများကို အံ့သြတကြီး သူတွေ့မြင်ရလေသည်။ သူက တစ်ချိန်တည်းမှာ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲလား မသိ။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက သူရေးသည့် စာလေးများကိုဖတ်ပြီး သူ့အား လူမမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ကြိုတင်ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည့် လူနာများလည်းရှိသည်။ စမ်းသပ်ခန်းထဲ ဝင်လာကတည်းက သူ့အားနှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည့် မိတ်ဆွေကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်သည့်လူနာတွေ တွေ့ဖူးသည်။ မေးကြည့်လိုက်တော့မှ... တခါမှအပြင်တွင် တွေ့ဖူးသည်မဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည့်လူများ။

ယခု ဖွေးဖွေး၏ ခံစားချက်ဝေဒနာလေးတွေကို သူခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းတော့မည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်း ဒိုင်းခနဲ Action ယူရသည့်ပြဿနာတွေလည်း ရှိနိုင်သော်လည်း (ဥပမာ- လူနာက Shock ရနေသည့် အရေးပေါ်အခြေအနေ) များသောအားဖြင့် ပြဿနာ ၏တကယ့်ဇာတ်မြစ်အကြောင်းရင်းကို တိတိကျကျ သိရအောင် နည်းမျိုးစုံသုံး၍ ရှာဖွေဖော်ထုတ် Observe ပြဿနာအစစ်အမှန်ကို တိတိကျကျ သိပြီးပြီဆိုကာမှ ဖြေရှင်းနည်းတွေ အများကြီးထဲကမှ ပြဿနာနှင့် အသင့်လျော်ဆုံး အကိုက်ညီဆုံး (အကောင်းဆုံး) ဖြေရှင်းနည်းကို သေချာစွာ စဉ်းစားချင့်ချိန် Think ပြီးမှ ရွေးချယ်ရမှာဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ Action လာသည်။ ထိုပြဿနာဖြေရှင်းနည်းကို OTA Approach ဟုခေါ်ပါသည်။

ယခုဖြစ်နေသည့် အမှားက ပြဿနာကို တိတိကျကျ သိရအောင်ရှာဖွေဖော်ထုတ်သည့် Observe ရယ် သေချာချင့်ချိန်စဉ်းစားသည့် Think ရယ်ကို သေချာမလုပ်ရသေးဘဲ Action က ရှေ့ဆုံးက လာနေခြင်းပါပဲ။

ယခု သူတွေ့ကြုံနေရသည့် ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ပြဿနာကို သူစဉ်းစားသုံးသပ်နေမိ၏။ ဖွေးဖွေးက လင်နှင့်မယား အတူနေသည့် ကိစ္စကို လုံးဝစိတ်မပါ၊ အတူမနေချင်၊ ရှောင်ချင်၏။ သူရှောင်၍လွတ်မည်တဲ့လား။ မည်မျှကြာကြာ ရှောင်နိုင်မည်နည်း... ထိုသို့ ရှောင်နေလျှင်ရော မည်သို့သော နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာမည်နည်း။

နောက်ပြီး သူမသိသေးသည့် အချက်တွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ ဖွေးဖွေးက အတူမနေချင်ဘဲ ရှောင်နေချင်သည့် ပြဿနာ နောက်ကွယ်တွင် တကယ့်အကြောင်းရင်းက အဘယ်နည်း...။ လင်နှင့်မယား အတူနေသည့် ချစ်တင်းနှောကြသည့်ကိစ္စက တကယ်တမ်းကျတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခြင်းမေတ္တာ... ကြင်နာယုယမှု... နီးကပ်စွာ ယှဉ်တွဲနေထိုင်မှု... သာယာကျေနပ်မှု... ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု... တို့၏ သင်္ကေတပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဖွေးဖွေးအတူမနေချင်ရသည့်

အကြောင်းရင်းကို သိဖို့လိုပါသည်။ ကြင်နာမှုအစား နာကျင်မှုတွေချည်းရလျှင်လည်း ကြာလာလျှင် ဤကိစ္စကို ဝေါင်ဝေါင်ရှေး၍ ဝေးဝေးက ရှောင်ချင်လာမည်မှာ နားလည်၍ နိုင်ပါသည်။

"သမီးဖွေးဖွေး... သမီးနဲ့ကိုကျော်စွာတို့ရဲ့ အခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာမီးပွားလေးကို ဆရာနားလည်ပါတယ်။ သမီးရဲ့ခံစားချက်ကိုလည်း ဆရာနားလည်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုပြေလည်အောင် လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ဆရာလည်းဝိုင်းပြီး ကူညီစဉ်းစားပေးမယ်နော်။ အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာ လင်နဲ့မယား ချစ်တင်းနီးနောကြတဲ့ကိစ္စဟာ သားသမီးရတနာရဖို့ ချည်းသက်သက် မကဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေ ပြည့်ဝဖို့... လင်နဲ့မယား ပိုပြီးချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ ပြိတွယ်ကြဖို့ အိမ်ထောင်ရေးသာယာဖို့ အရေးပါတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဆိုရင်လည်း မမှားဘူးပေါ့ကွာ... ပြောရမယ်ဆိုရင် သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်တွေကို ပိုပြီးခိုင်မြဲသွားအောင် ကပ်ပေးတဲ့ ကော် လို့လည်း ဆိုနိုင်တာပဲ... ဒီကိစ္စမှာ အဆင်မပြေဖြစ်လာပြီဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အက်ကြောင်းတွေစပြီး ထင်လာတတ်တယ်သမီးရဲ့... ဆက်ပြီးဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားကြည့်ရအောင်လား... သမီးရဲ့ယောက်ျား ကိုကျော်စွာဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုလူမျိုးရတာ သမီးကံကောင်းတယ်နော်။ သမီးကိုလည်း ချစ်... ဂရုလည်းစိုက်... စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း ထားတဲ့အပြင် အရက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်... လောင်းကစားမလုပ်... ကာရာအိုကေဆိုင်မသွားဘဲ သမီးနားမှာပဲ နေတတ်တယ်။ သမီးနဲ့အတူ နေချင်လို့လည်း ပူဆာတယ်... နောက်ဆုံးသမီးက လုံးဝလက်မခံတော့လည်း ဇွတ်အတင်း ရှေ့မတိုးဘဲ သမီးဆန္ဒရှိလာတဲ့ တစ်နေ့အထိ စောင့်ပါမယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုတော့ တော်တော်သဘာထားကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပြောလို့ရနေပြီပဲ... သမီးဘက်က မလိုက်လျောဘဲ ရေရှည်ကြီး ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သမီးက သူ့ကိုမချစ်ဘူး... ဂရုမစိုက်ဘူး... မလိုက်လျောဘူးလို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်လာပြီး ဝမ်းနည်းအားငယ်လာနိုင်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုလည်း ကျဆင်းသွားနိုင်တယ်... နောက်တစ်ခု စိတ်ပူစရာကောင်းတဲ့အချက်က သမီးနဲ့အတူ နေတဲ့အချိန်တွေကို မပျော်တော့မှာ... အိမ်မှာ စိတ်မချမ်းသာတော့မှာကိုပဲဖြစ်တယ်။ အဲသလိုမျိုး အိမ်မှာမပျော်တော့တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်ကိုပြန်မလာချင်တော့မှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ အိမ်ကိုပြန်မလာချင်ဘဲ သူ့ကို ပျော်ရွှင်စရာ အခြေအနေတွေပေးနိုင်မယ့် တခြားနေရာတစ်နေရာရာ... ပြီးတော့ သမီးသူ့ကိုမပေးနိုင်တဲ့ လိုက်လျောမှုမျိုး... သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့သွားမှာကို သမီးစိတ်မပူဘူးလား။ သမီးယောက်ျားက အခုအချိန်မှာတော့ လူကောင်းပါပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီလိုပုံစံကြီးနဲ့ ရေရှည်မှာ ဆက်ပြီး ကောင်းနိုင်ပါ့မလားကွယ်။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ ကျားသတ္တဝါဆိုတာမျိုးက ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး သမီးရေ။ ကျား ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ သတ်သတ်လွတ်စားတဲ့ အမျိုးထဲက မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားအလောင်းလည်းမဟုတ်... ဘုန်းကြီးလည်းမဟုတ်ဆိုတော့ ရေရှည်မှာ စိတ်ထားပြောင်းသွားမှာကို စိတ်ပူရတယ် သမီးရေ။ ရယ်စရာပြောတဲ့ စကားပေမယ့် တော်တော့်ကို မှန်ကန်တဲ့စကားတစ်ခွန်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီစကားကတော့... ယောက်ျားမှန်ရင် နှစ်မျိုးဘဲရှိတယ်။ 'ဘူးရင်ဘူး... မဘူးရင်တော့ဒူး' ပဲတဲ့။ ကိုင်း ဒီတော့ သမီး ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲကွယ်။ မတော်တဆ မပြောကောင်းပြောကောင်း သူက အိမ်မှာ သမီးက မပေးနိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို အပြင်မှာ သွားရှာမိခဲ့ရင်... အငယ်အနှောင်းထားဆဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲနိုင်တယ်။ အဲသလိုမဟုတ်ရင်တောင် ဒီလိုမျိုး အပျော်အဖော်တွေနဲ့ နေမိရင် HIV လိုမျိုး လိင်ကတစ်ဆင့် ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါမျိုးတွေလည်း ကူးစက်လာနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ် သမီးရေ။ နောက်ဆုံး အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ပူစရာတွေ ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်တောင် သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အတူနေနိုင်ပါ့မလားကွာ။ သူ့မှာလည်း သမီးက သူ့ကို မချစ်ဘူး၊ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မလိုက်လျောဘူးဆိုပြီး စိတ်ထိခိုက်စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်... သမီးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချမ်းသာရာရပါ့မလား... လင်နဲ့မယားဆိုတာ တစ်ယောက်က မျက်နှာညှိုရင်၊ စိတ်မချမ်းသာရင်... နောက်တစ်ယောက်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးအခုပြောတဲ့ စကားတွေအရဆိုရင် သမီးခမျာ တစ်ဖက်က သူ့ကိုသနားလည်းသနား... အားလည်းနာ... လိုက်လျောချင်ပေမယ့်

လက်မခံနိုင်နဲ့... စိတ်ဒုက္ခတွေရောက်ပြီး မပျော်ရွှင်ရဘူးမဟုတ်လား။ နောက်ပြီး သမီးမှာ သဲသဲဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် နှောင်ကြိုးလေးကလည်း တိုးလာပြီ။ ဒီသံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးကို သမီးဘယ်လိုမှ ဖြတ်တောက်ပစ်ပြီး ပြေးလို့မှမရတာ။ ဒီတော့ သမီး ဒီပြဿနာကို အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းဖို့ လိုတယ်။ ဒီအတိုင်းကြီး ဆက်နေနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သမီးလက်ခံတယ်ဟုတ်... သမီးတို့ ပြဿနာ ပြေလည်အောင် ဆရာလည်း အစွမ်းကုန် ကူညီစဉ်းစားပေးမယ်လေ... ဒါဆိုရင် ရမလား"

စကားရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရ၍ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း တော်တော်မောသွားတ၏။ တစ်ဖက်က ဖွေးဖွေးဆီက စကားသံက တော်တော်နှင့် ထွက်မလာ။

"ဟဲလို... ဟဲလို..."

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၄)

ဗိုလ်အောင်ဒင်ရုပ်ရှင်ထဲက ကြက်ဖကြီး

"ဟဲလို... ဟဲလို... ဟဲလို... ဆရာပြောတာ ကြားလား... ဖွေးဖွေးဆရာပြောတာကြားရဲ့လား" ဖုန်းကပြောလိုက်... လွတ်သွားလိုက်နှင့်မို့... ဖုန်းပြောရင်း ဟိုပြေးဒီပြေး လုပ်နေ၏။ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား... လိပ်ခေါင်းထွက်မတတ် အော်နေရင်း... ဖုန်းကပြုတ်ကျသွားလိုက်... ပြန်ဆက်လိုက်... မဆိုးဘူးနော်... လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်ခါပြောရသည်မှာ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သကဲ့သို့ ချွေးကလေးပင် စို့လာလေ၏။ တစ်ခုပါပဲ... ဖွေးဖွေးနှင့် သူပြောနေသည့်စကားတွေက... သူများလင်မယား... ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ခန်းဆီးနောက်ကွယ်က အတွင်းရေးတွေမို့... အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဖို့ကလည်း မသင့်လျော်သည်မို့... ဖွေးဖွေးကို သူရုံးခန်းသို့ လာရောက်ရန် ချိန်းဆိုရပါတော့သည်။ ဤကိစ္စမျိုးက သေချာအချိန်ပေး၍ ဆွေးနွေးမေးမြန်း အဖြေရှာကာ... စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကားပြောရမည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်သည်မို့ လူနာတွေ များစွာတန်းစီနေသော ဆေးခန်းတွင် ချိန်းဆိုရန် မသင့်လျော်။

ဖုန်းချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဝတ္ထုဆက်ရေး၍ မရတော့ပြီ။ သူ့စိတ်က ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့၏ အချစ်ပြဿနာလေးဆဲသို့ လုံးလုံးလျားလျား ဝင်ရောက်သွားပါတော့သည်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် အလွန်ထူးလှပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ လုံးဝကို မဆန်းသည့်ကိစ္စတစ်ခုရှိပါ၏။ ယောကျ်ားတစ်ဦးနှင့် မိန်းမတစ်ဦး ဘာဆိုဘာမှ သွေးမတော်သားမစပ် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယခင်က တစ်ခါတစ်ခေါက်မှပင် မတွေ့ဖူးမမြင်ဖူး... (ဥပမာ- ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ကဲ့သို့ မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့မှ စတွေ့ဖူးသည်လည်းရှိသည်) ဆန့်ကျင်ဘက် လူသားနှစ်ဦးတို့ တစ်သက်တာထာဝရ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ကာ... တစ်အိမ်ထဲ... တစ်ခန်းထဲ... တစ်ခုတင်... တစ်အိမ်ရာထဲ ပူးကပ်၍ အိပ်ရာဝင်ကြရသည့်ကိစ္စ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဘိ... ဤနှစ်ဦးသားကို ဤသို့အနီးစပ်ဆုံး လူသားနှစ်ဦးအဖြစ် တွဲကပ်နေအောင် မည်သည့်အရာတွေက ဖန်တီးထားပါသနည်း။ ကဗျာဆန်ဆန် စိတ်ကူးလှလှနှင့် နှစ်လွှာပေါင်းလျှင် တစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့် စွယ်တော်ရွက်ကလေးတွေဟု ပြောမည်လား၊ ရယ်စရာ ဟာသစိတ်နှင့် နှစ်ချောင်းပေါင်းမှ တစ်ခုဖြစ်ရသည့် အီကြာကွေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ရမည်လား...။

ဤနှစ်ဦးကြားတွင် တခြားမည်သည့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာမှ မရှိနိုင်သည့် ထူးခြားသော ဆန်းကြယ်သော သာယာကြည်နူးဖွယ်သော... ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းနှင့်ပြည့်ဝသော ဆက်ဆံရေးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအရာကတော့ ကျားနှင့်မ ချစ်တင်းနီးနှောခြင်း... သို့မဟုတ် လိင်ဆက်ဆံခြင်းပင်တည်း။ လင်နှင့်မယား... အနီးကပ်ဆုံး တစ်သားတည်းဖြစ်သွားအောင် ပူးကပ်စေသောအရာသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် လိင်ဆက်ဆံမှုတို့ကို အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်ထားသည့် သာမန်မျက်စိနှင့် မတွေ့မြင်နိုင်သော အရာဆိုလျှင် မှားသည်ဟု အသင်ထင်ပါသလား။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကျားနှင့်မ ပေါင်းစပ်ခြင်းသည် လူသားမျိုးနွယ်ဆက်ကို ပေါက်ဖွားစေဖို့... သားသမီးများ မွေးဖွားပေးဖို့... မျိုးဆက်ပြန့်ပွားပေးဖို့ဟု ပြောလျှင်လည်းရပါသည်။ သို့သော် ကလေးမွေးဖို့ သက်သက်ချည်းတော့လည်း မဟုတ်ပါချေ။ လင်နှင့်မယားကြား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ချစ်ခင်ကြင်နာမှု၊ ယုယမှု၊ နှစ်သိမ့်မှု၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဖလှယ်ဖို့၊ သံယောဇဉ်နောင်ကြိုးတွေ တစ်စထက်တစ်စ ပိုတိုး၍ ရစ်နောင်တွယ်ဖို့ ဤအရာသည် မရှိမဖြစ် အရေးပါသည်ဟု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း ယုံကြည်မိပါသည်။ သို့သော်... မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြီးသည့် ဇနီးမောင်နှံတိုင်း... ချစ်တင်းနီးနှောခြင်း၌ သာယာကျေနပ်မှု ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတို့ အပြည့်အဝ ခံစားရရှိကြပါရဲ့လား... မြန်မာနိုင်ငံတွင်တော့ ဤကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ အမှန်အတိုင်းသိမြင်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်။ သူဖတ်ဖူးသည့် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော သုတသန တွေ့ရှိချက်အရဆိုလျှင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသည့် ပထမဆုံး ဖိုမဆက်ဆံရေးတွင် ၅၄ ရာခိုင်နှုန်း ထက်ဝက်ကျော်ခန့်က ထိုအတွေ့အကြုံကို လုံးဝနှစ်သြိုက်ခြင်းမရှိဟု ဆိုကြသည်။

ကိုင်း... ဘယ့်နယ်ရှိစ။ မြန်မာစကားပုံများတွင် အလွန်ထင်ရှားသော စကားပုံတစ်ခုရှိ၏။ 'ငါးပိဖုတ်တာ ဆရာမပြ.. နည်းမကျ' တဲ့။ မှန်ပါသည်။ မည်သည့်အရာမဆို စနစ်တကျ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ဖို့ဆိုလျှင် ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းက ကောင်းစွာ သင်ကြားပြသပေးဖို့ အရေးအကြီးဆုံး။ ယခုလက်နှင့်စာရေးသည့်ကိစ္စကိုပဲ ကြည့်ပါဦး... ဝလုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းရေးတတ်ဖို့ 'ကကြီး' 'ခခွေး' စသည့်အက္ခရာလေးများကို မှန်မှန်ကန်ကန် လှလှပပရေးတတ်ဖို့ သူငယ်တန်းမှာကတည်းက ဆရာ ဆရာမက မိမိတို့၏ လက်ကိုကိုင်၍ ဒီလိုဒီလိုရေးရာယ်ဟု ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် အရေးသင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ကကြီး ခခွေး သင်ပေးသည့် ငယ်ဆရာကို 'ကန့်ကူလက်လှည့်ဆရာ' ဟူ၍ပင် ခေါ်ကြသည်လေ။

ကြည့်ပါဦး... ထိုသို့ သေချာအထပ်ထပ် အခါခါ လေ့ကျင့်ခဲ့သည့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေထဲမှာ ဝလုံးကို ဝိုင်းနေအောင် ရေးဆာတ်သည့်သူ ဘယ်နှဦးပါသနည်း။ လက်ရေးတွေက ပဲပင်ပေါက်တွေ လေတိုက်၍ လွင့်နေသလိုလို၊ ကြောင်ကုတ်ထားသလိုလို၊ ခွေးစားခွက်ထဲ ကြက်တက်၍ ယက်ထားသလိုလို... ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား... သူတို့ ဆရာဝန်တွေလက်ရေးက အားလုံးထဲတွင် ရာဇဝင် စာတင်ရလောက်အောင် အဆိုးရွားဆုံး မဟုတ်လား။

ဤသို့ ဝလုံး၊ ကကြီး၊ ခွေးရေးသည်ကိုပင် ဆရာကောင်းနှင့် စနစ်တကျသင်ဖို့ လိုအပ်သ်ဆိုသည့် စကားမှန်ပါလျှင်... ကျားနှင့်မ ချစ်တင်းနီးနှောကြသည့် သို့မဟုတ် လိင်ဆက်ဆံသည့် ပညာ ကိုရော မည်သည့်ဆရာက မည်သည့်ကျောင်း၌ မည်သို့မည်ပုံ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့ပါသနည်း။

အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဤ ဖိုမဆက်ဆံရေးပညာ ကို မည်သို့သင်ယူ တတ်မြောက်ကြပါသနည်း။ ဖိုမသဘာဝကိစ္စများကို ဤလူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းက အစဉ်အလာအရ ဘာသာရေး ဓလေ့ထုံးစံများအရ ညစ်ညမ်းသည့်အရာ၊ အပြစ်ရှိသည့်အရာ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာဟူ၍ သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြသည်။ မိဘတွေက သားသမီးတို့အား ဆရာက တပည့်တို့အား စနစ်တကျ သင်ကြားပေးဖို့ဝေးစွ၊ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် လုံးဝလျှို့ဝှက်ထားခဲ့ကြသည့် မပြောကောင်း မဆိုကောင်းသည့် အရာ၊ မသိသင့်သည့်အရာ၊ လျှို့ဝှက်ထားအပ်သောအရာ တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဤအကြောင်းပြောသူ၊ စိတ်ဝင်စားသူ၊ ဆွေးနွေးလိုသူဆိုလျှင် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသည့်လူ၊ အပြစ်ရှိသည့်လူ ဟူ၍ တစ်ဖက်စွန်းရောက် သတ်မှတ်ထားကြသည် မဟုတ်လား။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း ငယ်ငယ်က အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကိုပင် မြင်ယောင်နေမိ၏။ အဲ့သည်တုန်းက သူက မေမေ့ဗိုက်ထဲက သူ့ညီလေး ကိုယ်ဝန်ကို ကြည့်ပြီး စပ်စုလိုစိတ်နှင့် မေးခွန်းတစ်ခုမေးခဲ့၏။ မေမေ သားသားဘယ်လို လူဖြစ်လာသလဲ... မေမေ့ဗိုက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ... ပြီးတော့ မေမေ့ဗိုက်ထဲက ဘယ်လိုထွက်လာသလဲ ဟူ၍ပင်။ တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်။ အကြာကြီးစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေသည့်အဖြေက သားသားကို သိကြားမင်းကြီးက ဖန်ဆင်းပြီး မေမေ့ဗိုက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တာ ဗိုက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာပြီး ကိုးလရောက်တော့ ဗိုက်နာပြီး ချက်မှာ အပေါက်လေးဖြစ်တယ်။ အဲဒီအပေါက်က တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာပြီး ချက်ပေါက်ထဲက သားသားက ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ထွက်လာတာဟူသတည်း။ ထိုအဖြေစကားကို သူ့တစ်သက် မမေ့နိုင်အောင် အစွဲကြီးစွဲထင်၊ အဟုတ်ကြီးလည်း မှတ်ထင်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုပြဿနာကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက သူ့အား ရှားရှားပါးပါး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြ၍ ဤသို့သော ပြဿနာရှိနေမှန်း သူသိခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို ရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ လျှို့ဝှက်ထားအပ်သောအရာဟူ၍ စွဲစွဲမြဲမြဲ သတ်မှတ်ထားသော လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း၌ ဤသို့သော ပြဿနာတွေ လူမသိ၊ သူမသိ မည်မျှပင်အမြောက်အများ ရှိပါမည်နည်း။ သူယခု တွေ့ရှိလိုက်သည့် ပြဿနာက Tip of the Iceberg ရေခဲတောင်ကြီး၏ ရေပေါ်တွင်ပေါ်နေသော ထိပ်ဖျားပိုင်းလေးမျှသာ၊ တကယ့်ရေခဲတောင်ကြီးက ရေအောက်ထဲတွင် မြုပ်နေ၏။ အပေါ်က သာမန်မျက်စိနှင့် ကြည့်၍ မမြင်နိုင်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ချစ်တင်းနီးနှောခြင်းဟူသည် ပိတ်ဆို့သော အနုပညာတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ လင်နှင့်မယားကြား နရီစည်းဝါး မှန်ကန်ကိုက်ညီဖို့ လိုအပ်၏။ သာမန်ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု တွေ့ထိခြင်း သက်သက်မဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်ချင်း နလုံးသားချင်း ခံစားချက်ချင်း အရာအားလုံး တွေ့ထိဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ်သော ပီတိသုခတို့နှင့် ကြည်နူးဖွယ်သော အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေရရှိဖို့က ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေအပြင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်လင်းမှု၊ ရိုးသားမှု၊ အပြန်အလှန်နားလည်မှု၊ တစ်ဦးအလိုကို တစ်ဦးက အလိုက်တသိ လိုက်လျောတတ်ဖို့ စသည်စသည်တို့လည်း လိုအပ်လှပါသည်။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် ပြဿနာတစ်ခုတွေ့တိုင်း သူတစ်ယောက်တည်းသာမက သူ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေသာမက ဆရာသမားတွေပါမကျန် တွေ့မြင်သည့်လူတိုင်းနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး အကြံဉာဏ် ရယူလေ့ရှိပါသည်။ ယခုလည်း ဤပြဿနာကို သူ့မိတ်ဆွေများ၊ ဆရာသမားများနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ တောင်းခံရပါတော့သည်။

တစ်ယောက်ပြောဏ်။ "ဟာ... ဒါကတော့ ကိုယ်တော်ချော ညံ့တာကွ၊ ရှင်းနေတာပဲ သူ့မှာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်မှု အရည်အသွေးတွေ လိုအပ်တယ်... ဒီကိုယ်တော် သင်တန်းတက်ရလိမ့်မယ်ကွ" တဲ့။

နောက်တစ်ဦးကတော့... "ဟာ ဒီကိစ္စမှာ မင်းသမီးက အလကား အမှုပိုနေတာပါ... ဘာမှအရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စကို သခွတ်ပင်က မီးတကျီကျီ လုပ်နေသေးတယ်။ မိန်းမဆိုတာ... ဒီကိစ္စမှာ စိတ်ပါတယ် မပါဘူး မရှိရဘူး... သူ့ရဲ့တာဝန်က သူ့ရဲ့ကာမပိုင် လင်ယောက်ျား လိုအပ်လာတဲ့ အချိန်မှာ သဘောရှိကလောဟိဆိုပြီး အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ဖို့ပဲ... ဒီကိစ္စဟာ မယားဝတ္တရားထဲမှာ တစ်ပါးပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်မလောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်မကျေပွန်ဘူးလို့ ပြောရမယ်" ဟူ၍ဆိုလေဏ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့... ဤသို့ ခပ်ရှင်းရှင်းခပ်လောင်လောင် ပြောပြဏ်။ "ဟေ့ မင်းတို့ ဗိုလ်အောင်ဒင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲ ရောက်နေပေမယ့် မမြဝင်းရဲ့ အချစ်ကို မားပြတိုက်ပြီး မယူချင်တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို သူ့တပည့် သုခ က မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် ပြောတဲ့စကားလေ။ ဆရာရယ်... ဆရာနဲ့ လူချင်းတောင် လဲလိုက်ချင်တယ်... နောက်ဖေးက ကြက်ဖကြီးရဲ့ ထုံးကို နလုံးမူပါလားဗျာ။ ဒီကြက်ဖကြီးဟာ ကြက်မတွေကို အောက်ကျို့ပြီး ချစ်ပါကြိုက်ပါလို့ ပြောနေတာ တွေ့ဖူးလို့လား... သူအလိုရှိတာနဲ့ 'ကတော့' လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား... အခုလည်း ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်တော်က ဘာမှချော့နေ၊ မော့နေ၊ ဈောင့်နေစရာမလိုဘူး။ ဒီမောင်လည်း ကြက်ဖကြီးလိုပဲ ကျင့်သုံးလိုက်ရုံပဲ" တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြံပေးစကားကိုလည်း ကြည့်ပါဦး...

"ဆရာရယ်... ဒီကောင်မလေးကကို လိုပါတယ်။ လင်နဲ့မယား ဒီလောက်တောင် ရင်းနှီးနေပြီပဟာ... သမီးရည်းစား ဘဝမှာ အချစ်ကုန်... လင်မယားဘဝမှာ အရှက်ကုန်ဆိုသလိုပေါ့... အချင်းချင်း ကိုယ့်ခံစားချက် လိုလားချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပြီး ညှိနှိုင်းယူပေါ့။ ဒီလိုပွင့်လင်းမှုရှိရင် ဒီပြဿနာက ပြေလည်သွားမှာပါ" တဲ့။

ကိုင်း... စာဖတ်သူတို့ရော... ဤပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းရမည်ဆိုသည့် နည်းလမ်းကို ဝိုင်းစဉ်းစားပေးကြပါဦးနော်...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၅)

အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ်

"ချစ်ရမှာ စာမလိပ်" သည့်ပြဿနာကတော့ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကို ကောင်းကောင်းကြီး အလုပ်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်တော့သည်။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီး... သို့မဟုတ်... ဇနီးမယား... သို့မဟုတ်... အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်၏ဘဝ အဓိပ္ပာယ်က အဘယ်နည်း... သူမ၏တာဝန်ဝတ္တရားတွေကရော အဘယ်နည်း။ သင်္ဂီဇာဆရာတော်၏ မယားဝတ္တရား ငါးပါးတည်းဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကလေးက သူ့နှုတ်ဖျားသို့ ရောက်လာလေ၏...။

"အိမ်တွင်းမှုလုပ်... သိမ်းထုပ်သေချာ... မိစ္ဆာကြည့်ရှောင်... လျော်အောပ်ဖြန့်ချိ... ပျင်းရိမမှု... ဝတ်ငါးဆူ... အိမ်သူကျင့်အပ်စွာ" တဲ့။

မယားတစ်ယောက်၏ဝတ္တရားတွေထဲက ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား၏ ဆန္ဒအလိုကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမည့် ဝတ္တရားရောပါသည်တဲ့။ မည်သို့ရှိစေ... လင်နှင့်မယား... ဇနီးမောင်နှံတို့ အကြားဆွင်တော့ ဣန္ဒြိယစွက မပါလျှင်မပြီး...

အရေးကြီးလှသည်သာတည်း... ယခုပဲကြည့်လေ... သူ့လူနာမလေး ဖွေးဖွေးတို့ဇနီးမောင်နှံတွင် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးလေးတစ်ယောက်ရခဲ့ပြီး ယခု သမီးလေး အသက်ငါးလလောက်အရွယ်တွင် သူတို့၏ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ အချစ်ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုပြဿနာတွင် ဖွေးဖွေးက တူနှစ်ကိုယ် ချစ်ကြဖို့ကိစ္စမှာ လုံးဝစာမလိပ် စိတ်မလာ... ယောက်ျားနှင့် ဝေါင်ဝေါင်ရှေ့၌ ဝေးဝေးရှောင်ကာ နေချင်သည်။ ကျော်စွာဆိုသော ကိုယ်တော်ချောကျတော့လည်း သနားစရာ။ သူ့ခမျာ ဇနီးသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကလေးမွေး... ယခု ကလေးငါးလအရွယ်ရောက်သည်ထိ ဇနီးမယားအနီးသို့... ကပ်ခွင့်မရရှာသေးသည်မို့ သူ့ခမျာ ကပ်ချင်ရှာပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအကြောင်းလေးကို စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် သူ့နားထဲသို့ နာမည်ကျော် ဆေတ်ဟောင်းတေးတစ်ပုဒ်တွင်ပါသော တေးစာသားလေးတစ်ပိုဒ်က ညက်ညက်ညောညော သာယာပြိမ့်ညောင်းစွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်...။

"အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ်... ချစ်တလင်းပေါ်မယ်... ချစ်ဗျူဟာကျင်းကြတူမောင်မယ်" တဲ့... ဘယ်လောက်လှပသည့် စာသားလေးပါလဲ...။ ဘယ်လောက်တောင် သာယာပျော်ရွှင်ကောင်းသည့် ဇနီးမောင်နှံ မောင်မယ်စုံတွဲ၏ ချစ်ကိစ္စပါလဲ...။

သို့သော်... အခါခပ်သိမ်း ဤကဲ့သို့ သာယာပျော်ရွှင် အဆင်ပြေနေသည်ဟု သင်ထင်လျှင်တော့ အမှားကြီးမှားလိမ့်မည်သာတည်း။ အချို့သော သနားစာနာချင်စဖွယ် အိမ်ရှင်မတို့၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဘေးက ကြည့်သူတွေအတွက် ရယ်ချင်စရာ (တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့အတွက် စိတ်ညစ်စရာ)အဖြစ်အပျက်ကလေးများက သူ့အာရုံထဲ အစီအရီ ဝင်လာကြလေသည်။

သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအကြောင်း ကြားဖူး၏။ အဘိုးကြီးက ညအိပ်ရာဝင်ကြဖို့ခေါ်လျှင် အဘွားကြီးက အချိန်ကိုက် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် တရားမှတ်... ပုတီးစိပ်ခြင်းအမှုကို ပြုပြီ... (တိုက်ဆိုင်သည်လား တမင်လားမသိ) သူမ၏ အမြဲဘာန်ပုတီးက အနည်းဆုံး ၂ နာရီ ၃ နာရီလောက် ကြာမြင့်သည်မို့ မစောင့်နိုင်သော ကိုရွှေချောတစ်ယောက်... တခေါခေါနှင့် စောင့်ရင်းစောင့်ရင်း အိပ်မောကျသွားတော့သတည်းပေါ့။

နောက်စုံတွဲတစ်တွဲကျတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း၏။ ဤအဘွားကြီးကတော့ ပိုရှေ့ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ သူမကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မသွား။ သူမ၏ ရွှေးခံအကျီအိတ်ကပ်ထဲ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို အမြဲလိပ်၍ ထည့်ထား၏။ အဘိုးကြီးက သူ့အနီးသို့ ကပ်ပြီးကဲဖို့ ကြံရွယ်သည်နှင့် ခပ်မြန်မြန်လေး သူ့ရွှေးခံအကျီအိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံအလိပ်လိုက်ကို အမြန်ဆုံး ကမ်းပေးလိုက်ကာ... "ကိုင်း... ကိုယ်တော်ချောရေ... ဟောဒီပိုက်ဆံယူပြီး... သွားချင်တဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင် အနိပ်ခန်း ကြိုက်ရာနေရာကို အမြန်ဆုံး ဝိုးပေတော့၊ လုံးဝအပြစ်မယူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်လွှတ်ပါ၏'' ဆိုပြီး အဘိုးကြီးကို ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ခုန်ချခိုင်းလိုက်တော့သတဲ့။ ကိုင်း ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးလဲ။

နောက်စုံတွဲ တစ်တွဲကျတော့ ပိုလို့ပင် ရယ်စရာ ကောင်းသေးသည်။ အဘိုးကြီးက ရပ်ဝေးတွင် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်သွားလုပ်သည်။ တစ်လမှာတော့ တစ်ခါလောက် အိမ်ပြန်လာခွင့်ရသူ။ ဇနီးသည် အဘွားကြီးက အဘိုးကြီးမရှိလျှင်တော့ သူမတို့အိပ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းအိပ်သည်။ အဘိုးကြီးပြန်ရောက်လာသည်နှင့် အဲ့သည်ညမှာ သူ့သမီးနှစ်ယောက်၏ အပျိုခန်းထဲ သမီးနှစ်ယောက်ကြားတွင် သွားပုန်း၍ အိပ်တော့သတဲ့။ ကိုင်း သင်သာ အဲဒီအဘိုးကြီးနေရာတွင်ဆိုပါက ဤပြဿနာကို မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းမည်နည်း။ စဉ်းစားတွေးတော အဖြေရှာကြည့်စေချင်ပါသည်။

ဤအဖြစ်လေးတွေက သူကြားဖူးခဲ့သမျှသော ရှားရှားပါးပါး ကြားတောင့်ကြားခဲ အဖြစ်ကလေးများသာ။ လူမသိ သူမသိ ပြဿနာတွေမျိုးစုံ တက်နေကြသော ဇနီးမောင်နှံတွေ မည်မျှရှိလိုက်မည်နည်း။ ဤလိင်ကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်လပ်ပွင့်လင်း ရဲတင်းလှသော အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများတွင်တော့ ဤပြဿနာမျိုးကို လူသိမခံ၊ ဖုံးဖိကြိတ်မိုတ် မျိုသိပ်နေစရာမလို။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သည့် ဆေးပညာရှင်များနှင့် လိုအပ်သလို ပြဿတိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ မှန်ကန်ထိရောက်စွာ ဆေးကုသနိုင်ကြသည်။

သို့သော် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတို့ နိုင်ငံမျိုးတွင်ရော မည်သို့ရှိမည်နည်း။ ဘာသာရေး အဆုံးအမများကြောင့်ရော အစဉ်အလာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံများအရရော ဤလိင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများဟူသည် ရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ ညစ်ညမ်းသည့်အရာ၊ ယုတ်ညံ့သည့်အရာ၊ ဖွင့်မပြောအပ်သည့်အရာ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသည့်အရာဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်းခံနေရသည့် နေရာမျိုးတွင် ဤသို့သော ပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကုသဖြေရှင်းကြပါမည်နည်း။ စဉ်းစားကြည့်ပါဘိ။

သူများနိုင်ငံများကဲ့သို့ ဤကိစ္စကို ကျွမ်းကျင်သည့် ဆေးပညာရှင်ဟူ၍ရော သီးသန့်ရှိပါရဲ့လား။ တကယ်တမ်း ကြုံတွေ့လာလျှင်ရော မည်သို့သော ဆရာဝန်မျိုးထံ သွားရောက်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြရမည်ကို မည်သူမျှ သေချာမသိ။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဤပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ မီးခိုးကြွက်လျှောက် တွေးတောစဉ်းစားရင်း ဤသို့သော လိင်ပြဿနာများ ဖြစ်ပွားလာရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမိလေသည်။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာလျှင် အတိတ်မှ တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းလာသော အကြောင်းများရှိသလို လတ်တလော ဖြစ်ပွားစေသည့် အကြောင်းရင်းများလည်း ရှိ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက စခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံတွေကလည်း အရေးကြီးလှပါ၏။ မိဘတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေက... အရေးပါသည့် အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်သည်။ လူသားတို့၏ သဘာဝ လိင်ကိစ္စ၊ မျိုးဆက်ပွားကျန်းမာရေးကိစ္စများ၊ ရာသီလာခြင်း၊ အပျိုလူပျိုဖြစ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်း၊ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခြင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို လူကြီးသူမတို့က ကလေးတို့အား မည်သို့မည်ပုံ သင်ကြားပြသခဲ့ကြပါသနည်း။

အချို့မိဘတွေက သိပ်ရှေးရိုးဆန်၏... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ ခွေးထီးလောက်မှ မမြတ်ဘူး။ ယုတ်ညံ့တယ်... ရာသီသွေးဆင်းတယ်ဆိုတာ မိန်းမတွေကို ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်တာ... သွေးပုပ်တွေဆင်းရတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ဆင်းရတဲ့ကိစ္စ... မသန့်ရှင်း... စက်ဆုပ်စရာ...။ လိင်ကိစ္စတွေဆိုတာ အင်မတန် ယုတ်ညံ့သည့် ညစ်ညမ်းသည့် တဏှာကိစ္စတွေ... အလွန်ရှံရှာစက်ဆုပ်စရာကောင်းသည်ဟူ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထပ်တလဲလဲ သင်ကြားပေးမည်ဆိုပါက ထိုမိန်းကလေး ကြီးပြင်းလာ၍ အိမ်ထောင်သားမွေးလုပ်ရသည့်အခါ... ယောကျ်ားနှင့်အတူနေရသည့် လိင်ကိစ္စကို သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကိစ္စဟူ၍ ထင်မှတ်နိုင်ပါဦးမည်တဲ့လား... စဉ်းစားစရာ...။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပင်ကိုယ် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး... အကျင့်စရိုက်... စိတ်နေစိတ်ထား... စသည်တို့ကလည်း သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတို့တွင် ကြီးစွာသော လွှမ်းမိုးမှုတွေ ရှိနိုင်ပါသည်။ ဤကိစ္စကို သူမမည်သို့မည်ပုံ ထင်မြင်ယူဆပါသနည်း။ ချစ်သူရည်းစားထားသည့်ကိစ္စ... လိင်ကိစ္စ... အိမ်ထောင်ရေးစသည်တို့သည် သူမ၏ဘဝတွင် မည်သို့မည်ပုံအရေးပါသနည်း... သူမ၏အတွေ့အကြုံတွေကရော သူမ၏စိတ်ထားကို မည်သို့မည်ပုံ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါသနည်း...။

သူမ၏ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ... ငယ်စဉ်က သူမကြုံခဲ့ရသည့် ချစ်သူရည်းစား ယောက်ျားသားများ၏ စိတ်ဓာတ်... လုပ်ရပ်... သဘောထားတွေကလည်း သူမ၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အချို့က လိင်ကိစ္စကို ထမင်းစားရေသောက်... အပျော်သဘောသက်သက်... စိတ်ဆန္ဒ၏ အလိုနောက်သို့သာလိုက်ပြီး လွန်လွန်ကဲကဲ ခံစားချင်တတ်ကြသည်...။ အချို့ကျတော့လည်း ဤလိင်ကိစ္စဟူသည် ညစ်ညမ်းသည့်အရာ... မတွေးအပ်... မကြံအပ်... မပျော်ပါးအပ်သည့်အရာ... ဟူ၍ စက်ဆုပ်စဖွယ် ယုံကြည်မှတ်ယူထားတတ်ကြ၏... မိန်းမကောင်းဟူသည် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေရမည်... ဖိုမကိစ္စဟူသည် ညစ်ထေးလှ၏... ဤကိစ္စမျိုးကို စိတ်ဆန္ဒဖြစ်မိလျှင် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေမိပြီဟု မှတ်ထင်၏။

ကိုင်း... အသင်စာဖတ်သူ... အသင်ကရော မည်သို့ထင်မြင်ယူဆပါသနည်း။ လောကဟူသည် သင့်အတွေး... သင့်အကြံ သင့်စိတ်ကူးယဉ်သည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၆)

ချစ်ဗိမာန်လေး လုံလုံခြုံခြုံ

လောကတွင် လူမှန်လျှင် အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်တစားနှင့် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ လုပ်ရသော အလုပ်တွေလည်း ရှိမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိအနေနှင့် မည်သို့မျှလည်း စိတ်မဝင်စား...။ လုပ်လည်းမလုပ်ချင်... ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ဖို့မကောင်းဘဲ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းလှသော အလုပ်တွေနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ပျော်ရွှင်စွာ လုပ်ရသည့် အလုပ်တွေကိုချည်း ရွေးချယ်၍ လုပ်နိုင်လျှင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်... သို့သော် မိမိကစိတ်မပါ... လုပ်လည်းမလုပ်ချင်... မလုပ်လျှင်လည်းမဖြစ်... လုပ်ရလျှင်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ညူးရမည့် အလုပ်တစ်ခုကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြုလုပ်ရမည်ဆိုလျှင်ကော... မည်သို့ရှိမည်နည်း... ငြင်းပယ်၍ကလည်း မလွယ်ကူ။ ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မည်သို့မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည်နည်း။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အတွေးနယ်လေးထဲ လွင့်မျှော၍ နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၊ သူ့အတွေးထဲတွင် ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အချစ်ပြဿနာလေးတစ်ခုက လူးလာခေါက်တုံ့ ပြေးလွှားလျှက်ရှိ၏။ ဖွေးဖွေး၏အဖြစ်က ခုနက သူတွေးနေသည့်အတိုင်းပင် ကွက်တိဖြစ်နေလေသည်။ လင်ရယ်မယားရယ် ဖြစ်လာလျှင် မယားဖြစ်သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားက သူမ၏ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား အလိုရှိလာလျှင် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သဘောရှိ ကလောဟိဟူ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်ပေးရမည်ဆိုသည်က အားလုံးလက်ခံသိရှိကြသည့် အမှန်တရား... သို့မဟုတ် သဘာဝဓါတ်နိယာမတစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။

ယခုဖွေးဖွေး၏ ပြဿနာက ထိုသို့သော ချစ်တင်းနှီးနှောရသည့်ကိစ္စကို လုံးဝလုံးဝ စိတ်မလာ စာမလိပ်ခြင်းပင်တည်း။ စိပ်ပုတီးနှင့် ရိပ်ကြီးခိုကာ လောကီလူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာဖို့ကလည်း သူမ၏ချစ်လှစွာသော ရင်သွေးရတနာလေး၏ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းကို ရှင်ခန်းမည်သူ ဖြတ်နိုင်ပါ့ဆိုသည့် သမုဒယသံယောဇဉ်တွေက တင်းကျပ်စွာ ရစ်နှောင်တွယ်နေပြီ မဟုတ်လား။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတို့ ဆရာဝန်တွေ၏တာဝန်သည် လူနာခံစားနေရသော ရောဂါအတိအကျကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး ဝေဒနာပျောက်ကင်းသက်သာအောင် ဆေးကုသပေးဖို့ပဲဖြစ်ပါသည်။ ရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်ရသောအကြောင်းရင်း အစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေနိုင်ဖို့က အရေးကြီးဆုံး အဓိကသော့ချက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

'အနာသိ... ဆေးရှိ' ဟူသော စကားလေးက အထင်အရှား မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ပထမဆုံး... အနာသိအောင် အရင်ဆုံးကြီးစားရှာဖွေရမည်ဖြစ်ပါ၏။ မည်သို့သော အကြောင်းရင်းခံတွေကြောင့် ဤပြဿနာမျိုးတွေ ဖြစ်ရသနည်းဟု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း တွေးတောနေမိလေသည်။

ဤသို့သော ချစ်မှုရေးရာ ကိစ္စများတွင် ဇနီးမယား တစ်ယောက်အနေဖြင့် အရေးအကြီးဆုံးရှိရမည့် လိုအပ်ချက်တစ်ခုမှာ... မိမိ၏ခင်ပွန်းသည်အပေါ် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် အကြွင်းမဲ့ ပုံအပ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိဖို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဇနီးသည်အနေဖြင့် ခင်ပွန်းသည်နှင့် စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်လျှင်... သို့မဟုတ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး နောင်ရှိန်ပလေးထားလျှင် သို့မဟုတ် လင်ယောက်ျားအပေါ်မကျေမနပ် ဒေါသမီးအိုးပေါက်ကွဲနေရိန်များတွင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မတွန့်မတိုဲ ရက်ရက်ရောရော တစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒတွေ ရှိနိုင်ပါမည်တဲ့လား စဉ်းစားစရာ။

ယခုအခြေအနေတွင် သုံးသပ်ကြည့်ရသလောက်... ဖွေးဖွေးအနေဖြင့် ကိုကျော်စွာအပေါ်တွင် စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာ၊ ကတောက်ကဆဖြစ်တာ၊ ရန်ဖြစ်တာတွေ ဘာဆိုဘာမျှ မရှိ။ ကိုကျော်စွာက သဘောကောင်း မနောကောင်း သူ့ကို ချစ်ခင်ယုယ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်၊ လင်ယောက်ျားတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ အားလုံး ကျေပွန်ပြည့်စုံသည့်သူ... အရက်လည်းမသောက်၊ ဖဲလည်းမရိုက်၊ မိန်းမလည်း မလိုက်စား ယခုကိစ္စတွင်ပင် သူမအား အပြစ်မတင် မပြုံးခြင်ဘဲ ဖွေးဖွေးစိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုလိုလားလား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူသည့်အချိန်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်မည့်သူ။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့်များ ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် ကိုကျော်စွာအား ချစ်တင်းနှီးနှောခွင့် မပေးနိုင်ရပါသနည်း... စဉ်းစားစရာ။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် တခြားဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာများကို ထပ်၍ စဉ်းစားကြည့်နေမိပြန်သည်။ ပထမဆုံးဖြစ်နိုင်ချေရှိသည့် အချက်ကတော့ ချစ်တင်းနီးနှောသည့်ကိစ္စတွင် ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ ပျော်ရွှင်မှုရဖို့အတွက် လုံလောက်သော အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေ မပြည့်စုံ၍များလား။

ကိုင်း... ဒါဆိုလျှင် အခြေခံလိုအပ်ချက်များကား အဘယ်နည်း... ပထမဆုံး လိုအပ်ချက်ကတော့ လုံခြုံသော စိတ်ချရသော စိတ်နေဝန်းကျင်ရှိဖို့ပဲဖြစ်ပါသည်။ စိတ်အေးလက်အေး စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ အပူအပန်မရှိ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်မရှိ... ချစ်တင်းနှောနိုင်ဖို့ နေရာအနေအထားကလည်း အရေးကြီးပါ၏။ သူ ဆရာဝန်ဘဝတွင် သူငယ်ချင်းစုံတွေ၏ ချစ်ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါ၏။ ထိုသူငယ်ချင်းသည် သုံးနှစ်သုံးမိုး မင်းကုသထုံး နလုံးမူပြီး ကျားကုတ်ကျားခဲ ပိုးပန်းပြီးမှ ကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးတစ်ယောက်၏ အချစ်ပန်းကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ဆွတ်ရူးနိုင်ခဲ့၏။ မင်္ဂလာဦးညမှာ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်သည့် ဟိုတယ်မှ အခန်းလက်ဖွဲ့၍ အိုကေမှာ စိုပြည်၏...။ ငပလီသို့ ၂ ပတ်တိတိ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တော့လည်း အဆင်ပြေ၏။ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်၍ သတို့သမီး မိဘတွေ၏အိမ်မှာ အတူနေကြတော့မှဘဲ လုံးဝကြီးကို ပြဿနာတက်လေတော့သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန် အခန်းထဲသို့ဝင်ရမှာ ကြောက်သော ရောဂါဆိုးကြီးတစ်ခု ကျောင်းဆရာမတွင် ကပ်ငြိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ညဘက်ရောက်တိုင်းမှာ သူမမှာကျောင်းမှယူလာသော အိမ်စာတွေ တစ်ထပ်ကြီးကို မပြီးနိုင် မစီးနိုင် အမှတ်ခြစ်လေတော့၏။ သူငယ်ချင်းခမျာ အိပ်ရာဝင်ချင်လွန်း၍ မည်သို့ပင် ချောင်းဟန်၊ လျှောက်ပြန်သံပေးစေကာမူ မထရေးချမထ။ နောက်ဆုံး ကိုယ်တော်ချော စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ပြီး အားလျှော့လိုက်ကာ အိပ်မောကျ တခေါခေါ ဟောက်နေတော့မှ ဆရာမက အိပ်ရာထဲဝင်လေ၏။

မနက်မိုးလင်းလျှင်လည်း အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားသည်နှင့် ဆရာမတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး ဆွမ်းတွေထချက်၊ ဘုရားတွေထ,ရှိခိုးလေတော့၏။ သူငယ်ချင်းခမျာ မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရဖြစ်ရသည်မှာ တစ်လလောက်ကြာသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ သူနှင့်လာတိုင်ပင်တော့ သူကိုယ်တိုင် သူတို့လင်မယားနေသည့်အိမ်သို့ လိုက်သွားကြည့်ရ၏။ အဲသည်တော့မှ အခြေအနေကို သူကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ထုံးစံ မီးခြစ်ဘူးသာသာ အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် တစ်မိသားစုလုံး လူတွေအများကြီး နေကြရသည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏အိပ်ခန်းနှင့် ယောကျ်ားမကြီးတွေ အိပ်သည့်အိပ်ခန်းက အလယ်တွင် သုံးထပ်သားပါးပါးလေးနှင့်သာ ခြားထားသည်။ ဟိုဘက်ခန်း ဒီဘက်ခန်း လှုပ်ရှားသမျှ၊ ပြောသမျှ စကားသံတွေ၊ အခြားအသံဗလံတွေ အကုန်လုံး အတိုင်းသား ကြားနေရသည်ပဲ။ ထိုကဲ့သို့သော နေရာမျိုးတွင် အရှက်အကြောက်ကြီးလှသော ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက် သူ့ခင်ပွန်းသည်နှင့် ချစ်ဗျူဟာကျင်းကြဖို့ မည်မျှပင် အခက်အခဲတွေ့လိုက်မည်ကို သူ ကိုယ်ချင်းစာနားလည်နိုင်ပါသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းကို ထိုအိမ်မှ အမြန်ဆုံးခွဲထွက်ဖို့ အကြံပေးရ၏။ သူတို့ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းလေး ငှားရမ်းပြီးသည့်အခါမှပင် ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားပါတော့သည်။

ယခု ဖွေးဖွေးတို့ လင်မယားတွင်ရော ဤကဲ့သို့သော နေရာထိုင်ခင်း ပြဿနာတော့ ရှိမည်မထင်။ ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ နောက်ထပ်ဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းရင်းတွေက ဘာတွေများပါလိမ့်။ သူဆက်၍ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၇)

အချစ်ဖတ်စာ၏ ကကြီး၊ ခရွေး၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး

ကြော်... ဖွေးဖွေး... ဖွေးဖွေး... "အစက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိခဲ့ရင် ယောက်ျားမယူပါဘူး ဆရာရယ်။ ဒါမျိုးတွေကိုလည်း နားမလည်ပါဘူး။ စောစောစီးစီး မယ်သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားရိပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားခိုရရင် သိပ်ကောင်းမှာနော်" ဟူသော ဖွေးဖွေးပြောသည့် စကားသံလေးတစ်ခုက ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏ အတွေးအာရုံထဲ လွင့်ပျံ၍လာလေသည်။ 'အစက' ဒီလို ဖြစ်မယ်မှန်း... သူမသိခဲ့... ဒါမျိုးတွေကိုလည်း သူနားမလည်ခဲ့ဟု သနားစဖွယ် ပြောခဲ့သော ဖွေးဖွေး... ဖွေးဖွေးလို အမျိုးသမီးတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေမည်နည်း။ လောကတွင် သင်စရာမလိုဘဲ၊ လေ့လာစရာလည်းမလိုဘဲ သူ့အလိုလို တတ်မြောက်နိုင်သည့် အရာတွေရှိပါသလား... ရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုအထဲတွင် ဤကိစ္စ... အိမ်ထောင်သားမွေး... သံဝါသပြုခြင်းဟူသည်ကော ပါဝင်ပါသလား။

ဥပမာကြည့်ကြစို့... ကလေးတစ်ယောက်ကို ထမင်းစားဖို့ သင်ပေးစရာလိုပါသလား။ လွယ်လွယ်လေး တွေးကြည့်လျှင်တော့... ဘာလိုရမှာလဲ။ ထမင်းစားတာမျှား လက်နှင့်ထမင်းကိုကောက်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်... သွားတွေက သူ့ဘာသာဝါးပြီး မျိုချလိုက်ရုံပဲ... ဒါကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုသင်ပေးရမှာလဲဟူ၍ ထင်မှတ်စရာပင်... တကယ်တမ်း လက်တွေ့ဘဝတွင် လူသားတွေ ဖြစ်နေလေတော့ ထမင်းစားသည့်ကိစ္စကပင် ပညာတစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူတို့ငယ်ငယ်က မိဘတွေ၊ ဆရာသမားတွေက အစားအသောက်စားပုံစားနည်းကို စနစ်တကျ သေသေချာချာ သင်ကြားပေးခဲ့ပုံကို ကြည့်စမ်းပါ... ထမင်းမစားခင် လက်ကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးရမည်။ ထမင်းကို ညာလက်နှင့် စားမည်။ ဘယ်လက်နှင့်မစားရ။ ဘယ်ဘက်က အီးကုန်းသည့်လက်။ ထမင်းကို နယ်လျှင် လက်ဝါးကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် မနယ်ရ။ လက်ချောင်းလေးတွေနှင့်ပဲ နယ်ရမည်။ ပါးစပ်ထဲ ထမင်းလုတ်ကို အနေတော်ထည့်ရမည်။ ပလုတ်ပလောင်း မစားရ။ ကြေညက်အောင် သေချာဝါးစားရမည်။ ဖွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ မကြားစေရ...။ ဟင်းခပ်လျှင် ဖွန်းကို ဘယ်ဘက်လက်နှင့်သာ ကိုင်ရမည်။ ဟင်းရည်သောက်လျှင် ပလပ်ပလပ် မမြည်စေရ။ စားပွဲပေါ် ထမင်းတစ်စေ့မှ မဖိတ်စေရ... စသည်... စသည်ဖြင့် အနောက်နိုင်ငံ သွားခါနီးတော့ သူတို့၏အစားအသောက် ဓလေ့ထုံးစံကို သင်ကြားရသေးသည်။ ဖွန်း၊ ခက်ရင်းသာမက ဓားကို မည်သို့သုံးရမည်နည်း။ ဘယ်မှာထားရမည်နည်း။ ဘယ်လက်နှင့် ကိုင်ရမည်လား။ ညာလက်နှင့် ကိုင်ရမည်လား။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရမည်ဆိုပါက ထမင်းစားခြင်းဟူသော အလုပ်ကလေးပင် ကြီးမားသော အနုပညာဂုဏ် မြောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုင်း... ထမင်းစားသည့် ကိစ္စကလေးပင်လျှင် ဤမျှလောက် ပညာသားပါနေသည်ဆိုပါက 'ကျားနှင့်မ' ချစ်ရည်တူမျှကြခြင်း... သို့မဟုတ် ချစ်တင်းနီးနှောခြင်း ကိစ္စဆိုပါလျှင် မည်မျှ ပညာသားပါလိမ့်မည်ဟု အသင် ထင်မြင်ယူဆပါသနည်း။ ဤကိစ္စကိုရော သင်ကြားပြသပေးမှ စနစ်တကျ တတ်မြောက်မည့် ပညာတစ်ရပ်ဟု အသင်ထင်ပါသလား။

ပြဿနာက ဤကိစ္စမျိုးကို သင်ကြားပေးအပ်သည့် ကိစ္စဟူ၍ မည်သူကမျှ လက်မခံမယုံကြည်... သင်ပြပေးဖို့ နေနေသာသာ ဤအကြောင်းပြောဖို့ ဆွေးနွေးခြင်းသည်ပင် ယုတ်ညံ့သော၊ ညစ်ညမ်းသော အရာဟူ၍သာ ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ၊ အစဉ်အလာတွေအရ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။ တကယ်တမ်းကျတော့ တိုးတက်သည့်နိုင်ငံများတွင် ဤမျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးပညာရပ် Sex Education ကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝကတည်းက အခြေခံပညာကျောင်းသင်တန်းတွေမှာကတည်းက သင်ရိုးညွှန်းတမ်းတွေထဲတွင် ပညာသားပါပါ မသိမသာ... တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်မြှင့်၍ သင်ကြား ဆွေးနွေးပေးလေ့ရှိကြသည်...။ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် ကျားနှင့်မတို့၏ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားသည့် လိင်အင်္ဂါတွေအကြောင်း၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်း အတတ်ပညာတွေအကြောင်း၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်း၏ နောက်ကွယ်ကကပ်၍ လိုက်ပါလာသော မတော်တဆ ကိုယ်ဝန်ရှိနိုင်ခြင်း... လိင်မှတစ်ဆင့် ကူးစက်ပြန့်ပွားတတ်သော ရောဂါများအကြောင်း ဤမလိုလားသည့် ကိုယ်ဝန်ကို မည်သို့မည်ပုံ ကူးစက်တတ်ပုံ၊ မကူးစက်အောင် မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်ရမည့်ပုံ၊ ဖြစ်လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကုသရမည့်ပုံ စသည်စသည်တို့ အားလုံးအား စနစ်တကျ သင်ကြားနားလည်စေခြင်းသည် ကောင်းသောအရာလော ညစ်ညမ်းသောအရာလော စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ပါဘိ။

ယခုပဲကြည့်လေ ဖွေးဖွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ ဇနီးမောင်နှံအကြားတွင် ချစ်တင်းနီးနှောခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အဆင်မပြေသော ပြဿနာတစ်ရပ်ရှိနေလေပြီ။ အဲဒါလေးများ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟု အလွယ်လေးတွေး၍ လျစ်လျူရှု၍ရမည့် ကိစ္စလား... တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသေးအဖွဲလေးပါ။ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးဟု ထင်မှတ်ရသည့် ကိစ္စလေးတွေက ကြီးမားနက်ရှိုင်းသော ဆုံးရှုံးမှုတွေကို သယ်ဆောင်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ရာဇဝင်တွင် မြင်းခွာ၌

သံတစ်ချောင်းပြုတ်နေသည်ကို ဂရုမစိုက်မိဘဲ နေ့ရှေ့ညရှေ့ရှေ့မိသော ပေါ့ဆမှုကြောင့် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲလုံး ဆုံးရှုံးရသည့် ဥပမာတစ်ရပ် ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

ဤကိစ္စတွင်လည်း စဉ်းစားကြည့်။ ဤကိစ္စမပြေမလည်ဖြစ်ခြင်းကို သေသေချာချာ မဖြေရှင်းနိုင်ပါလျှင် သူတို့လင်မယားအကြား ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွင် သံသယမီးပွားတွေ၊ မကျေမနပ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်မှုတွေ၊ လင်စိတ်သားစိတ် ကုန်ဆုံးခြင်းတွေမှသည် အငယ်အနှောင်းထားခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲခြင်း စသည့် ကြီးမားသည့် ပြဿနာတွေအထိ လောင်ကျွမ်းပျက်စီးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုပဲကြည့်လေ... ယခုဖြစ်နေသော ပြဿနာ၏ အဓိကတရားခံအစစ်သည် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ 'ကိုကျော်စွာ' ပင်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အပြစ်ပုံချကြသည့် တရားသူကြီးတွေရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤဖြစ်ရပ်၌ ကိုကျော်စွာ၏ ကျွမ်းကျင်မှုအရည်အချင်းကို သံသယဖြစ်နေသူတွေ အများကြီးရှိကြောင်း ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း အသိဆုံးပင်။

ကိုင်း... မည်သို့သော ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးကို ဆိုလိုပါသနည်း။ ကိုကျော်စွာညံ့သည်ဆိုလျှင်ကော မည်သို့မည်ပုံ ညံ့ပါသနည်း။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါစို့လား။ ဖွေးဖွေးကဲ့သို့သော အိမ်ထောင်ရှင်မ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် မိမိ၏အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ချစ်ပွဲဝင်ရမည်မှာ လုံးဝစာမလိပ်သည့်ကိစ္စ၌ အရေးပါသော အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ 'လုံလောက်သော လှုံ့ဆော်မှုမရှိခြင်း' ဖြစ်သောကြောင့် ဟူ၍ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံနှိပ်စာအုပ်ကြီးတွေထဲ အခိုင်အမာ ဆိုထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

သို့ဆိုလျှင်... ပထမဦးစွာ ချစ်တင်းနီးနှောခြင်းဟူသော အနုပညာဆန်လှသော ပညာရပ်၌ ပါဝင်သည့် အဆင့်လေးဆင့်အကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် သိထားသင့်ပါသည်။ ဤသို့သော ချစ်တင်းနီးနှောခြင်းပညာ၌ ကျားရော မပါ လူသားတစ်ဦး၏ စိတ်ဆန္ဒတွင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားတတ်သော အဆင့်တွေရှိပါ၏။ ပထမဆုံး အခြေခံအဆင့်ကတော့ စိတ်ဆန္ဒနိုးကြွသောအဆင့် (Excitement) ပဲဖြစ်သည်။ ဤအဆင့်သည် ပညာရပ်တစ်ခု၌ အခြေခံအကျဆုံး လိုအပ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ဤပထမအဆင့်မပါဘဲ နောက်တစ်ဆင့်သို့ တက်ရန် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ဥပမာဆိုရမည်ဆိုပါလျှင် ဘွဲ့ရပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးအချက်က '၀' ဝလုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းရေးတတ်ဖို့က ကကြီး၊ ခခွေး စသည့် အခြေခံတွေကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်ရသည့် သူငယ်တန်းက စရမည် မဟုတ်ပါလား။ ကကြီး၊ ခခွေး မတတ်ဘဲ အထက်တန်းသို့ မည်သို့မည်ပုံလှမ်းတက်ရပါမည်နည်း။ ထို့အတူပင် သင်္ချာပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပထမဆုံး ၁- ၂- ၃- ၄ စသည့်ဂဏန်းဂဏာန်းတွေ... အခြေခံအပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြှောက်၊ အစား၊ အလီပေါင်းတွေ ရဖို့က စရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထို ဥပမာကဲ့သို့ပင် ကျားနှင့်မ ချစ်တင်းနီးနှောခြင်းဟူသည့် အနုပညာတစ်ရပ်၌လည်း စိတ်ဆန္ဒနိုးကြွလာခြင်း (Excitement) အဆင့်ဟူသည် ကကြီး ခခွေး ၁- ၂- ၃- ၄ ကဲ့သို့သော အခြေခံအကျဆုံး လိုအပ်ချက်ပင်တည်း။ ချစ်ခြင်းအနုပညာဟူသည် စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲလုပ်၍ မည်သို့မျှ လှလှပပ အနုပညာမြောက်မြောက်နှင့် ပြီးနိုင်သည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ပါချေ။ စိတ်ဆန္ဒတွင် အမျိုးသားကလည်း ချစ်လိုခြင်းဆန္ဒတွေ ပြင်းပြင်းပြပြ ရှိပါမှ... အမျိုးသမီးကလည်း အချစ်ခံလိုစိတ်တွေနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေပါမှ အဆင်ပြေပြေနှင့် အိုကေမှာ စိုပြည်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၈)

အချစ်တောင်ထွတ်သို့ ပထမဆုံး လှေကားထစ်

'အချစ်' ဆိုတာ အဘယ်ကဲ့သို့သော အရာနည်း။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကလောင်တံကို ညာလက်က ကိုင်ဆောင်ကာ ဘယ်လက်က စားပွဲပေါ်မှာ မေးကလေးကို ထောက်၍ ငိုင်တွေးနေမိလေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် စာရွက်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေး ရှိ၏။ စာရွက်ဖြူလေးပေါ် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း... 'ချစ်ရမှာ စာမလိပ်' ဟုအမည်ရသော ဝတ္ထုဟု ခေါ်ရမည်လား... ဆောင်းပါးလား... ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်လား... ကျန်းမာရေး ပညာပေးလား... ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ဦး ပြောခဲ့သလို သုတများများ ရသနည်းနည်း ဆေးဆောင်းပါးလား... ဘာမှန်းညာမှန်းသေသေချာချာ ရေရေရာရာ မသိသော စာလေးတစ်ပုဒ်၏ အမှတ်(၈)ကို မည်သို့မည်ပုံ ရေးရမည်နည်းဟူ၍ မသိနိုင်အောင် ရှိပါပေ၏။ "နှစ်ပတ်ရှိပြီ ဆရာ့စာမပါတာမို့ ပရိသတ်က မေးလှပြီ... ဆရာဘာလို့ စာဆက်မရေးတာလဲတဲ့... ဆရာရဲ့ 'ချစ်ရမှာ စာမလိပ်' ဆိုတဲ့ အခန်းဆက် ဝတ္ထုလေးကို စောင့်ဖတ်နေတဲ့ ပရိသတ်က မျှော်လင့်နေကြပြီ" ဟူသော အယ်ဒီတာမလေး 'ဇွန်' ၏အသံချိုချိုလေးက သူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပင်။

မှန်ပါသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် သူစာရေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပတ်တိတိ ရှိသွားခဲ့ပြီပဲ။ စာတစ်ကြောင်းရေးလိုက်... မှားသွားမည်စိုးရိမ်၍... ပြန်ဖြေပစ်လိုက်... နောက်တစ်ကြောင်းရေးလိုက်... စာရွက်ကိုလုံးခြေ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်နှင့် သူ့အခန်းထဲ စာရွက်စုတ်အလုံးလေးတွေ ပြန့်ကျဲ၍နေလေပြီ။ သူ့အဖြစ်က ဘာနှင့်တူသနည်း။

ကိုယ့်ဘာသာ လမ်းလျှောက်တော့ ဘယ်... ညာ... ခြေလှမ်းလေးမှန်မှန်နှင့် အိုကေမှာ စိုပြည်နေသလောက်... ခြေလှမ်းမမှားစေနဲ့... ဘယ်တစ်လှမ်းလှမ်းပြီးမှ ညာတစ်လှမ်းကိုလှမ်း... သေချာလှမ်းနော်... 'ဘယ်' 'ညာ' 'ဘယ်' 'ညာ' ဟူ၍ တစ်ယောက်ယောက်က သေချာစောင့်ကြည့် ပြင်ဆင်ပေးတော့မှ ခြေလှမ်းမှားမည်ကို စိုးရိမ်၍ လမ်းလျှောက်မရတော့သော ပုံစံနှင့်ပင် တူနေပြီတည်း။

"ဆရာရေ... ဆရာ့စာလေးတွေကို နည်းနည်းသတိထားပြီး ရေးပေးပါနော်" ဟူ၍ အယ်ဒီတာမလေး 'ဖွန်' က လှမ်း၍ သတိပေးကတည်းက သူစာဆက်ရေးဖို့ အကြီးအကျယ် ခက်ခဲသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရွက်ဖြူဖြူကို ရှေ့မှာချ၍ ထိုင်ငိုင်လိုက်၊ ရေးလိုက်၊ ဖျက်လိုက်၊ ဖြဲလိုက်နှင့် စာလုံးလေးတွေက ပရိသတ်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်မလာတော့ဘဲ လုံးချင်း (အလုံးလေးတွေ အဖြစ်) ခြင်းထဲရောက်သွားလေတော့၏။

အချစ်ဆိုတာ တစ္ဆေလိုပဲတဲ့၊ ပြောတဲ့သူများသလောက် တကယ်လက်တွေ့ မြင်ဖူးတဲ့သူ သိပ်ရှားသတဲ့... ဟု ပြောသံကြားဖူးပါ၏။ အချစ်သည် ဘယ်လိုသောအရာနည်း... ချစ်ခြင်းဟူသည် အနုပညာဟူ၍လည်း သူကြားဖူး၏။ ချစ်ခြင်းအနုပညာသည်ရော မည်သို့မည်ပုံ ရှိသနည်း။ အနုပညာတစ်ခု၌ အလှအပရှိ၏။ အလှတရားကိုရော မည်သို့မည်ပုံ အမိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပါသနည်း။

ပူလောင်သောအလှ... အေးမြသောအလှ... ပြင်းပြသောအလှ... နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအလှ 'အလှတရား' ဟူသည်မှာလည်း အမျိုးပေါင်းစုံ... အချစ်၌ အရသာရှိသတဲ့လား... ရှိသည်ဆိုလျှင်ရော မည်သို့သော 'ရသ' နည်း။ ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့်၊ အေးအေးမြမြကမှ အရသာရှိသတဲ့လား... ဒါဆိုလျှင် စပ်စပ်ရှားရှား ချဉ်ချဉ်စူးစူး ရှောက်သီးသုပ် ကဲ့သို့ တရှူးရှူး တရဲရဲကိုမှ ကြိုက်တတ်သည့်သူဆိုလျှင်ရော ဒါမှမဟုတ် ခါးခါးလန်လန် အာမီရမ်ကိုမှ ကြိုက်တတ်သူ၏ လျှာကို မည်သို့ဆိုချင်ပါသနည်း။

ချစ်ခြင်းအနုပညာတွင်ရော အေးအေးငြိမ်ငြိမ် သံစဉ်ချိုမြတေးသွားလေးကမှ အနုပညာမြောက်သည်လား၊ ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ... ဆူညံပေါက်ကွဲတဲ့ ပေါ့ပ် မြူးစစ်ကရော တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်တောက်တီးသည့်ပမာ အတွဲလိုက် အပြွတ်လိုက် ဗလစ်ဗလစ် ပြောသည့် ဟစ်ပ်ဟော့တေးသွားကရော အနုပညာ မဟုတ်ဘူးလား။

ကိုင်း... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း အခုဘာတွေ ရေးနေပါသနည်း။ အမှားပါမည်စိုး၍ ရှောင်ရင်းရှောင်ရင်း ဘာတွေရေး၍ ရေးမိမှန်းမသိတော့ပြီ။ အချစ်သည် နူးညံ့၏... သိမ်မွေ့၏... လှပ၏... ချစ်စဖွယ်ကောင်း၏။ အချစ်၏ စာမျက်နှာကလေးတွေကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သောအခါ ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်က အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာများက မပြောမပြီး မတီးမမြည် ဆိုသကဲ့သို့ ကပ်လျှက်လိုက်ပါလာလေ၏။

ထိုကိစ္စများကရော ရှုံ့ညွှန်ကဲ့သို့ ဗွက်ပုပ်ကဲ့သို့ ညစ်ညမ်းသည့် တဏှာကိစ္စတွေတဲ့လား... အဲသည်အကြောင်းတွေကို ဤသို့လိုက်ကာချ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းသည် မည်သို့သော အကျိုးရလာဒ်ကို ပေးပါသနည်း။ ခုပဲကြည့်လေ... ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ကိုကျော်စွာဆိုသည့် ယောကျ်ားလေး... 'လင်နှင့်မယား' 'ဇနီးနှင့်လင်သား' အကြား မသိနားမလည်ခြင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုဆွေးနွေး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းမှု မရှိခြင်း... တစ်ဦး၏ဆန္ဒကို တစ်ဦးက

နားလည်သဘောပေါက်မှု မရှိခြင်း... မှသည် အခြားအခြားသော အကြောင်းများကြောင့် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... အလကားပါကွာဟု ပြောရှိလည်းရနိုင်သလို၊ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲ၊ သားတကွဲ၊ မယားတကွဲ ဖြစ်သွားနိုင်အောင် အရေးကြီးသော ပြဿနာဟုလည်း ပြောရှိရသည့် တော်ရုံတန်ရုံနှင့် လူတွေ မသိနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုက သူ့ရင်မှာ ပိုက်မိနေချေပြီ။ သူကလည်း ထိုပြဿနာ၏ ဇာစ်မြစ်ကို တူးဆွရင်း... ချစ်ခြင်းအနုပညာ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး၊ အမှားမခံနိုင်ဆုံး အပိုင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူကလည်း သူ... သူက ဟိုင်ယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ချစ်ခြင်း အလှအပ အနုအရွ အဖိအဖော့ကလေးတွေကိုသာ ဝါသနာပါ ဖတ်ရှုခံစားခဲ့သည့် စာရူးပေရူး... ကြီးလာတော့လည်း အနုပညာ၏ နိုးထမှုကြောင့် အနုအရွ လှလှပပ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတွေကိုသာ ရေးသားသီကုံး ဖွဲ့နွဲ့ချင်သူတစ်ယောက်... ယခုတော့ သူ့အတတ်နှင့်သူ စူးပြီး သူ့ရေးဖွဲ့ရန် မကျွမ်းကျင်သည့် မော်ရုံတောအုပ်ထဲ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီကော။

ကိုင်း... ခြေလှမ်းမှားမှာကြောက်လို့ လမ်းမလျှောက်လျှင်ဖြင့် ရှေ့ခရီးကို ဘယ်တော့မှ ရောက်တော့မည်မဟုတ်။ လျှောက်လိုက်စမ်း ပြိမ်းချမ်းရေဟု အားပေးပြီး သူလှမ်းသော လမ်းလွဲကို ဆက်လျှောက်လိုက်ပါတော့သည်။ မတော်တဆ ခြေလှမ်းမှားသွားလျှင် ပြင်ဆင်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံရင်း... ဖွေးဖွေးတို့ ချစ်ခြင်းပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ကို ဆက်လက်တူးဖော်ကြပါစို့လား။

သူပြောခဲ့ဖူးသလို ချစ်ခြင်းအနုပညာသည် သူ့အလိုလို တတ်မြောက်လာရမည့်အရာလား။ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပေးဖို့ရော လိုသလားဟူသည့် မေးခွန်းကလေးကိုပဲ ပြန်ကောက်ရပါတော့မည်။ သူ့အလိုလျောက် ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သွားမည့်အရာဆိုတာမှန်လျှင်တော့ သိပ်ကောင်းပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်ပြဿနာ အခက်အခဲမှလည်း ရှိနိုင်မည်မဟုတ်။ ခုတော့ ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။ ယခု ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏အဖြစ်ကလေးက ရေထဲတွင် ပေါလောမျောနေသော ရေခဲတုံးကြီး၏ ရေပေါ်တွင်ပေါ်နေသော ထိပ်ဖျားကလေး Tip of the Iceberg ဖြစ်ပါ၏။ ရေအောက်တွင် နစ်မြုပ်နေသော အပိုင်းကမှ တကယ့်ကို ဇရာမကြီးများသော ထုကြီးထည်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။

ယခုလည်း ကြည့်လေ ချစ်ခြင်းအနုပညာမြောက်ဖို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပေးအယူမျှမျှ ကြည်နူးရွှင်ပျ ပီတိတွေ ဖြာနေဖို့ ပထမဆုံး လိုအပ်သော အဆင့်မှာပင် ပြဿနာက အကြီးအကျယ် တက်နေပြီပဲ။ ထိုအဆင့်ကတော့ စိတ်ဆန္ဒနိုးကြွသော အဆင့် Excitement ဟူသော အခြေခံအကျဆုံး ပထမဆုံးလှေကားထစ်တစ်ထစ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

Climax ဟူသော အချစ်တောင်ထိပ် သို့မဟုတ် 'ချစ်ခြင်း၏အထွတ်အထိပ်' သို့ရောက်ဖို့ တောင်တက်ရခဲ့ရီးတစ်ခုတွင် ပထမဆုံးတောင်ခြေက လှေကားထစ်ကလေးမှာပင် ပြဿနာက အကြီးအကျယ်တက်နေပြီပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ 'ခရီးမိုင်တစ်ထောင် သွားမည့်သူအတွက် ပထမဆုံး ခြေလှမ်းက အရေးအကြီးဆုံး' ဟူသည် စကားပုံလေးရှိပါသည်။ 'အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာ' ဟူသည့် စကားလေးကလည်း အထင်အရှားမဟုတ်ပါလား။

ဤပထမခြေလှမ်းလေး ရှောရှောရှူရှူ ဖြစ်သွားလျှင်ထိုနောက်က လိုက်လာမည့် ခြေလှမ်းတွေကလည်း သူ့အလိုလို အိုကေမှာ စိုပြည်မှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုင်း ထိုခြေလှမ်းလေးမှန်ကန်ဖို့ အဘယ်သို့သော လိုအပ်ချက်များ ရှိပါသနည်း။

အရသာရှိသည့် ဟင်းတစ်ခွက် ချက်ပြုတ်ဖို့ဆိုလျှင် ပထမဆုံး လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းအမယ်စုံလင်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးမဟုတ်လား။ တစ်ခုခု လိုအပ်သွားလျှင် ဟင်းအရသာ ပျက်စီးသွားမည်မှာ သေချာပေါက်ပင်။ 'ချစ်ဗီမာန်လေး လုံလုံခြုံခြုံ' ဟူသော... ခေါင်းစဉ်လေးနှင့် နေရာထိုင်ခင်း အရေးကြီးသည့်အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်အရေးကြီးသည့်

လိုအပ်ချက်တွေက အဘယ်နည်း။ ကြည့်စမ်း မရေးမရေးနှင့် အားတင်း၍ ရေးရင်း အရှိန်ကလေး ရစပြုလာခါမှ စာမျက်နှာက ပြည့်သွားပါလေရော။ နောက်တစ်ပတ်ကျမှ ဆက်ဖတ်ဖို့ ပရိသတ်ကြီးအား အနှုန်းအညွှတ် တောင်းပန်လိုက်ရပါ၏။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၉)

စမ်းရေပြီးသံအလား မောင့်ချစ်စကား

'ချစ်လိုက်ရတာ ဖွေးရယ်... ဖွေးကို မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အမြဲထာဝရ ပွေ့ဖက်ထားချင်တယ်။ ဖွေးနဲ့ဝေးပြီး တစ်ရက်လေးတောင် မောင်မနေနိုင်ပါဘူးကွယ်... ဖွေးကိုချစ်ရတာဟာ မောင့်ဘဝမှာ ဘယ်လိုအရာနဲ့မှ နှိုင်းလို့မမီနိုင်တဲ့ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတွေနဲ့ အတိပြီးနေတယ်... ဖွေးက မောင့်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းတာလဲဟင်... ဖွေးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းနေရတာလဲ။ ဖွေးကိုချစ်ရတဲ့ ခံစားချက်ဟာ ဂကောင်းလွန်းလို့ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ဖွေးကလွဲရင် တခြားမိန်းမတွေအားလုံးက ဖွဲနဲ့ဇကွဲ... ဒါကြောင့်လေ... မောင်က ဖွေးကိုဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင် အစဉ်အမြဲ ရင်ခွင်ထဲထားပြီး တစ်ချစ်တည်းချစ်... မနားတမ်းချစ်နေချင်တာ အာခံတွင်းထဲတောင် ငုံထားလို့ရရင် ငုံထားလိုက်ချင်ပါရဲ့... ဖွေးရော မောင့်ကိုချစ်ရဲ့လားဟင်... ဖွေးမချစ်တော့တဲ့နေ့ဟာ မောင့်ရဲ့ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးသွားတဲ့နေ့ပါဖြစ်မှာ... မောင်အကြောက်ဆုံးက ဖွေးမချစ်တော့မှာ... ပြီးတော့

ဖွေးကိုချစ်ခွင့်မရတော့မှာ... ဖွေးက မောင့်ကို ချစ်ခွင့်မပေးတော့မှာကိုပါပဲ... ဖွေးမောင့်ကို သနားရင် ချစ်ရင်... ချစ်ခွင့်လေး ထာဝရပေးပါနော်...'

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် လိုင်းပြောင်းသွားပြီး... အနုအရွှအလှအပ အကြင်နာအယုအယလေးများနှင့် သင်းထုံမွှေးပျံ့လှသော နလုံးသားအမြူတော အချစ်ဝတ္ထုလေးတွေ စပြီး ရေးနေပြီဟု စာဖတ်သူ မှတ်ထင်နေရောမလား။ ကိုကျော်စွာရေ... ကိုကျော်စွာရဲ့ချစ်ဇနီးလေး ဖွေးဖွေးကို ယခုကဲ့သို့သော နူးညံ့လှပသည့် ချစ်ခွန်းတုံ့လှည့် စကားလေးတွေ ကယုကယင် ဘယ်နခါလောက်များ ပြောခဲ့ဖူးပါသလဲဟု မေးချင်မိပါသည်။

ပထမဆုံး ချစ်ဗိမာန်လေး လုံလုံခြုံခြုံဟူသော စကားနှင့်အညီ အချစ်နေရာထိုင်ခင်းလေးက လုံလုံခြုံခြုံ... သာသာယာယာ... တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်... အနှောင့်အယှက်ကင်းရှင်းသည့်နေရာဖြစ်ဖို့ လိုပါသည်။

နောက်ထပ်အရေးကြီးလှသော နေရာ တစ်ခုရှိသေး၏။ ထိုအရာကတော့ စိတ်နေဝန်းကျင် ပါဖြစ်ပါသည်။ ပြောကြကြေးဆိုလျှင် ယခုကဲ့သို့ ဇနီးမောင်နှံ ချစ်တင်းနှီးနှောကြခြင်းဆိုသည့် ကိစ္စတင်မက လောကတွင် မည်သည့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ်... အရေးအကြီးဆုံး ပဓာနအကျဆုံးက စိတ်အားထက်သန်ဖို့၊ စိတ်ပါဝင်စားဖို့၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား... စိတ်မပါလျှင် စိတ်မဝင်စား၊ မိမိစိတ်မဝင်စားသော ကိစ္စတစ်ခုတွင် မည်သို့မျှ စိတ်အားထက်သန်ဖို့၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

လူတို့၏ စရိုက်သဘာဝက ထူးခြားလှသည်ပဲ... မိမိစိတ်ပါဝင်စားသည့် ကိစ္စဆိုလျှင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့... နေ့မအိပ်... ညမအိပ်စတမ်း မောၭမောမှန်းမသိ၊ ပင်ပန်းသည်ဆိုတာမရှိ... အားသွန်ခွန်စိုက်မည်သူကမျှ ခိုင်းစရာမလိုဘဲ အတင်းကာရော လုပ်လေ့ရှိတတ်သည်။ မိမိစိတ်ထဲကမပါ... ဖိလင်မလာသော ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လုပ်ဖို့ဝေးလာဝေး... သူများဘယ်လောက်ခိုင်းခိုင်း... ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်တွန်းတိုက်တွန်း ပေတီးပေကပ်နှင့် ရေသာခိုအချောင်လိုက်... တတ်နိုင်သမျှ ခိုကပ်ကာ မလုပ်ဘဲနေမည်မှာ မုချပင်။

ယခုကဲ့သို့သော... ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ချစ်တင်းနှီးနှောကြရသည့်ကိစ္စမျိုးတွင် ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ထိတွေ့လှုပ်ရှားဖို့ သက်သက်ဆိုလျှင် ဘာဆိုဘာမှ အဓိပ္ပာယ်လေးနက်တော့မဟုတ်။ အခကြေးငွေပေး၍ ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ဆက်ဆံကြရခြင်းနှင့် ဘာများ ထူးခြားပါတော့မည်နည်း။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းထိတွေ့ဖို့ သက်သက်သာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထား နလုံးသားချင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာထုံမွှမ်းစွာနှင့် ယုယစွာ... မြတ်နိုးစွာ... ကြင်နာစွာ သာယာမှုအပေါင်းခညောင်းသော ခံစားချက်မျိုးစုံပါ ပေါင်းစုံနေသည့် လေးနက်ထူးခြားလှစွာသော ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့သော ဆက်ဆံမှုမျိုး သာယာကြည်နူးမှုမျိုးသည် ဤမောင်မယ်စုံတွဲ ချစ်သူနှစ်ဦးမှလွဲ၍ အခြားမည်သူနှင့်မျှ ရနိုင်သည့်အရာမျိုး မဟုတ်ပါချေ။

ထိုသို့သော ချစ်ခြင်းဖလှယ်ရသည့် အချစ်ခရီး ကိုလျှောက်လှမ်းရာတွင် စိတ်ကြည်နူးသာယာမှု တက်ကြွမှုနှင့် ပြည့်စုံဖို့ဆိုလျှင်... မောင်နှံအစုံ၏ စိတ်အာရုံသည် နှစ်ဦးသားရင်ခွင်ချင်းအပ်... ပါးချင်းကပ်... တစ်ထပ်တည်း အာရုံစူးစိုက်မှု၊ စိတ်ပါဝင်စားမှု၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားစွာ ခံစားမှုတွေ လိုအပ်လှ၏။ ထိုသို့ စိတ်လှုပ်ရှားနိုးကြွလာဖို့ လှုံ့ဆော်ပေးသော လိုအပ်ချက်များလည်း ရှိပါသေးသည်။

ထိုအရာများထဲက ပထမလိုအပ်ချက်က 'စက္ခု' အမြင်အာရုံခံစားချက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အမြင်အာရုံတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလှ ကို မြင်တတ်၊ ချစ်တတ်ဖို့က အရေးပါလှပါ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူသာ ကိုယ့်ငွေလမင်း၊ ကိုယ့်ချစ်သူသာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးဟု ချစ်စခင်စ ကြင်နာစက ကိုယ်ထင်လျှင် ခုတင်ရှေ့နန်း ဖြစ်ခဲ့သည်ချည်း။ မိမိချစ်သူ၏ အမြင်တွင်

မိမိက လုပတင့်တယ်နေဖို့ လုပသော သန့်ရှင်းသော၊ စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အပြင်အဆင်၊ အဝတ်အစား၊ အခြယ်အသလေးတွေ လိုအပ်လုပါ၏။ မြောက်များလှစွာသော လင်နှင့်မယား မပြေလည်မှု၊ အချစ်ပျိုမှု၊ နောက်တစ်ယောက်ထပ်တွေ့မှု စသည့် အိမ်ထောင်ရေးမပြေလည်မှုများ၏ မူလအရင်းခံ အကြောင်းတရားများတွင် အမျိုးသမီးက ကလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးပြီးသည်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စ... ကလေးဝယျာဝစ္စများနှင့် ဂျင်ခြေလည်အောင် မအားမလပ်သည်ရော... မနားရသည်ရော... စိတ်ကလည်း ထိုအရာများတွင်သာ ရှိတော့ပြီး... မိမိကိုယ်ကို အလှအပပြင်ဆင်ဖို့ကိုရော... မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် အလှအပကောက်ကြောင်းများကိုရော ဘာဆိုဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ... ပစ်စလက်ခတ် နေမိထိုင်မိ ဝတ်မိစားမိတတ်ခြင်းက မိမိ၏အလှအပတွေ ယိုယွင်းပျက်စီး ချို့တဲ့ခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါသည်။ လောကသဘာဝကို လျှောင်ပြောင်ထားသော ကာတွန်း ကွက်ကလေးများကိုပင် သူမြင်ယောင်မိတော့၏။ ချစ်စ... ကြင်စ... ညားခါစမှာတော့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မိမိ၏မိန်းမက အလှဆုံး... ကလေးတစ်ယောက်... နှစ်ယောက်မွေးပြီးသွားသောအခါတွင်ကား ကမ္ဘာပေါ်လောကကြီး၌ မိမိ၏မိန်းမကလွဲလျှင် အခြားမိန်းမတွေမှန်သမျှ လှနေသည်ချည်းဆိုသည့် ယောက်ျားတို့အကြောင်း ကာတွန်းကွက်ကလေးများက ထိမိလွန်းလုပါသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးကြည်ဖြူ ချစ်ရည်တူဖို့ဆိုလျှင် မိမိ၏ကိုယ်ကာယ အလှအပကိုရော... အဆင်အပြင် စိတ်ထားနှလုံးသား လုပဖို့ကိုပါ အမြဲတစေ သ နေဖို့ လိုအပ်လုပါသည်။

ဒါတင် 'က' ပါဦးမည်လား။ ဒုတိယအာရုံကတော့ 'ဂန္ဓာရုံ' ဟုခေါ်သော မွှေးပျံ့သင်းထုံသည့် အနံ့အာရုံ ပါဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးလေးကို မှေးမှိတ်၍ စက္ကန့်ပိုင်းလေးမျှပဲ စဉ်းစားတွေးတောကြည့်ပါဘိ... ချစ်သူနှစ်ဦး ပါးချင်းကပ် ရင်ချင်းအပ်... အနီးကပ်ဆုံး ပွေ့ဖက်နမ်းရှိက်ကြသည့် အခါမျိုးတွင် မွှေးထုံကြိုင်သင်းသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို လိုလား တပ်မက်ကြမည်လား...။

ချွေးတွေ သံတွေ ကြေး(ဂျီး)တွေ လက်လေးသစ်နှင့် ရေမချိုး... ကြေး(ဂျီး)မတွန်း... ချိုင်းပတ်စော်နံ ကြက်သွန်ငရုတ်သီးနံ့တို့နှင့် နံစော်ညစ်ပတ်နေပါလျှင် တူနှစ်ကိုယ် ချစ်ခရီးက သာယာကြည်နူးမှုတွေနှင့် ခရောင်းနိုင်ပါဦးမည်တဲ့လား။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ပွဲဝင်တော့မည်ဆိုပါလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ သန့်ရှင်စင်ကြယ်အောင်၊ မွှေးပျံ့အောင်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် လှလှပပ မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့ သင်းရနံ့ကလေးရှိဖို့ လိုအပ်လုပါသည်။

နောက်ဆုံးအာရုံတစ်ခုကတော့ 'သောတအာရုံ' တည်းဟူသော အကြားအာရုံဖြစ်ပါသည်။ ငြိမ့်ညောင်းသော... သာယာသော... ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ညင်သာသည့် တေးဂီတသံလေးတွေက နှလုံးသားတွေကို နူးညံ့ညင်သာစေ၏။ နှလုံးသားထဲက အချစ်နတ်သမီးလေးကို လှုပ်နှိုးနိုင်အောင်လည်း ညင်ညင်သာသာလေး လှုံ့ဆော်နိုးဆွ ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ မိမိချစ်သူ၏ သောတအာရုံထဲတွင် မိမိ၏ မြတ်နိုးဖော် မြတ်နိုးဖက် ချစ်ကြင်နာဖက်၏ နှုတ်ဖျားမှ စီးဆင်းကျလာသော သိပ်ချစ်တာပဲ အချစ်ရယ် ဟူသည့် စမ်းရေစီးသံသဖွယ် ယုယမြတ်နိုးကြင်နာနွေးထွေးစွာသော ချစ်စကား... ကြိုက်စကား လောက် သာယာလွန်းသည့် ဂီတသံရှိပါဦးမည်တဲ့လား...။

မှန်ပါသည်။ ချစ်သူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်တင်းနှီးနှောဖလှယ်ကြဖို့ဆိုရာတွင် စိတ်၏ကြည်နူးသာယာတက်ကြွမှုရှိဖို့ မရှိမဖြစ် အရေးပါလှပါ၏။ ထိုသို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု တက်ကြွမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော လုပသည့် အဆင်အပြင် ရုပ်ဆင်းရှုပကာ၊ မွှေးပျံ့သင်းထုံသော အနံ့အသက်... ငြိမ့်ညောင်းသာယာသော တေးဂီတသံတို့က ချစ်သူနှစ်ဦး၏ 'ကာမဆန္ဒ' ကို လှုပ်ရှားတက်ကြွစေနိုင်သည်မှာလည်း မှန်လှ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ အလှပဆုံး အတက်ကြွဆုံး စီးမျောလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့... ဆိုသည်ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယုယစွာ ကြင်နာစွာ မြတ်နိုးစွာ ထွေးပွေ့ချစ်ခင်လိုခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတွက်ကတော့ မည်သို့လှလှ၊

မည်သို့ပင်မွှေးမွှေး တေးဂီတက အဘယ်မျှပင် သာယာပါစေ... တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြင်နာယုယစွာ ချစ်စကားမဆိုပါက ဆားမပါသောဟင်း ကဲ့သို့ ပေါ့တီးပေါ့ရွှတ်ကြီး ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတည်း။ သို့ဖြစ်ပါ၍ တူယှဉ်တွဲ၍ ရှေလက်တွဲကာ ချစ်ပွဲဝင်လိုပါလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်စကားကြိုက်စကားလေးတွေကို ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် စမ်းရေစီးသံတစ်လွင်လွင်ဖြစ်အောင် ပြောနေဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုကျော်စွာရေ... ဖွေးဖွေးကို ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ချစ်ကြင်နာကြောင်း... ဖွေးဖွေးကလွဲ ဖွဲနှင့်ဇကွဲဆိုသည့်အကြောင်း ဖွေးဖွေးကို ချစ်ရတာလောက် ကောင်းတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိကြောင်း... အမြဲတမ်းထာဝရ တစ်ချစ်တည်း ချစ်သွားချင်လှကြောင်းတွေကိုများ ပြောမှပြောမိရဲ့လားဟု... မေးချင်လှခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၀)

စာလိပ်ဖို့ အီးကျူလိုတယ်

ဤလောကဘဒ္ဒကမ္ဘာကြီးထဲ မီတင်းနေထိုင်ကြသော လူသားတို့၏ အလိုချင်ဆုံး အတောင့်တဆုံးအရာသည် အဘယ်နည်း...။ တချို့က စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပိုက်ဆံတွေပြည့်စုံဖို့ဟု ဖြေမည်၊ တချို့ကတော့ ရာထူးသြဇာ... ပါဝါရှိဖို့ဟု ဖြေကြလိမ့်မည်။ မည်သို့ပဲဖြေဖြေ အရာအားလုံး၏ အနှစ်ချုပ်ကတော့ အောင်မြင်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ခုနကပြောသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ... ရာထူးသြဇာတွေ ဘာကြောင့် လိုချင်ရသနည်း။ ထိုအရာတွေရလျှင် အောင်မြင်မည်၊ ပျော်ရွှင်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ကြ၍ပဲ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ကိုင်း... ဤသို့ဆိုလျှင် ဤသို့ပျော်ရွှင်ဖို့... အောင်မြင်ဖို့အတွက်ရော လူသားတစ်ယောက်အတွက် မည်သည့်အရာက အရေးကြီးပါသနည်း။ ဟိုး... ယခင်တုန်းကတော့ လူတစ်ယောက်၏အရည်အသွေး၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အိုင်ကြူ IQ-Intelligence Quotient မြင့်မားမှုနှင့် အဓိကတိုင်းတာလေ့ရှိသည်။ ယခုအခါတော့ 'IQ' ထက် ပိုမိုအရေးပါအရာရောက်သော

အရည်အသွေးတစ်ခုက 'IQ' ၏နေရာတွင် အစားထိုးဝင်ရောက်လာလေပြီ။ တခြားဟုတ်ပါရဲ့လား EQ-Emotional Quotient စိတ်ခံစားမှုဆိုင်ရာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

မည်မျှပင် 'IQ' တွေမြင့်မြင့်... 'EQ' မမြင့်မားလျှင် ထိုက်သင့်သော အောင်မြင်မှု ပျော်ရွှင်မှုကို မည်သို့မျှ မရနိုင်ပါချေ။

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးလည်း 'ချစ်ရမှာ စာမလိပ်' အကြောင်းရေးနေသည့် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်... ဘယ်ကဘယ်လို စိတ်ရှုပ်ပေါက်ပြီး အချစ်အကြောင်းပြောနေရာမှ ချော်တောင့်ပြီး အိုင်ကျူတွေ အီးကျူတွေအကြောင်း ရောက်သွားပါလိမ့်ဟု မျက်စိလည်သွားပြီ ထင်ပါသည်။

ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သော ပြဿနာအကြောင်း၊ ဤပြဿနာကို မည်သို့ဖြေရှင်းရမည့်အကြောင်း အခြားအခြားသော ချစ်သူမောင်နှံတို့လည်း ဤပြဿနာမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် မည်သို့သောကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ ပြုလုပ်သင့်သည့်အကြောင်းတွေကို မီးခိုးကြွက်လျှောက် စဉ်းစားတွေးတောရင်းက ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏အတွေးထဲ အီးကျူဆိုသည့် စကားလုံးလေးက မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနေ့ကပဲ နောက်ဆုံးနှစ်ဆေးကျောင်းသားလေးတွေကို စာသင်ရင်း လူသားတစ်ယောက်၏ အောင်မြင်မှုအတွက် အရေးအပါဆုံးဖြစ်သော အီးကျူအကြောင်း ပြောပြခဲ့ရာမှ သူ့အတွေးထဲ ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ ပြဿနာတွင် အီးကျူက အရေးပါလှပါလားဟူသည့် ခံစားချက်လေး ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ချစ်သူဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အောင်အောင်မြင်မြင် ချစ်တင်းနီးနှောပြီး ချစ်ဗိမာန်လှလှလေး တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ အီးကျူက မရှိမဖြစ် လိုအပ်လှပါသည်။

ပထမဆုံး စာဖတ်သူ သိပြီးသားဖြစ်လိမ့်မည်ဖြစ်သည့် 'အီးကျူ' အကြောင်း အနည်းငယ် ရှင်းပြပါရစေ။ (ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မို့ ဆရာလုပ်သည့်အကျင့် ပါနေသည်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်စေချင်သည်) အီးကျူဆိုသည်ကို စိတ်ခံစားချက်ဆိုင်ရာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးဟု ခေါ်ကြသည်။ မိမိ၏ စိတ်ခံစားချက်ကို သိရှိနားလည် အခြားသူများ၏ စိတ်ခံစားချက်ကိုလည်း သိရှိနားလည်ပြီး ၎င်းခံစားချက်ကို မိမိရော၊ တခြားသူတို့အကြား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေချောမွေ့ဖို့ လှုံ့ဆော်နှိုးဆွနိုင်သော စွမ်းရည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်...။ ကဗျာဆန်ဆန် ပြောရမည်ဆိုပါက မိမိနှင့် တခြားသူတို့၏ နှလုံးသားခံစားချက်များကို ဦးနှောက်နှင့် နားလည်ခြင်း ပဲဖြစ်ပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါလေ... ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ချစ်ဗိမာန်လေးထဲ ချစ်ရေယာဉ်ကြောဌ် အတူစီးမျောရင်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖို့သည် တစ်ဦး၏စိတ်ခံစားချက်ကို တစ်ဦးက သိရှိနားလည်ဖို့ နှလုံးသားချင်း ပေါင်းစပ်ပြီး အချစ်အာရုံတွေ ထက်မြက်နိုးကြားလာအောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှုံ့ဆော်အားပေးနှိုးဆွပေးနိုင်ဖို့ မလိုအပ်ပေဘူးလား။

'အီးကျူ' ပြည့်ဖို့ ပထမလိုအပ်ချက်ကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။ 'Self awareness' မိမိကိုယ်ကိုမိမိ နားလည်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးကိုပဲ ကြည့်လေ။ ကိုကျော်စွာက အိမ်ထောင်ဦးစီး... လင်ယောက်ျား၊ ဖွေးဖွေးက ကြင်သူသက်ထား ဇနီးမယား လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ တာဝန်ကအဘယ်နည်း။ ဇနီးမယားဖြစ်သူအား အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေ ချစ်လက်ဆောင် အဖြစ်ပေးအပ်ပြီး အိမ်ထောင်သာယာ ချမ်းမြေ့ရေးအတွက် သူမှာ အပြည့်အဝတာဝန်ရှိပါသည်။ လင်ယောက်ျားအနေဖြင့်... ပိုက်ဆံရှာပေးနိုင်ရုံ၊ ထမင်းဝအောင် ကျွေးနိုင်ရုံ၊ လှလှပပ ဝတ်နိုင်အောင် စီးပွားရှာပေးရုံနှင့် တာဝန်ကျေပြီဟု ပြောနိုင်ပါမည်တဲ့လား။ ထို့အတူ ဖွေးဖွေးဟူသည့် ဇနီးမယားလေး၏ တာဝန်ကရော ကလေးမွေးရုံ၊

ထမင်းချက်ကျွေးရုံ၊ အဝတ်လျှော်ပေးရုံနှင့် လုံလောက်ပြီဟုထင်လျှင် မှားလိမ့်မည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ လိုအပ်ချက်ကို သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖြည့်စွမ်းပေးရမည့်တာဝန်လည်း မရှိပါဘူးလား။ လင်မယားမောင်နှံ နှစ်ဦးစလုံး မိမိတို့၏ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိသင့်သော အနေအထားနှင့် တာဝန်ကို နားလည်ခြင်းသည် အီးကျူးနှင့် ပြည့်ဝခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

နံပါတ်နှစ် 'Self Regulation' မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် လမ်းညွှန်နိုင်ခြင်းကလည်း ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် အရေးမပါပေဘူးလား။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းလမ်းညွှန်ခြင်းဟူသည်မှာ မိမိ၏ခံစားချက်တွေကို ဦးနှောက်နှင့် သိခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်... လူတစ်ယောက်အောင်မြင်ဖို့ ပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုသည်မှာ... မည်သည့်အလုပ်ကတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်၊ မည်သည့်အလုပ်မျိုးကတော့ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်ဆိုသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား တိတိကျကျ၊ သိနားလည်ပြီး လုပ်သင့်တာကို လုပ်၊ မလုပ်သင့်တာကို မလုပ်ဖို့ မိမိကိုယ်ကို လမ်းမှန်ညွှန်ပြနိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီမှာကြည့်... ကိုကျော်စွာမှာလည်း အားနည်းချက်တွေရှိသည်။ ဇနီးမယားဇလေးကို အိမ်ထောင်ရေးသုခပေးစွမ်းပြီး မိမိမှလွဲ၍ ဖွဲနှင့်ဆန်ကွဲဖြစ်အောင် ချစ်ဗျူဟာခင်းကျင်းရာ၌ လိုအပ်သော ကျွမ်းကျင်မှု အရည်အသွေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လိုအပ်နေသေးသည်ဟု တချို့ကစွပ်စွဲကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ဖွေးဖွေးကလည်း ဘာထူးလဲ။ ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ လုပ်သင့်သော အလုပ်နှင့် မလုပ်သင့်သော အလုပ်ကို ခွဲခြားနားမလည်ခြင်းတည်းဟူသော ပြစ်ချက်ကြီးရှိသည်ဟု အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ဦးက အတိအလင်း စွဲချက်တင်ထားပါသည်။ ဇနီးမယားဖြစ်လာလျှင် ဤသို့ရှောင်လွှဲနိုင်ခွင့်မရှိပါဟု ထိုသူက ဆိုတဲ့။ ကိုင်း စာဖတ်သူကရော အဘယ်သို့ ထင်ပါသနည်း။

နံပါတ်သုံး လိုအပ်ချက်အရည်အသွေး 'Motivation' ခေါ်လှုံ့ဆော်နိုင်မှုစွမ်းရည်အကြောင်း စဉ်းစားကြပါစို့...။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး နှစ်ကိုယ်တူ စိတ်တူကိုယ်မျှ ချစ်ရည်လူးနိုင်ကြဖို့ဆိုသည်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဓာတ်နိုးကြား တက်ကြွလာအောင် လှုံ့ဆော်နိုင်သည့် စွမ်းရည် လိုအပ်လှသည်မဟုတ်ပါလား။ လူကိုစိတ်က ဦးဆောင်တာဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်နိုးကြားတက်ကြွလာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်လျှင် လူက နောက်ကလိုက်ပါတော့မည်တဲ့လား။ ဇနီးမောင်နှံ ချစ်ဗျူဟာခင်းဖို့ဆိုသည်မှာ ပို၍ပင် စိတ်ဓာတ်နိုးကြားတက်ကြွဖို့ လိုသေးသည်။ စိတ်မပါဘဲ မည်သို့ အလုပ်ဖြစ်ပါမည်နည်း။ ယခုကိစ္စကို ရှင်းရှင်းလေး ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုကျော်စွာတစ်ယောက် ဖွေးဖွေးကို ဤကိစ္စတွင် စိတ်ပါဝင်စားလာအောင် စိတ်ဓာတ်နိုးကြားတက်ကြွလာအောင် မလှုံ့ဆော် မနှိုးဆွနိုင်သည့်ကိစ္စက လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသကဲ့သို့ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

နံပါတ်လေး လိုအပ်ချက်ဖြစ်သည့် 'Empathy' ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ခြင်းကတော့ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ပြဿနာတွေ အတော်များများ၏ အမိကအကြောင်းရင်းမှာ တစ်ဖက်သားဘက်က မည်သို့ရှိမည်၊ မည်သို့ခံစားရမည်ကို ကိုယ်ချင်းမစာနာတတ်ဘဲ မိမိအတွက်သာ မိမိကြည့်တတ်သည့် တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ထားကြောင့် ဖြစ်နေတတ်ပါ၏။ ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စတွင် အဆင်မပြေမှုတို့၌ အမျိုးသားတို့၏ မိမိအတွက်သာမိမိ ကြည့်တတ်ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်ဓာတ်မျိုးတွေက ပြဿနာဖြစ်ရခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းခံ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ သဘောက နှစ်ဦးစလုံး သာယာကြည်နူး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်ဘဲ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ပြီးဆုံးဖို့သာ ကျေနပ်ဖို့သာ ဆောင်ရွက်မိတတ်ခြင်းပင်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဤချစ်ခန်းဖွင့်ကြခြင်းသည် နာကျင်မှုတွေ၊ စိတ်ညစ်စရာကြီးတွေ၊ ပြီးငွေ့စရာကြီးတွေပါလား ဟူသော ခံစားချက်မျိုး ဇနီးမယားတွင် စွဲထင်သွားတတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ဖက်သားပါ ကြည်နူးပျော်ရွှင်အောင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်ဖို့ ကိုကျော်စွာ သတိပြုရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

နောက်ဆုံးအရည်အသွေးကတော့ 'Social Skill' ခေါ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အရည်အသွေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို မိမိနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသောသူနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တစ်ဦးသဘော တစ်ဦးနားလည်စွာ စာနာထောက်ထားတတ်၊ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်တတ်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတွေ တစ်စထက်တစ်စ ရစ်ပတ်နှောင်တွယ်ပြီး မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်ရလောက်အောင် ခင်မင်တွယ်တာသွားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနှင့် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်နှောင်တွယ်နေပြီဖြစ်သော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအကြား တစ်ဦးအလိုကို တစ်ဦးက လိုက်လျောဖို့၊ ကြည်ဖြူဖို့၊ သည်းခံဖို့၊ စိတ်ရှည်ဖို့ စသည့်အရာတို့သည် ဘာဆိုဘာမှ စကားထဲတွင်တောင် ထည့်ပြောရန်လိုမည် မဟုတ်တော့ပါပြီ။ ကိုင်း... ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့နှစ်ဦး၏ ပြဿနာကို ပြေလည်စေဖို့ သူတို့နှစ်ဦးတွင် အီးကျူဆိုသည့် စိတ်ခံစားချက်ဆိုင်ရာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးတွေ တိုးတက်မြင့်မားလာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ လိုအပ်လှသည်ဟု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း ယုံကြည်မိပါ၏။ တခြားရော ဘာတွေ လိုပါသေးသနည်း။ ဆက်စဉ်းစားကြဦးစို့...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၁)

အဝေးကွင်းမှာ 'လန်း' ပြီး အိမ်ကွင်းမှာ 'နွမ်း' သော ပန်းတစ်ပွင့်

'ကိုကျော်စွာ... ကိုကျော်စွာ'

ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ဇနီးချောအလှလေးကို အရင်ကလိုရော ချစ်သေးရဲ့လား... ဖွေးဖွေး အမိုက်အမဲလေးရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကိုရော စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စောင့်နေသေးရဲ့လား... ဖွေးဖွေးရှိနေရာ မိမိရဲ့ အိမ်ဂေဟာလေးကိုရော အချိန်မှန်မှန် ပြန်သေးရဲ့လား။

'ဘုရား... ဘုရား'

'အချစ်ဆိုတာ... သောလုံးပွဲတစ်ပွဲနဲ့များ တူနေသလား...'

ကျားမှကျား ယောက်ျားဘသားတို့အတွက် လေ့ကားသုံးထစ်ဆင်းလျှင် လူပျိုပြန်ဖြစ်သည်ဆိုသည့် စကားက မည်မျှမှန်ကန်သနည်း... ယောက်ျားတို့၏အချစ်သည် လေ့ကားသုံးထစ်ချော်ကျပြီး အိမ်ကွင်း မှသည် အဝေးကွင်းသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားတတ်ပါသလား... ကိုင်း အချစ်သည် ဘောလုံးကစားသကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားတတ်ပါသလား။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့၏ ဘဝရှေ့ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက် တွေးရင်းတွေးရင်း စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကလေးတွေနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဆူဝေလာချေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း... လင်းပါဦးအုံ... မပူပန်ဘဲရှိပါမည်တဲ့လား... စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးရေ... ယနေ့ သူ့ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သော ရှေ့ဇည့်သည်တစ်ယောက်၏ အဖြစ်က သူ့အား ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံစုံကလေးတွေ မြည်ဟည်းရိုက်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၍ပါ။

"ဆရာရယ်... ကျွန်တော်က ဆရာ့ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ... နယ်မြို့လေးတစ်မြို့ကနေ ဆရာ့ဆီမရောက်ရောက်အောင် စုံစမ်းပြီး မတွေ့တွေ့အောင် ရှာခဲ့တာပါ... ဆရာ့ရဲ့ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ကို အပတ်စဉ်စောင့်ပြီး ဖတ်နေရင်း ဆရာနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးပေါက်လာလို့... ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်ကလေးကို ပြောပြရင်း... အကူအညီလည်း တောင်းချင်လို့ပါ... ကျွန်တော့်ရဲ့အမှားလေးတစ်ခုကိုလည်း ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးရင်း ဒီအမှားကို ဘယ်လိုပြင်ရမယ်... ဆိုတာကို ဆရာ့ဆီက အကြံဉာဏ်လေးလည်း လိုချင်လို့ပါ"

သားဖွားမီးယပ် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏ ဆေးခန်းရှေ့က ဝိုက်ဖုံးအကျီလေးတွေ အရောင်မျိုးစုံနှင့် ဝိုက်မပူတပူ တချို့ဝိုက်က ခပ်စူစူ... တချို့က မီးတောင်ကြီး ယနေ့ပေါက်မှာလား နက်ဖြန်ပေါက်ကွဲတော့မလား... စိတ်ပူပန်စရာ ဖြစ်ရလောက်အောင် ကော့ပက်ပက်... ဝိုက်အရွယ်အစားမျိုးစုံ... စုံလင်လှသော ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်တွေရဲ့ကြားထဲ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်တည်း ဝူတူတူ... ကြောင်တက်တက် ထိုင်နေခဲ့၏... နာမည်ခေါ် လိုက်တော့... သူပင်လျှင် အုံ့ဩတာကြီးနှင့် မျက်လုံးတစ်ချက်ပင့်၊ မျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့်သွားရလေပြီ။

"ကိုမောင်လုံး တိုကင်နံပါတ် ၂၀ ကိုမောင်လုံးရှိပါသလား"

'ဟဲ့ဟဲ့... သမီးထက်ထက် နင့်ဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟိုဘက်ခန်းက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ပါမောက္ခ ဦးမြသိန်းဟန်ဆီလာတဲ့ ဘောသမား အခန်းမှားပြီး ဝင်လာတာဖြစ်နေဦးမယ်... သေချာမေးဦးနော်' ဟုပင် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း... မယုံသင်္ကာစိတ်နှင့် လှမ်းသတိပေးရသေး၏။

"ဟုတ်တယ်ဆရာ... သမီးလည်း မှားနေမှာစိုးလို့ သေချာမေးပြီးပါပြီ။ ဆရာ့ဆီကို သေချာလာပြတာတဲ့ ဟိုး ရှမ်းပြည်ကတောင် ဆင်းလာတာဆိုပဲ"

ဟုတ်၏... ဟုတ်သမှ... ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်... ဟူ၍ပင် မြည်နေသေး၏။ သားဖွားမီးယပ်လူနာ မိန်းမသားတွေကြားထဲက ယောက်ျားလူနာစစ်စစ်... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သူ့အဖြစ်သူ ပြန်ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်သလိုလို ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်သွားမိလေ၏။

သားဖွားမီးယပ်အထူးကု ဆရာဝန်ဘဝနှင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ကြာညောင်းလာသောအခါတွင် သူ့လူနာမှန်သမျှသည် မိန်းမတွေချည်းဖြစ်၏ဟူသော အစွဲအလန်းကြီးတစ်ရပ် ခိုတွယ်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဆေးခန်းထဲ မိန်းမမပါဘဲ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်တည်း ဝင်ရောက်လာသောအခါ သူ အူတီးအူကြောင် ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

ကိုမောင်လုံး ကိုမောင်လုံး၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် လုံးလည်းလုံးနိုင်တဲ့ ကိုမောင်လုံးပါတကား။

သူ့ပြောစကားကို ရှုစားကြည့်ပါဘိ။

သူကောင့်သားက ဝင်လာလာချင်း သူ့ကိုတစ်လှည့် သူ့ဘေးက ကူညီပေးနေသော သူနာပြုအကူလေး ထက်ထက်ကို တစ်လှည့်၊ မျက်လုံးလေးပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် ကြည့်နေလေ၏။ စကားစဖို့ ရုတ်တရက် ခက်ခဲနေသည့်ပုံစံမျိုး မြေမြေချင်းခြေမြင်ဆိုသည့်စကားက ဤနေရာတွင် မှန်ကန်လွန်ပါ၏။ ကိုမောင်လုံးဆိုသည့် သူကောင့်သား၏ စိတ်ထဲအတွေးထဲ ဘာရှိသနည်းဆိုသည်ကို အမှုအရာလေးကြည့်လိုက်ရုံနှင့် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောစရာမလိုအောင် အလိုက်သိသိနှင့်...

'သမီး ထက်ထက်ရေ ဆရာ့ကို ကော်ဖီခါးခါး တစ်ခွက်လောက် လုပ်ပေးပါဦး' ဟု ပညာသားပါပါနှင့် သူကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက်လုပ်နေသော သူနာပြုအကူလေးကို အပြင်သို့ နှင်လွှတ်ရပါ၏။

"ဆရာရယ် နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်းဟာ အဝေးကွင်းကျတော့ လန်းဆန်းတက်ကြွနေပြီး အိမ်ကွင်းမှာတော့ လုံးဝမလန်းဘဲ နွမ်းနေတဲ့ ပြဿနာကြီးဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကူညီပါဦးဆရာ"

ဗုဒ္ဓေါ ဘုရားရေ။ သေချာပြီ ဒီကိုမောင်လုံးဆိုသည့်သူသည် ဘောသမားစင်စစ် ဇကာန်အမှန်ဖြစ်ရမည်။ စကားထဲက ဇာတိပြ ဆိုရိုးအတိုင်း သူ့စကားထဲတွင် အဝေးကွင်းတွေ အိမ်ကွင်းတွေ ပါနေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူချက်ချင်းပင် သူ့အသည်းစွဲ ကာတွန်းဆရာ အော်ပီကျယ်၏ ကာတွန်းကွက်လေးတစ်ကွက်ကို မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်လိုက်ရ၏။ 'အိမ်ကွင်း' ဟုရေးထားသော အကွက်ကလေး၌ ပန်းပွင့်ကလေးက ညှိုးရော်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ၏။ 'အဝေးကွင်း' ဟုရေးထားသော အကွက်လေးထဲ၌မူ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်က မိုးထက်သို့ လန်းလန်းစွင့်စွင့် ထောင်မတ်နေသည့်ပုံ။

ကိုင်း ထိုကာတွန်းကွက်ကလေးထဲကအတိုင်း အပြင်လောကတွင် တကယ်တမ်းဖြစ်နေပါရောလား။

"ကိုမောင်လုံးရေ ဆရာ့ကို ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားပြီး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်နဲ့ ခံစားချက်တွေကို တိတိကျကျ သေသေချာချာ သိရမှ ဆရာက ကူညီလို့ရမှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော် သေချာဆန်းစစ်ကြည့်တော့ တစ်ခုခုကတော့ လုံးဝမှားယွင်းနေပြီဆိုတာ သေချာနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း မသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာ့ဆီ ကျွန်တော်သေချာစုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့တာပါ"

ကိုမောင်လုံး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရသည်က တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းလုပ်ထားသည့်ပုံစံမျိုး မလုံမလဲ ဖြစ်နေပုံရပါ၏။ သူဘာတွေများ မဟုတ်မဟပ်တွေ လုပ်ထားခဲပါသနည်း။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏ စကားအဆက်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပါဝင်စားသော မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် ပြုံးပြုံးကြီး မျှော်လင့်စောင့်စားနေချေပြီ။

"ဒီလိုပါဆရာရယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ လူကြီးချင်းပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်သား ချစ်သူရည်းစားသက်တမ်း သုံးနှစ်ကြာပြီးမှ သူချစ်ကိုယ်ချစ်ချစ်ပြီး ယူခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပထမတစ်နှစ်လောက်အထိ အိုကေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နှစ်ကြာပြီးတဲ့အခါ သားလေး

ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကလေးလေးကို ထိခိုက်မိမှာစိုးလို့ဆိုပြီး သူက အတူပေးမအိပ်တော့ဘူးဆရာ။ ဒါလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးချစ်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ မောင်နှမလိုနေတယ်... ဆိုးတာက ကလေးမွေးပြီးတော့လည်း သူက ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ အတူပေးမနေဘူး ဆရာရယ်... အစောပိုင်းကတော့ ကျွန်တော်လည်း လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ကလေးကငို... နို့တိုက်ရ အိပ်ရေးပျက်... ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာဆိုတော့ သူ့မှာ သားလေးဆီပဲ စိတ်ကရောက်နေတော့ လင်စိတ်သားစိတ်တွေ ဘယ်ပေါ်ပါဦးမလဲ။ ဒါပေမယ့်ဆရာရယ်... သူက ကလေး လေးလင်းလရောက်တဲ့အထိလည်း ပေးမနေဘူး။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အတင်းပူဆာတော့ ပေးတော့နေတယ်... ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးဆရာရယ်။ အသေကောင်ကြီးလိုပဲ ဘာဆိုဘာမှ တုံ့ပြန်မှုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘာစိတ်ခံစားချက်မှလည်း ရှိပုံမရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ အတူနေတိုင်း နာတယ်... ကျင်တယ်... အောင့်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ပြီးအောင် အတင်းလောတော့တာပဲဆရာ... ကျွန်တော့်မှာ သူနဲ့အတူနေရတာ ဟိုးအရင်တုန်းကလို သာယာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးပြီး နောက်ကကျားလိုက်လို့ ပြေးနေရသလိုမျိုး အလောတကြီးတွေနဲ့ချည်းပဲ ဖြစ်လာတာတွေ တစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ်... နှစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ်...။

နောက်ပြီးတော့ဆရာရယ်... ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်လို့ယူခဲ့တာ။ သူ့မှာ တခြားဘာဆိုဘာမှလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံပုံတွေ... သူ့ကိုယ်သူပြင်ဆင်မှုတွေမှာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲလာတယ်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အပျိုတုန်းကလို အိမ်ထောင်ကျခါစကလို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် ဖြီးဖြီးလိမ်းလိမ်းမနေတော့ဘူး။ အလှပြင်တာတွေ၊ ဘာတွေလည်းမရှိတော့ဘူး။ ခေါင်းတောင်ကောင်းကောင်း မဖြီးတော့ဘူးဆရာရယ်... ရေမိုးချိုးပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဗွေးဗွေးကြိုင်ကြိုင်လည်း မနေတော့ဘဲ သူ့ပုံစံက ပစ်စလက်ခတ်ကြီးနေတော့ ညစ်ပတ်နံစော်နေသလိုကြီး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ဆရာရယ်... လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဘာတွေလည်းမရှိ။ အိမ်အလုပ်ပင်ပန်းတာ အကြောင်းပြပြီး အစားတွေလည်း သောင်းကျန်းတော့ တနေ့တခြား ဝ,ဝလာပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးလည်း ဖြစ်လာတယ်။ ဒါတင်ဘယ်ကပါဦးမလဲဆရာရယ်... အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံပုံတွေက အရင်တုန်းကလို ချိုချိုသာသာ နူးနူးညံ့ညံ့ ကြင်ကြင်နာနာ မရှိတော့ဘူး... အရင်တုန်းကလို 'မောင်ရေ' 'ချစ်ရေ' နဲ့ ကယုကယင် နနရွရွလေးတွေလည်း မခေါ်ဝေါ်မသုံးစွဲတော့ဘဲ 'အိမ်ကလူကြီး' 'ကလေးဘို့အဖေ' ဆိုပြီး အသံပြတ်ကြီးနဲ့ ပြောတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကျုပ်က... ကျုပ်ကနဲ့ ကြမ်းကြမ်းကြီးပြောတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အရင်ကလို ယုယုယယ မရှိရုံသာမကတော့ဘဲ ဂရိုဂရောင်တွေ၊ ပူညံ့ပူညံ့တွေ အရမ်းလုပ်လာတာပဲ ဖြစ်တယ်ဆရာ... ဘာဆိုဘာမှ မဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားလေးကအစ သည်းမခံတော့ဘဲ နှစ်ပြားမတန်အောင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတော့တာပဲ... ပြောရရင်တော့ သူက ဒီလိုတွေလုပ်လေ ပြောလေ... နေလေ... ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထဲက ကသိကအောက်နဲ့ ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျလည်း မဖော်ပြနိုင်ဘဲ မပျော်မရွှင် ဖြစ်လာရတော့တာပါပဲ ဆရာ...။

အိမ်မှာမပျော်၊ အိမ်ကိုပြန်ရမှာလည်း အရင်ကလို စိတ်မပါလေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်လာတယ်... တစ်နေ့ကျတော့ အလုပ်ကအပြန် အိမ်ကိုပြန်ရမှာလည်း စိတ်ညစ်တော့... ကျွန်တော် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားမိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဇောက်ထိုးမှောက်ခုံဖြစ်အောင် ကြီးမားလှတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေတော့မယ့် ဆန်းကြယ်တဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတော့တယ် ဆရာ"

ကိုမောင်လုံးဇော်စကားသည် ထိုနေရာတွင် တုံ့ခဲနဲ့ ရပ်တန့်သွားလေဖြစ်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင်... အမျိုးအမည်ခွဲခြားနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသော အရိပ်အယောင်တွေ မျိုးစုံ ယှက်သန်းနေဖြစ်။ ထိုနေ့က ကြမ္မာဆိုး၊ ကြမ္မာရိုင်းဟု ပြောရမည်လား... ဆန်းပြားသည့်ကံကြမ္မာဟု ဆိုရမည်လား... မသိသည့်ကိစ္စတစ်ခုထံ သူ့စိတ်အတွေးတွေ ပြေးလွှားနေပြီထင်သည်။ သူလွမ်းနေသလား... နောင်တရနေသလား... ထိုအဖြစ်ကဘာလဲ...။ ဒေါက်တာပြိုမ်းချမ်းတော့ဖြင့် သိချင်စိတ်တွေ တသိမ့်သိမ့်ယိုဖိတ်ကာ အကြီးအကျယ် မရိုးမရွ ဖြစ်နေလေပြီ...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၂)

ပြန်ဆက်ဖို့ဟန်ပြင်နေသည့် သံယောဇဉ်ကြီးလေးနှစ်မျှင်

"ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါဆရာရယ်... ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ဇနီးဆွေဆွေကို အရင်တုန်းကလည်း ချစ်လို့ မရမက ပိုးပန်းပြီးရအောင်ယူခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ချစ်ခဲ့တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးတော့လည်း ချစ်နေတုန်းပဲ... အခုလည်း မချစ်ဘူးလားဆိုတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံးဆက်ပြီး ချစ်သွားဦးမှာပဲဆိုတာ ကျမ်းကျိန်ပြီးတော့ သက်သေထွက်ဝံ့ပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာရယ်... ကျွန်တော်က အိမ်မှာနေရတာ ဟိုအရင်ကလောက် မပျော်တော့ဘူး။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာပါပဲဆရာ၊ မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူချစ်တာကိုပြတဲ့ပုံစံက လုံးဝဥဿုံ ပြောင်းလဲသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အဲ့သလို သူပြောင်းလဲသွားတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အလုပ်ပြီးရင် အိမ်ပြန်ရမှာကို ကြောက်ကြောက်လာတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းကလို ငုံ့ဇနီးချောလေးတော့ ငုံ့ကိုမျှော်တော်ဇောနဲ့ မောနေလောက်ပြီ... ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်နဲ့ သနပ်ခါးဘဲကြားလေးနဲ့၊ စံပယ်ပန်းကုံးလေးနဲ့ ချစ်စရာအပြုံးလေးနဲ့ လှလှလေး ဆီးကြိုနေမယ့် ချစ်သူဆီ အပြေးပြန်ပြီး ရေအေးအေးလေးကို တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်... သနပ်ခါးနံ့သင်းနေတဲ့ ပါးလေးကိုရော

စံပယ်ပန်းကုံးလေးကိုရော ဖွေးကြူလိုက်နဲ့ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ... အခုတော့ အဲ့သလိုမဟုတ်တော့ဘူးဆရာ။ အိမ်ကိုရောက်တာနဲ့ နည်းနည်းလေးနောက်ကျတာလေးကိုလည်း 'တော်က ဘယ်ကိုလျှောက်ပြီး သဝေထိုးနေလဲ၊ အိမ်ကမိန်းမနဲ့ ကလေးကို ရှိတယ်မှ အောက်မေ့သေးရဲ့လား' နဲ့ ဆီးပြီးဆူတော့တာပဲ။ နောက်ပြီး... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ စကားပြောပြန်ပြီ... ကြည့်ရင်လည်း ကြည့်ပြန်ပြီ... ဘယ်သူနဲ့နေတာထိုင်တာ မဟုတ်ဘူး... ရှုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့ဆိုပြီး မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်၊ တစ်ချိန်လုံး မယုံသင်္ကာဖြစ်၊ အပြစ်ရှာနေတော့တာပဲ ဆရာ။ နောက်ပြီး ဘယ်လိုပဲနေနေ ဘာပဲလုပ်လုပ် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကို အပြစ်လိုက်ရှာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုပဲနေပေးပေး စိတ်တိုင်းကျတယ်လို့လည်း မရှိတော့ဘူး"

ကိုင်း... စာဖတ်သူတို့ရေ... စာဖတ်သူတို့ရော ဆက်ပြီးသည်းခံနိုင်သေးရဲ့လား။ ကိုမောင်လုံးဆိုသည့် ဘောသမားတစ်ယောက် ရေရွှတ်နေသော စကားတွေသည် ကောင်းခန်းကိုရောက်ခါနီးမှ ကွေ့ကာပိုက်ကာနှင့် နောက်သို့ တစ်ပတ်ပြန်၍ လည်နေလေပြီ။ သူ့စကားတွေကို ခြေရာခံကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်ထောင်သည် ယောကျ်ားတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ အရေးအကြီးဆုံးအချက်သည် အိမ်မှာပျော်ဖို့ပဲဖြစ်ကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ အခုလည်းကြည့် ကိုမောင်လုံးကြီးတစ်ယောက် မိုးကြီးပစ်ရာ ထန်းလက်နှင့်ကာ ဟူ၍ပဲပြောရမည်လား... အထောင်းသက်သာအောင် အလျှောက်ကောင်းနေသည်လား... သူ့အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ချင်၍များ ဆင်ခြင်ဆင်လက်တွေ မျိုးစုံပေးနေသည်လား... သူအိမ်ပြင်ထွက်၍ ပျော်ပါးခြင်းသည်... အိမ်တွင် မပျော်ရှင်၍ဖြစ်ကြောင်း ထပ်ခါတလဲလဲ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြန်ရစ်နေလေတော့သည်။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကတော့ စိတ်မရှည်တော့ပြီ။ ကောင်းခန်းလေးကို ခပ်မြန်မြန်လေး နားထောင်ချင်လှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အစပြန်ရောက်သွားအောင် အရစ်ရှည်နေသည့် ကိုမောင်လုံးကို လိုရင်းရောက်အောင် ပြောဖို့ လောရပါတော့သည်။

"ဟုတ်ပါပြီ... ကိုမောင်လုံးရာ... ခင်ဗျားအိမ်မှာ မပျော်တာ ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော်နားလည်နေပါပြီ.. ခင်ဗျားခုနတုန်းက ပြောလက်စခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေရင်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဆန်းကျယ်တဲ့ကံကြမ္မာက ဘာလဲ။ ခင်ဗျားဘဝကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်စေတဲ့ အပြောင်းအလဲဆိုတာကရော ဘာလဲ။ အဲဒါလေးကို ဆရာ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး''

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ပြောပါ့မယ်... ဆရာ့ကို အဲဒီအကြောင်း ရင်ဖွင့်ချင်လွန်းလို့ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာပါ။ မပြောမှာတော့ လုံးဝမပူပါနဲ့။ ဒီလိုပါဆရာ... ဒီလိုပါ... ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ငယ်ငယ်အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတုန်းက ကျွန်တော်အရွှားအမူးစွဲလမ်းပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ငယ်ချစ်ဦး သူငယ်ချင်းမလေးဆစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးရင်ခုန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဦးလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့... သူ့အကြောင်းလေး စဉ်းစားလိုက်ရုံနဲ့၊ သူ့အသံလေးကြားလိုက်ရုံနဲ့၊ သူ့မျက်နှာလေး မြင်ရရုံနဲ့ ရင်တွေခုန် နှလုံးတွေတုန်ရတဲ့အထိ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာရယ်... ကျွန်တော်က ငယ်ကလည်းငယ်... ကြောက်ကလည်းကြောက် သူ့ကိုစာပေးဖို့ စဉ်းစားပေမယ့် သူ့အနားရောက်တာနဲ့ ကြောက်ဒူးတွေတုန်ပြီး လှည့်ပြန်ပြန်လာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေချည်း ကြုံခဲ့ရတယ်။ တစ်ရက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရဲ့စာသင်ခုံလေးထဲ ကျောင်းကိုအစောကြီးသွား... လူအလစ်မှာ စာလေးတစ်စောင်ထည့်ပြီး အရိပ်အခြည်စောင့်ကြည့်နေတာ... သူကစာလေးကိုတွေ... ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့အကြည့်ချင်းဆုံတော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ အရိပ်အယောင်လေးတွေတွေ့လိုက်ရတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် အဲဒီမျက်လုံးအကြည့်လေးကို ဒီတစ်သက်မမေ့ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၊ အသည်းနှလုံးထဲမှာ အဲဒီမျက်လုံးအကြည့်လေးဟာ ပုံနှိပ်ထားသလိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မြင်ယောင်နေတဲ့

အထိပါပဲ။ ကျွန်တော်သိပ်ကို ကံဆိုးတာပဲဆရာရယ်။ အဲဒီကိစ္စလေးတွေဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ရှေ့ကိုဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တိမွေးပြီး တစ်လှမ်းဆက်တိုးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့မှ အို... မမှလို့ဆရာ... သူနာမည်က ဝေ တဲ့။ ဝေ တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့မြို့ကနေ... ကျွန်တော်ရဲ့ကမ္ဘာလေးထဲကနေ ပျောက်ခြင်းမလာ ပျောက်ဆုံးသွားတော့တာပါပဲ။ သူ့မိဘတွေပြောင်းရွှေ့တဲ့နောက်ကို လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းလည်း မသိတော့ဘူးပေါ့ဆရာ။

ငယ်ငယ်လူပျိုပေါက်ခါစအရွယ် အသည်းနှလုံးနှနလေးမှာ ခတ်နိပ်ခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ အချစ်ရဲ့အမှတ်တံဆိပ်က သေရာပါပဲဆရာရေ... သူ့ဆီက မျက်လုံးချင်းစကားပြောခဲ့တာလေးကိုပဲ တမ်းတမ်းတတနဲ့ စွဲလမ်းခဲ့ရတာ ရူးမတတ်တောင် ခံစားလိုက်ရတယ်ဆရာ... ဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့မတွေ့တော့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းခဲ့ပြီဆရာ။ အဲ့ဒီညနေစောင်းမှာတော့... ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကအပြန် အိမ်ကိုလည်း ပြန်ချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေခဲ့တယ်။ အလုပ်မသွားခင် မနက်ခင်းတုန်းကလည်း မိန်းမနဲ့ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲကိစ္စလေးကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူဆူပူပူတွေလုပ်တယ်။ အလုပ်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့လည်း မဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ မသင်္ကာတဲ့စကားတွေ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အရင်ကတော့ သည်းညည်းခံပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကြာလာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ နားလည်းပြီး စိတ်ကလည်း ညစ်နဲ့မို့ သူ့ကိုမအော်စဖူး ပြန်အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အလုပ်သွားခါနီး တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများ၊ ရန်ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ညနေခင်းအလုပ်ကအပြန်မှာ အိမ်ကိုပြန်ချင်စိတ်ကလည်းမရှိ... စိတ်ကလည်း ထွေထွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လိမ့်ရင်း... ပန်းခြံဘက်ကို ရောက်သွားတော့တယ်။ ပန်းခြံထဲလျှောက်သွားရင်း ပန်းခြံရဲ့ဟိုးထောင့် မြစ်ကမ်းပါးဘက်ခြမ်းက ခုံတန်းလျားလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထူးဆန်းတယ်ဆရာရေ။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းပေတာပဲ။ အဲဒီအမျိုးသမီးကို နောက်ဘက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက တွေ့လိုက်ရတာ သူ့ရဲ့ဘေးတိုက် မျက်နှာလေးကိုလည်း တွေ့ရရော ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာတော့တာပါပဲ။ ဘုရား ဘုရား အဲသလို ရင်မခုန်တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ ဆရာ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အခု ဇနီးသည်ဆွေဆွေကို ချစ်သာချစ်ခဲ့တာ အဲ့သလိုမျိုး ရင်မခုန်ခဲ့ပါဘူး။

အဲသလို ရင်တွေခုန်လွန်းလို့ အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပဲ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့မျက်နှာလေးက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်လေးဟာ တဒင်္ဂလေးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှကို မေ့ပျောက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆရာ။

သူကျွန်တော့်ကိုလည်း တွေ့ရော မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသလိုပဲ။ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက် မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသလိုပဲ။ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရလို့ တအံ့တသြဖြစ်သွားတဲ့ပုံ၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ပြုံးပျော်ဝင်းပသွားတဲ့ သူမျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ခုနက ရင်တွေဒီလောက်ခုန်သွားတယ်ဆိုတာ တအံ့တသြကြီးကို သိလိုက်ရတယ်။ နှလုံးသားကသိတာကိုး... ဆရာရဲ့။ အဲ့ဒီမှာပဲ ဝေ နဲ့ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာလာခဲ့ပြီးတော့မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံစည်းခဲ့ကြတယ်။ အဲ့ဒီညနေက စကားလက်ဆုံ ပြောလို့မဂုန်လောက်အောင်ပါပဲဆရာ... သူ့ဘဝ ကိုယ့်ဘဝ အပြန်အလှန်တွေ မေးကြ၊ ပြောကြ၊ စကားတွေလှုပ်ပြီး ပြောလိုက်ကြနဲ့ ပျော်လိုက်တာဆရာရယ်... သူမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်၊ သူ့စကားလေးကြားလိုက်တာ ကျွန်တော်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာပြန်ပြီး ငယ်ရွယ်နပျိုသွားသလိုပဲ။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားပြီး လူပျိုပေါက်ကလေးလို ပြန်ပြီးခံစားနေရတာယ် ကြည့်စမ်းပါဆရာ... ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ဆီက တုံ့ပြန်စကား ပြန်ကြားရလုဆဲဆဲ အချိန်လေးကျမှကပ်ပြီး

ကျွန်တော်တို့ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတာ။ ဘယ်လောက်တောင် မချင့်မရဲ ဖြစ်ချင်စရာကောင်းလဲဆရာ။ ဘဝရဲ့ကံဇာတ်ဆရာက ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာစေခဲ့ပြီး အခုကျတော့မှ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်၊ ဘာဆိုဘာမှ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မရှိတော့တဲ့အချိန်ကျတော့မှ နောက်အကျကြီးကျပြီး ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ကို ပေးခဲ့တယ်။ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ကျွန်တော်လည်း ကွဲကွဲပြားပြား မသိနိုင်လောက်အောင် ဝေခွဲမရ ရင်ခုန်နေတာပဲသိတော့တယ် ဆရာ။ သူနဲ့စကားတွေ တဝကြီးပြောရတဲ့အခါကျတော့မှ ကံဆိုးရှာတဲ့ သူ့ဘဝကိုလည်း သနားကရုဏာသက်စရာ မြင်ရကြားရတော့တယ် ဆရာရယ်။ သူက သူ့မိဘတွေနဲ့အတူ နယ်တစ်နယ်ကို ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနယ်မှာပဲ ကျောင်းပြီးခဲ့တယ်။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်းမှာပဲ မိဘတွေက သူတို့မိတ်ဆွေရဲ့သား သဘော်သားတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းလက်ထပ်ပေးစားခဲ့တယ်။ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကားအက်ဆီးဒဏ်ဖြစ်လို့ သူ့အဖေရော၊ သူ့အမေရော၊ တစ်ဦးတည်းသော မောင်ကလေးရော ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ သူလည်း သမီးလေး တစ်ယောက်ရတယ်။ ကံဆိုးမသွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုသလိုပဲ... သူ့ယောကျ်ားသဘော်သားကလည်း နိုင်ငံခြားက ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုမှာ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြန်တယ်ဆရာ။ ဒါနဲ့ပဲ အခု ငယ်ငယ်က မိဘတွေနဲ့ နေခဲ့တဲ့ မြို့ကလေးကို ပြန်ရောက်လာပြီး အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် အတူနေဖို့ ပြောင်းလာခဲ့တာတဲ့ ဆရာ။ အခုပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဖျော်ပွဲစားထွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီပန်းခြံလေးထဲကို လာထိုင်ပြီး ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်ကိုသတိရနေတာတဲ့ ဆရာရယ်။ အဲ့သလို သတိရနေတုန်းမှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြီးဆုံစည်းခဲ့ကြတယ်။ ကိုင်းဆရာရေ... ကျွန်တော်တော့ဖြင့် အရင်တုန်းက ပြတ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ငြိခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ အဲဒါပထမဆုံးပြန်တွေ့တဲ့နေ့..."

ထိုစဉ်မှာပဲ အခန်းတံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်အတူ သူနာပြုအကူမလေး ထက်ထက်တစ်ယောက် ကော်ဖီခွက်လေးကိုင်၍ အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာချေ၏။ ရော... အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ပြန်ပြီကော ဇာတ်လမ်းလေးက အခုမှ အစပျိုးရုံလေးမှာ ဆတ်တင့်ငုံနှင့် ရပ်သွားရလေပြီတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၃)

ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပါ့မယ်

"ကိုင်း ဒီလိုလုပ်ကြစို့လား ကိုမောင်လုံး... ကိုမောင်လုံးနဲ့ဆရာက စကားတွေကို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီးပြောမှ လိပ်ပတ်လည်မှာ။ အခုဆေးခန်းမှာ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပြောဖို့က သိပ်အဆင်မပြေလှဘူးလေ။ နောက်မှာစောင့်နေတဲ့ လူနာတွေကလည်း အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်လေ... ဆရာ့ကို ခဏစောင့်ပါလား။ ဒီလူနာတွေကြည့်ပြီးရင် ဆရာတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားပြီး တစ်ခုခုစားရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်လား..."

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် အင्ငေတာထောင်းထောင်းထနေသော ကော်ဖီခွက်ကလေးကိုင်ဆောင်လျှက် ဝင်ရောက်လာသော ထက်ထက်ကြောင့် အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသကဲ့သို့ ဆတ်တင့်ငံ့ ဖြစ်သွားရာက အကြံတစ်ခုရလိုက်လေ၏။ မှန်ပါသည်။ ဆေးခန်းထဲတွင် နောက်မှာစောင့်နေသော လူနာများရှေ့၌ သူတို့နှစ်ဦး

အကြောက်ကြီးလေပစ်နေ၍ မသင့်ပါချေ။ ပြီးတော့ ကိုမောင်လုံး ယခုပြောပြနေသော ပြဿနာကို ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် စိတ်ဝင်စားနားထောင်ကာ ဖြေရှင်းပေးလိုလှသကဲ့သို့ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏ နောက်ဘဝတစ်မျိုးဖြစ်သော စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ စိတ်ထားနှလုံးသားထဲတွင်လည်း ယခု ကိုမောင်လုံး၏ နှလုံးသားနှင့်ရင်း၍ရလာသော အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ပြင်းပြင်းပြပြကြီး သိချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်နေချေပြီတည်း...။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုဆေးခန်းထဲ အလောသုံးဆယ်ကြီးပြောမည့်အစား ဆေးခန်းပြီးမှ ထိုဇာတ်လမ်းလေး၏အဆက်ကို အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ချင်လှသောကြောင့် ဤသို့ဤပုံ စီစဉ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုမောင်လုံးအား ဆေးခန်းအပြင်တွင် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းခိုင်းကာ ကျွန်ရှိနေသေးသော လူနာတွေအား ခပ်သွက်သွက်ကလေး ကြည့်ရှုစမ်းသပ်စစ်ဆေးကုသပေးပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းနှင့် ကိုမောင်လုံးတို့နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်သော၊ အေးဆေးသော ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ခုဆီ ပြတ်သွားသော ဇာတ်လမ်းလေးကို ဆက်ရပါတော့သည်။

"ကိုမောင်လုံးရေ ဒီကော်ဖီမွှေးမွှေးလေးသောက်ရင်း ခုနက ကောင်းခန်းလေးကို ဆက်ပါဦးဗျာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက မပြတ်ချင်ဘဲ ပြတ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးနှစ်ချောင်း ပြန်ဆုံတဲ့ညနေလေးအကြောင်း"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာရယ်... ကျွန်တော့်ဘဝမှာလေ ဝေနဲ့မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံရတဲ့နေ့လေးကို တကယ်မမေ့နိုင်ပါဘူး"

ကိုမောင်လုံး၏မျက်လုံးတွေသည် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေလေ၏။ ကော်ဖီပူပူလေးကို တစ်ချက်မှုတ်သောက်လိုက်ရင်း... သူ့စိတ်အစဉ်သည် ဟိုးအတိတ်သို့ ပြေးလွှားနေပုံရလေ၏။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိပါ၏။ ကော်ဖီဆိုင်လေးကလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တိုးတိုးလေးဖွင့်ထားသော သီချင်းသံလေးက သူနှစ်သက်လှသော စိုင်းထီးဆိုင်၏ အသံချိုချိုလေးဖြစ်၏။ တိုက်ဆိုင်ပါဘိခြင်း... သီချင်းလေး၏ အမည်က အချစ်ဆိုတဲ့အရသာ ဟူ၏။

'နင်ဟာ အတောင်ပါတဲ့ငှက်ပါ... ငါက လွင့်ပါးတဲ့ရော်ရွက်ဝါ အဆင်ပြေ... ဂေလာတုန်းအခိုက်မှာ' ကြည့်စမ်းပါဘိ... ဂေလာတုန်းအချိန်တွင် ဆုံစည်းခဲ့ကြသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ရော်ရွက်ဝါလေးတို့၏ ရင်ခုန်သံလေးတွေကို သူကြားနေရသလိုပါ။

"ဆရာရယ်... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား စကားတွေပြောလို့ကို မဝဘူး။ သူ့မျက်နှာလေးကလည်း ငယ်ရပ်မပျောက်ဘူးဆရာ... ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ... စံပယ်တင်မဲ့ကလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းနေတယ်။ အဲဒီ ညနေခင်းကလေးက ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကုန်ဆုံးသွားမှန်းကို မသိလောက်အောင်ပါပဲ ဆရာရယ်။ မိုးချုပ်လာပြီမို့ ပြန်ရတော့မယ် ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ နေးနေလိုက်တာဆရာ။ သူနဲ့ခွဲခွာပြီး ပန်းခြံထောင့်လေးရောက်တော့မှ 'ကျွန်တော်လေ... ဟာ... ဒုက္ခပဲ... ဒီလောက်စကားတွေ အများကြီးပြောခဲ့ရက်သားနဲ့ သူနေတဲ့နေရာလေးကိုလည်း မမေးမိလိုက်မိဘူး။ သူနဲ့နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့တွေ့ရမလဲဆိုတာလည်း မချိန်းခဲ့မိဘူး' ဆိုတာ သတိရလိုက်မိတယ်လေ... အဲဒီအချိန် အမြန်ပြန်ပြေးတော့ ဝေ့ကို အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ဘူးဆရာ။ သူတက္ကစီဌားပြီးတော့ပဲ ပြန်သွားလေရော့သလား မသိဘူးပေါ့။ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး... ကျွန်တော့်မှာ ဝေ့ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရတော့တယ်... ကျွန်တော်တို့မြို့ကလည်း သေးသေးလေးမဟုတ်တော့ ပြီးတော့ သူက ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှာ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိလေတော့ တော်တော်နဲ့ကို မတွေ့နိုင်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်လေ ညနေခင်းဆိုရင် တစ်နေရာမှာ တွေ့လိမ့်နိုးနဲ့ မြို့အနှံ့လိုက်ရှာလိုက်... မောရင်... ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကမ်းနားက ပန်းခြံလေးထဲ လာထိုင်နေလိုက်နဲ့...

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့... အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာတော့တယ် ဆရာရယ်... ကျွန်တော့်မှာလည်း နေမြင့်လေအရူးရင့်လေဆိုသလို ဖြစ်လာတော့တယ်။ သူ့ကို ဘဝမှာ အကြာကြီးခွဲခွာပြီးတော့မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ တွေ့ခဲ့ရတဲ့တစ်ခဏလေးမှာပဲ သူဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်နေမှန်းမသိ တွေ့ချင်လိုက်တာလည်း ရူးမတတ်တောင် ဖြစ်လာသလိုပဲဆရာ။ ဆရာရယ် ကျွန်တော်ကစိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်သမားဆိုတော့ အနုအရွှအလှအပလေးတွေကို ကြိုက်တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးဆွေဆွေက ကျွန်တော်နဲ့ယူတုန်းကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ယဉ်ယဉ်စစနဲ့ သွယ်သွယ်လေးပါပဲ။ ကလေးဘစ်ယောက်ရပြီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ ပူညံပူညံနဲ့ ဝဝလုံးလုံးကြီးဖြစ်လာတယ်။ စကားပြောတာလည်း အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူးဆရာ။ ချိုချိုသာသာ အေးအေးချမ်းချမ်းမဟုတ်တော့ဘဲ စကားပြောလိုက်ရင် ပိသသာလေးနဲ့ဘေးကိုပစ်လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ အရင်ကလို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုတစိုက် ပြုစုပေးတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကလေးဗာဟီရတွေနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ရှုပ်ထွေး။ ပြီးတော့ သူကအိမ်မှာ သူ့ဝါသနာအရ စက်ချုပ်၊ အင်္ကျီချုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း လုပ်သေးလေတော့ ဂျင်ခြေလည်ပြီး မအားတော့ဘူးဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုတစိုက် ပြုစုတာသာ မရှိတော့တာ... ချုပ်ချယ်လိုက်တာတော့ လွန်ပါရော။

မျိုးစုံအပြစ်ရှာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတော့တာပါပဲ။ ဒီလိုမျိုး အိမ်မှာ အဆင်မပြေဖြစ်လာရတဲ့အထဲမှာ လင်မယားချင်းအတူနေရတဲ့ Sex ကိစ္စမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း... သာယာမှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုန်းလာသလိုပဲ ခံစားရတယ်ဆရာ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာမှ ငယ်ချစ်ဦး ဝေနဲ့ ပြန်ဆုံလိုက်ရတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသလားမသိတော့ပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဝေဝေနဲ့ တွေ့ချင်စိတ်တွေချည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ကို ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဘယ်လိုရှာရှာ သူဘယ်ရောက်လို့ရောက်နေမှန်းမသိ... တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်ကားမောင်းလာရင်း ကျွန်တော်ကလည်း ဘေးကအိမ်တွေကို ငေးရင်းရှာရင်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာချိန်မှာ ဝုန်းခနဲ... အသံကြားလိုက်ရတော့မှ အလန့်တကြား ရပ်လိုက်မိတယ်ဆရာ။ ဟာ... ကျွန်တော်ဖြင့် နားရင်းပါးရင်းတွေပါ ထူပူသွားအောင် ထိတ်လန့်သွားမိတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးစက်ဘီးလေးတစ်စီးက လဲနေတယ်။ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးလေးကလည်း... အရှုပ်ကြီးပြတ် လဲကျနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းပြီး ကလေးလေးကို အမြန်ပွေ့ချီပြီး အတင်းလှုပ်နှိုး စစ်ဆေးရတော့တာပေါ့ဆရာ။ လူတွေကလည်း ဝိုင်းလာတော့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကလေးလေးက သတိပြန်ရလာတယ်။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ တော်ပါသေးရဲ့ဆရာရယ်... နည်းနည်းပါးပါးလေး ဒူးပွန်းသွားတာကလွဲရင် ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ကလေးကို ကားပေါ်ခေါ်တင်ပြီး သူ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ရတော့တာပေါ့။ ကြည့်စမ်း... ဆရာ။ ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုတွေထဲမှာသာ ဒီလိုတွေမြင်ရ၊ ဖတ်ရရင် ဇာတ်နာအောင် တမင်ဖန်တီးထားတာပဲလို့ ထင်မိမှာ။ အခုတော့ ကလေးရဲ့အိမ်ကိုလည်းရောက်ရော ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ဝီးကွက်လို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ... ဝေဝေရယ်လေ... ဒီလောက်ဆို ဆရာသိလောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်အရှာကြီးရှာနေတဲ့ ဝေဝေ... အပုန်းကြီးပုန်းနေတဲ့ ဝေဝေပေါ့။ ကလေးရဲ့အမေက ဝေဝေ... ကလေးလေးက 'ဇင်မောင်မောင်' လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ကံသီပေလို့ပေါ့။ ဇင်မောင်မောင်လေး မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း... ဒူးပွန်းရုံလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာ။ မတော်တဆ သေသွားခဲ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားခဲ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဝေခမျာ ရင်ကျိုးရရှာမှာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာသလို ဖြစ်နေပေမယ့် အမှုအရာတွေ ပျက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဟိုတစ်နေ့ကလိုမဟုတ်ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ... ဝေနဲ့ပြန်တွေ့ကြ၊ ဆုံကြ စကားတွေပြောကြဖို့ ပြောပေမယ့် ဝေဝေက လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ၊ ကလေးရှိတာ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပြီးသားမို့ သူက အန္တရာယ်တွေကို ကြိုမြင်ပြီး နောက်ဆုတ်တာဖြစ်လိမ့်မယ် ဆရာရေ။

ကျွန်တော်လည်း အရှာကြီးရှာနေတဲ့ ငယ်ချစ်သူငယ်ချင်းမလေး ဝေဝေကို နောက်ဆုံးပြန်တွေ့ပါလျှက်နဲ့ သူ့ဘက်က ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးဖြစ်နေတာဆိုတော့ အူတီးအူကြောင် ဖြစ်ရတော့တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့... ဝေဝေမှန်တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး နေလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့်..."

ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် စကားကို ထိုနေရာတွင်တိခနဲရပ်ကာ ကော်ဖီခွက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ဒါပေမယ့်၏ နောက်ဆက်တွဲက ဘာတွေနည်း။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏ဝေရီနေသော မျက်လုံးအစုံရဲ့ နောက်ကွယ်က ခံစားချက်ကလေးတွေကို မှန်းမျှော်ငေးကြည့်နေမိတော့သတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၄)

သံယောဇဉ်ဆိုတာရယ် ညောင်ပင်လေးလိုပေါ့

'သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းကို ရှင်ခန်းဘယ်သူဖြတ်နိုင်ပါ့... ပူတတ်သူတစ်သက်လွမ်းရော့လို့ လက်ကမ်းကာ ဝေဒနာမမျှချင်လည်း... ဘဝနွေအနုသယတောမှာ... သမုဒယအမောတွေ တစ်ဇာတ်သိမ်းအောင် (ခုတော့လေ) ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပါ့မယ်'

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏ စကားများကို နားဆင်ခံစားရင်း သူ့ရင်ထဲ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်လာသော... ကဗျာဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)၏ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။ လောကတွင် အမျှင်တန်းနေသော သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်းအား မည်သို့မည်ပုံဖြတ်ရမည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် ဖြတ်ရမည်ဆိုသည်ကို သိဖို့က အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဖြတ်သင့်သည့်အချိန်တွင် တိတိပပ မဖြတ်လိုက်နိုင်ပါက နေမြင့်လေအရှုးရင့်လေ ဆိုသကဲ့သို့ ကြာလေခက်လေဖြစ်တတ်ပါ၏။ ငယ်စဉ် သူတို့ငယ်ငယ်က သူတို့၏ ဆရာက

ကျောင်းနံရံထောင့်တွင် ပေါက်နေသော ညောင်ပင်နုနုသေးသေးလေးကို လက်နှင့်အမြစ်ပါမကျန်အောင် ဆွဲနုတ်နေရင်းက ပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားလေးကို သူဖျတ်ခနဲ သတိရမိလေ၏။

"ကလေးဘို့ရေ မကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်သင့်မချစ်သင့်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောဒီညောင်ပင်လေးနဲ့ သဘာဝချင်း သိပ်တူတာ။ ခုပဲကြည့်လေ... ညောင်ပင်သေးသေးလေးဆိုတော့ အမြစ်ကနေပြီး တစ်ပြုံလုံး ကျွတ်ထွက်သွားအောင် နုတ်ပစ်လိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်သွားပြီ။ ဒီလိုမနုတ်ဘဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ညောင်ပင်လေးသေးသေးလေးပါ ကိစ္စမရှိ၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်မိရင် ကိုယ်ကသတိမထားမိပါပဲ တစ်စထက်တစ်စ ကြီးထွားရှင်သန်လာမယ်... အပင်ကကြီးထွားမြင့်တက်လာရုံမက... ညောင်မြစ်ကလည်း အုတ်နံရံတွေကို အတင်းအဓွေမထိုးဖောက်ပြီး နေရာယူသွားပြီ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဒီညောင်မြစ်ရဲ့ထိုးဖောက်မှုကြောင့် အုတ်နံရံကြီး ကွဲအက်ပျက်စီးသွားမှာပဲဖြစ်တယ်... မကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုခု ဥပမာ- ဆေးလိပ်သောက်တာ၊ လောင်းကစားလုပ်တာဆိုရင်လည်း စစချင်း အမြစ်မတွယ်ခင်မှာကတည်းက နုတ်ပစ်ရမယ်... မဖြစ်သင့်တဲ့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးဆိုရင်လည်း သေးသေးမျှင်မျှင်လေး စတွယ်ကတည်းက အမြန်ဆုံး ဖြတ်မှ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီနှောင်ကြိုးက ခိုင်သထက်ခိုင်၊ မြဲသထက်မြဲလာပြီး ဖြတ်လို့မရတဲ့အဆုံး ကိုယ့်အသည်းနှလုံးထဲ ထိုးဖောက်အမြစ်တွယ်ပြီး အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲကြေရမယ့်အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ် ကလေးဘို့ရေ"

ကိုင်း... ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာပြောပြခဲ့ဖူးသည့် ဒဿနလေးက မည်မျှမှန်ကန်လိုက်ပါသနည်း။ ခုပဲကြည့်... ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် ဖြတ်သင့်ဖြတ်ထိုက်သော သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးလေးကို မဖြတ်ရက်ဘဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရင်မှာပိုက်ထွေးမိခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာများကတော့...

"ဆရာရယ်... ဝေဝေ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံလိုက်ရတဲ့အချိန် ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ အက်ကြောင်းထနေတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာကလည်း ဆိုးရွားတဲ့ကံကြမ္မာတစ်ခုပါပဲဗျာ။ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း အဆင်ပြေနေမယ်... ကျွန်တော့်မိန်းမဆွေဆွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အိမ်မှာပျော်နေရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မြင်မိတယ်ဆရာ။ ညနေခင်းအလုပ်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း အိမ်ကိုလုံးဝမပြန်ချင်ဘူး...။ ဘယ်ကိုသဝေထိုးရမယ်ဆိုတာကိုပဲ ရေြလှမ်းရှာပြီး ရေြးတည့်ရာ ဂေါ်လီလေးလို လျှောက်လိမ့်ချင်လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမနဲ့ကလေးနဲ့ ရှိနေပါလားဆိုတာကိုလည်း သတိမေ့မေ့သွားပြီး လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်လို ထင်ရာမြင်ရာတွေ လုပ်ချင်စိတ်တွေ တစ်စထက်တစ်စ ခိုဝင်လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စက္ကူစွန်လေးလိုပဲ လေထဲလွင့်မျောပျံဝဲနေသလို ခံစားနေရရှိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝေဝေက ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ကျွန်တော့်ကမ္ဘာလေးထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပါပဲဆရာ။ ကျွန်တော်ဝေဝေ့အိမ်ကို သိသွားတဲ့နေ့ကစပြီး ညနေတိုင်း၊ ညနေတိုင်း ဇင်မောင်မောင်လေး ဒူးနည်းနည်းပြဲသွားတဲ့ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြပြီး သွားလည်ခဲ့တယ်။ ပထမတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှာတော့ အိုကေပါပဲ။ သူက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကားပြန်ပြောဉာဏ်ခံပါတယ်။ တတိယရက်ကိုလည်းရောက်ရော ကျွန်တော့်ကို အလိမ်မာနည်းနဲ့ နင်တော့တာပါပဲ။ ကိုမောင်... ဝေတို့သားအမိက ဒီရပ်ကွက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲနေရတဲ့ မုဆိုးမသားအမိပါ။ ဒီတော့ သံသယမျက်လုံးပေါင်းများစွာရဲ့ အောက်မှာ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့နေရတာမို့... ကိုမောင်လာလည်တာကို ဝမ်းသာပေမယ့် ခဏခဏလာလည်တာတော့ မသင့်တော်ပါဘူးလို့ပဲ အားနာနာ၊ မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောရပါလိမ့်မယ်တဲ့ ဆရာရယ်။

ဝေဝေက အဲသလိုပြောလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ကစလို့ ကျွန်တော်လည်း ဝေဝေတို့အိမ်ကို သွားမလည်ရဲတော့ဘူးဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ စိတ်ထဲ နလုံးသားထဲမှာ ဝေဝေက... အမြဲနေရာယူထားသလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒုက္ခပါပဲဆရာရယ်... အိမ်ကဆွေဆွေကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်လို့ဆိုပြီးယူခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆွေဆွေက ကျွန်တော်ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့ယူထားခဲ့တဲ့ ဆွေဆွေနဲ့မတူတော့ဘဲ နောက်လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ချစ်စရာလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ သူရှိနေတဲ့နေရာ အိမ်ကလည်း ပျော်စရာမကောင်းတော့ဘူး။ အဲသလိုအချိန်မျိုးမှာမှ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ဝေဝေကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာပြန်ဆုံတွေ့ရတာဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ညှိုးနွမ်းသွားတဲ့ အချစ်ပန်းလေးပြန်ပြီး လန်းဆန်းလာသလိုပဲ ခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဘာဆက်လုပ်လို့လုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပါဘူးဆရာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ဝေဝေပြောတဲ့စကားတွေကို လုံးဝသဘောတူလက်ခံပါတယ်။ ဝေဝေဘာကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့မတွေ့ဘဲ ရှောင်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူမပြောပေမယ့် ကျွန်တော်သိနားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးဟာ မစခင်ကတည်းက အဆုံးသတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း... ရှေ့ဆက်ဖို့လည်း မသင့်တဲ့အကြောင်း... မဖြစ်သင့်၊ မဆက်သင့်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို အစောကြီးကတည်းက ရပ်ပစ်ရမယ်လို့ ဦးနှောက်ကသိပေမယ့် နလုံးသားကတော့ လက်မခံဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်ဘာတွေလုပ်မိလဲဆိုတော့ ညနေခင်း အလုပ်ကပြန်တိုင်း အိမ်ကိုရောက်မသွားဘဲ သူ့အလိုလိုကို ခြေလှမ်းတွေက ဟိုးတစ်နေ့တုန်းက ဝေဝေနဲ့မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပန်းခြံလေးထဲက ခုံတန်းလျားလေးဆီကိုပဲ ရောက်ရောက်သွားမိတယ်ဆရာ။

ညနေညနေတိုင်း ကျွန်တော် အဲဒီခုံတန်းလျားမှာ သွားသွားထိုင်ပြီး ငေးငိုင်တွေမှိုင်နေမိတော့တယ်ဆရာ...။ စိတ်တွေကလည်း ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းတောင် မသိလောက်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့... ကျွန်တော်ထင်တယ်။ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်ကြာပြီးတဲ့နောက် ညနေခင်းလေးတစ်ခုမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်ပြီးငိုင်နေတုန်း ကျွန်တော်ရဲ့အနောက်ဘက်ကနေပြီး မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နနလေး နှစ်ဖက်ကနေပြီး လာပိတ်လိုက်တာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အိုး... အဲဒီလက်နနကလေးရဲ့ နွေးထွေးပျော့ပျောင်းတဲ့ အထိအတွေ့ရယ်... စပယ်ပန်းရနံ့လေးနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးရယ်က ကျွန်တော်ရဲ့ရင်ထဲကို တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခုန်စေတယ်... ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ခံစားရစေတယ်။ အဲဒီလက်ကလေးနှစ်ဖက်က ဘယ်သူ့လက်လဲဆိုတာ ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ဘူးနော်ဆရာ။ 'ကိုမောင်... ဝေလည်း ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှစိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့တာမို့ ကို့အနားကို ရောက်လာခဲ့တော့တာပါပဲ။ ခါတိုင်းဝေလည်း ဒီနေရာလေးကို မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ သူ့အလိုလို ရောက်ရောက်လာတယ်။ ဟိုးအဝေးကပဲ ကိုမောင်တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ကိုမောင်မသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ပြန်ထွက်ထွက်သွားရတာ ဘယ်နှခါလောက်ရှိပြီလဲ ကိုမောင်ရယ်... ဒီနေ့တော့ ပြန်ထွက်သွားဖို့ ဘယ်လိုမှကို အင်အားမရှိတော့ဘူး ကိုမောင်။ ဦးနှောက်ထဲကတော့ ဘယ်လိုမှ မလာသင့်ဘူးဆိုတာ သိရှိလက်ခံထားပေမယ့် နလုံးသားထဲက ခံစားချက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တော့တာမို့ ဒီနေ့တော့ ကိုမောင့်အနားကို ရောက်လာခဲ့ရပြီ ကိုမောင်ရယ်'

အဲဒီနေ့က... ဝေဝေပြောခဲ့တဲ့စကားလေးကို တစ်သက်မမေ့နိုင်တော့ဘူးဆရာရယ်... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လိုစကားကိုမှ ပြောစရာမလိုလောက်အောင် နလုံးသားချင်း သိနားလည်သွားခဲ့ပြီဆရာ" ဟုပြောပြီး ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ခပ်ဝေးဝေးကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ သူတို့ဇာတ်လမ်း မည်သို့ဆက်မည်နည်း။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် သူတို့ငယ်ငယ်က ဆရာပြောခဲ့ဖူးသည့် ညောင်ပင်ကလေး စိမ်းနုန ပုံပြင်လေးကို အပြေးကလေး မြင်ယောင်နေမိတော့သတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၅)

ကကြီး ခရွေးတန်းမှသည် ချစ်တတ်လာသိုလ်ဆီသို့

လောကတွင် တစ်စုံတစ်ရာသောအလုပ်သည် မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်၊ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်ပါဟု ဦးနှောက်ထဲက လေးလေးနက်နက်ကြီးသိ၏။ ထို့ကြောင့် သွားတော့မည်... လုပ်တော့မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ခြေလှမ်းတို့သည် ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံလွန်းနေချေ၏။ သို့ပါသော်လည်း နှလုံးသား၏ ခံစားမှုစွမ်းအားသည် ဦးနှောက်အသိကို အနိုင်ယူသွားလေသောအခါ မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏ ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်ရသော ခံစားချက်များ၊ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲသော အခြေအနေများကြောင့် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေပုံကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာကြည့်ရင်း မနေ့တစ်နေ့က ဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲ သူတွေ့ခဲ့သော အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသည့် အာဂယောက်ျားဘသား တစ်ယောက်၏ပုံစံကို မြင်ယောင်မိလေ၏။ သူက အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ဦး... သူနေသည့်အိမ်က အကြီးကြီး... ထိုအိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲ၌ စုစုပေါင်းမိန်းမ ၃၉ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းယူထားပြီး အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်တဲ့။ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုတည်းတွင် သူနှင့်ဇနီးမယား ၃၉ ဦးနှင့်အတူ မသတ်မပုတ်၊ စကားမများ၊ ရန်မဖြစ်ဘဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အတူတကွ နေထိုင်

ပေါင်းသင်းနိုင်စွမ်းသည့် ထိုအာဂယောက်ျားသားသည် လူလွန်မသားတစ်ဦး ဇကန်မုချဖြစ်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတည်း... ထို့ပြင် ထိုလူ၏နားသည်ဇကန် မကန်း၊ မပင်းသေးပြီလားဟု သူသံသယပွားမိ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်တစ်ပေါက်သည်ပင် နားတွေကို ပူထူနေရလောက်အောင် ဆူညံနားပြီးစေသည်မှာ အားလုံးအသိ။ ထိုပါးစပ်ပေါက် ၃၉ပေါက်နှင့် တစ်ခန်းတည်းအတူနေနိုင်သည့် ထိုသူ၏နားအကြားအာရုံတွေကို စစ်ဆေးကြည့်လျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ သူတို့ယောက်ျားသားတွေအားလုံး ထိုယောက်ျားဘသားထံတွင် သင်တန်းသွားတက်ခွင့်ရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း ဟူ၍ပင် စဉ်းစားမိလေ၏။

အခုပဲကြည့်ပါဦး... ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် အိမ်က ချစ်လှစွာသော ဇနီးမယားလေး ဆွေဆွေ၏အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ တပူပူတဆူဆူနှင့် နားပြီးအောင်၊ နားမခံသာအောင်လုပ်ခြင်းကြောင့် အိမ်ထဲက ပြေးပေါက်ရှာကာ လမ်းပေါ်တွင် လိမ့်ရင်း ငယ်ငယ်တုန်းက တွယ်ခဲ့ဖူးသော သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်မျှင်နှင့် မရည်ရွယ်ပါဘဲ ငြိတွယ်မိနေလေပြီ။ ညောင်ပင်သေးသေးလေး တစ်ပင်အမြစ်က မမြဲမြဲမီအချိန်မှာ အမြန်ဆုံး ရက်ရက်စက်စက် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွဲနတ်သက့ဲသို့ နတ်ယူပစ်ရမည်ကို ဦးနှောက်က သိသိကြီးနှင့် နလုံးသားအလိုဆန္ဒ၏ ဘေးဆောင် ခေါ်ငင်ရာနောက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားကြတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီကော။

"ကိုင်း ကိုမောင်လုံးရေ ဆက်ပါဦး ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်းလေးက ပိုပိုပြီး နက်ရှိုင်းလာပြီနော်... စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ပိုကောင်းလာပြီ... ဒီနေရာမှာ ဆတ်တင့်ဲ့ဖြစ်အောင် ရပ်မထားနဲ့နော်..." ဟုသူက တိုက်တွန်းလိုက်တော့... အိပ်မက်က လန့်နိုးလာသူပမာ ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် အတွေးကမ္ဘာလေးထဲကနေ တကယ့်ပြင်ပ လောကသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေ၏။

"ပထမဆုံးနေ့မှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီပန်းခြံလေးရဲ့ ခုံတန်းလျားလေးမှာပဲ ထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူကလည်း သူ့ရင်ထဲက ရှိတာတွေပြော... ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေပြောနဲ့... သူနဲ့စကားပြောရတာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး စကားလက်ဆုံပြောလို့ မကုန်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ဟိုးအနှစ်နှစ်အလလ ကွဲကွာနေကြတဲ့ အချိန်လေးတွေကို အတိုးချပြီး စကားတွေတဝကြီး ပြောကြတာပေါ့ဆရာ။

အဲဒီပန်းခြံလေးထဲ ညအမှောင်က ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာတော့မှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မခွဲချင်မခွာရက်နဲ့ ခွဲခဲ့ကြတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာဆရာ။ သူနဲ့ခွဲခွာပြီး လမ်းထောင့်လေးကို ရောက်တာနဲ့ သူ့ကို တမ်းတ သတိရမိတော့တာပါပဲ။ ထပ်ပြီးတွေ့ချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်တယ်။ သူ့အသံလေးကို ကြားချင်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့လက်ကလေးကိုတောင် ကိုင်ခွင့်မရသေးပါဘူးဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်နေလိုက်တာ။ အဲဒီနေ့လေးကစပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးစခဲ့တယ်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သူ့ကိုမတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူးဆရာ။ စွဲလမ်းလိုက်တာ အရမ်းပါပဲ။ ညနေတိုင်း အဲဒီပန်းခြံရဲ့ခုံတန်းလျားလေးမှာ တွေ့ကြဆုံကြတယ်။ စကားတွေ တဝကြီးပြောကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်ချင်းတောင် မထိတွေ့ရသေးခင်မှာကို သူ့ကိုစွဲလမ်းရတာ။

ဒီလိုနဲ့ စကားတွေပြောကြရင်းကနေ အဲဒီပန်းခြံထဲ ဆက်ပြီးတွေ့ဖို့ မသင့်တော်တဲ့ အနေအထားနဲ့ ကြုံလာခဲ့ရတယ်ဆရာ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူရည်းစားမဟုတ်သေးပေမယ့် သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်တော့ နည်းနည်းလေးကျော်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးဆိုတော့... ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေကြတာကို

သူများတွေတွေ့သွားမှာ စိတ်ပူလာရတယ်။ ဒီအတိုင်းဆက်တွေ့နေရင်... တစ်ယောက်စကား၊ တစ်ယောက်နားပျံ့နှံ့ပြီး ပြဿနာတွေ တက်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လားဆရာ။ ဒါနဲ့ပဲ တစ်ပတ်လောက်စကားတွေပြောပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ နေရာပြောင်းဖို့ စပြီးစဉ်းစားကြပါတယ်။ ပထမဆုံး သူနဲ့တိုင်ပင်တယ်... ဒီအတိုင်း ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေတာထက်စာရင် ကျွန်တော့်ကားနဲ့ သူ့ကိုတင်ခေါ်သွားပြီး လူရှင်းတဲ့နေရာမှာ ကားပေါ်မှာပဲ စကားပြောကြရင် မကောင်းဘူးလားလို့လေ။ လူရှင်းတဲ့နေရာမှာ ကားပေါ်မှာပဲ စကားပြောကြရင် မကောင်းဘူးလားလို့လေ။ သူကလည်း သဘောတူတယ်ဆရာ။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ပန်းခြံထောင့်နားမှာ သူကစောင့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ သူ့ကိုခေါ်တင်သွားပြီး မြို့ပြင်ဘက်နားက လူသူရှင်းတဲ့ တောစပ်တစ်နေရာလေးမှာရပ်ပြီး ကားထဲမှာပဲ ထိုင်ရင်း စကားတွေပြောဖြစ်ကြတယ်ဆရာ... ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ... မတူညီတဲ့ဓာတ်နှစ်မျိုးဟာ သံလိုက်ဓာတ်လိုပဲ အပြန်အလှန် ဆွဲဆောင်ကပ်ပြီစေတတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက သိပ်မှန်တာပဲဆရာ။ ပထမတော့ နှစ်ယောက်သား စကားလေးတွေပဲ လက်ဆုံပြောမကုန်ကြဘူး... ဒီလိုနဲ့ပဲ သတိမထားမိလိုက်ပါဘဲနဲ့ တစ်ရက်ကျတော့ စကားပြောနေရင်းကနေ သူ့ရဲ့လက်ကလေးကို မသိမသာ ကိုင်မိသွားတယ်။ 'ဝေ့ လက်ကလေးက နူးညံ့လိုက်တာနော်' လို့ပြောပြီး လက်ကလေးကို အသာပွတ်ကြည့်မိတယ်... ကြည့်စမ်းဆရာ အံ့ဩြစရာကောင်းလိုက်ပုံများကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိတဲ့ လူပျိုဖော်ဝင်စလေးလည်းမဟုတ်... ကလေးတစ်ယောက်အဖေ၊ မယားလက်ရှိ၊ အတွေ့အကြုံတွေ များပြားလှပြီဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျှက်နဲ့ ဝေဝေရဲ့ လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ခံစားရတဲ့ အတွေ့အထိအာရုံဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်တွေကို အကြီးအကျယ် လှုပ်ခုန်စေပါတော့တယ်ဆရာ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲလားတော့ မသိဘူး။ လုံးဝမရုန်းဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဆင့်ထပ်တက်မိတော့တာပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ပထမတစ်ရက်တည်းမှာပဲ နောက်တစ်ဆင့် ထပ်တက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းချင်းတက်တာ။ နောက် ၃-၄ ရက်လောက်နေတော့ လက်ကလေးကို ကိုင်ရာက အဲဒီလက်ကလေးကို နမ်းရှိုက်တဲ့အဆင့်ကို တက်လာတယ်။ အဲဒီကနေ နောက်တစ်ဆင့်တက်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာထားရင်း စကားပြောတဲ့အဆင့်ရောက်လာတယ်။ ကြည့်စမ်းနော် ဆရာ။ သိပ်ကိုအံ့ဩြစရာကောင်းတာပဲ။ ချစ်သူချင်းအတွေ့အထိမှာ တဖြည်းဖြည်း အဆင့်တက်လာတဲ့ ကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းတုန်းကလိုပဲ။ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ ပြီးရင် တတိယတန်းဆိုပြီး တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း တက်သွားတာနဲ့ သိပ်တူတယ်ဆရာ။ အတန်းတက်သွားပြီးပြီဆိုရင် နောက်တစ်နေ့ အဲဒီတက်သွားတဲ့ အတန်းလောက်ကတော့ စတုတ္ထတန်းတက်ပြီးရင် တတိယတန်းတွေကို ပြန်ဆင်းစရာမလိုတဲ့ သဘောပေါ့နော်ဆရာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လက်ကလေးကို နမ်းရာကနေ လက်မောင်းလေး၊ အဲဒီကနေ နဖူးလေး၊ ပြီးတော့ ပါးကလေး၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ့ဆရာ။ ဒီလိုနဲ့တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာလိုက်တာ အနမ်းလေးတွေ ဖလှယ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ တစ်ရက်ကျတော့ ဝေဝေက ချိန်းထားတဲ့နေရာကိုလည်း ရောက်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပူပန်ပြီး သူ့အိမ်ကို လိုက်သွားကြည့်တော့ အိမ်က သော့ခတ်ထားတယ်။ ဘေးအိမ်ကို မေးကြည့်တော့ ခရီးထွက်သွားတဲ့ ပုံစံပြောတယ်။ ဘယ်ကိုသွားတယ်။ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း မပြောသွားဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်လေ... ဝေဝေနဲ့ခွဲခွာရတဲ့ ၁၀ရက်တာ ကာလလောက်ဟာ ဆယ်နှစ်လောက်တောင်မကအောင် ကြာတယ်လို့ စိတ်ထဲမှတ်ထင်ရတဲ့ထိ အနေရခက်လိုက်တာ။ ဖျပ်ဖျပ်ကို လူးနေတော့တာပဲ။ ညနေညနေ သူနဲ့တွေ့နေကျအချိန်လေးရောက်ရင် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူး။ ပထမဆုံး ဝေဝေနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ နေရာလေးဖြစ်တဲ့ ပန်းခြံရဲ့ခုံတန်းလျားလေးဆီကိုပဲ သူ့အလိုအလျောက် ရောက်ရောက်သွားတော့တယ်ဆရာ။ တစ်ရက်ကျတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း မိုးပေါက်လေးတွေ ကျလာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ပန်းခြံထဲကထွက်ပြီး ကားဆီကို ခပ်သွက်သွက်လေးလာခဲ့တယ်... ဆရာရယ် ကားနားကိုလည်း ရောက်ရော ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ပန်းလေး ဝေဝေကို ကားဘေးနားက မိုးပေါက်တွေကြားမှာ ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ထခုန်မိတော့မတတ်ကို ပျော်လိုက်တာဆရာ။

ဝမ်းသာသွားလိုက်တာ အရမ်းပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိုးတွေ ညိုနေရာက လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်ပြီး မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ခု ကျိမ်းခနဲမြည်ဟည်းသွားခဲ့တယ်။ ဝေဝေကလည်း ရုတ်တရက်လန့်ဖျတ်ပြီး အနီးရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်တယ်ဆရာ။ ပြီးတော့ ဝေဝေ့ကို ကားပေါ်တင်ပြီး တွေ့နေကျနေရာလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ အဲဒီနေ့လောက် ဘဝမှာ ရင်ခုန်တာမရှိဘူး"

ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် သူနှင့်စကားပြောရင်း မိုးတွေရွာသော လျှပ်စီးတွေလက်သော မိုးကြိုးတွေပစ်သော နေ့ကလေးကို ပြန်ရောက်သွားပြီထင်ပါသည်။ သူမျက်နှာက ဝင်းပနေ၏။ သူ တံတွေးကို တစ်ချက်မျိုချလိုက်၏ 'ဂလု' ...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၆)

ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ဖျားက စည်းကလေး

စည်းလေးတစ်ခု တားထားသည်။ ထိုစည်းလေးသည် ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်မသွားဖို့ နောက်ဆုံးတားထားသည့် စည်းလေးဆိုပါတော့ ထိုစည်းလေးကို မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်ပါဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကိုမကျော်ရဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ထိုစည်းကို ကျော်လိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်တော့မည်။ ထိုသူသည် စည်းနားကို ကပ်သည်ထက် ကပ်လာသည်... ဘုရားရေ... ထိုစည်းကို သူကျော်ဖြတ်သွားတော့မှာလား။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းဇော်၏ အတွေးထဲ 'ရာမ' ဇာတ်ထဲက သီတာဒေဝီမင်းသမီးလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာလေးက ဖျတ်ခနဲလင်းလက်လာလေ၏။ သီတာဒေဝီ လိုချင်သည်ဟု ပူဆာလွန်း၍ ရွှေသမင်ကို လိုက်ဖို့အသွား စိတ်မချနိုင်လွန်းသည့် လက္ခဏာမင်းသားက စည်းသုံးတန်တားခဲ့၍ ထိုစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ မထွက်ရန်၊ မကျော်ရန် အတန်တန်မှာကြားထားခဲ့သည်။ ဒဿဂီရိက ရသေ့သူတော်စင်ဟန်ဆောင်၍ ဆွမ်းခံကြွပြီး စည်းကိုကျော်ဖို့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုနောက်သို့ လိုက်သွားမိသော သီတာဒေဝီ မင်းသမီးလေးခမျာ ဒဿဂီရိ၏ လက်ထဲ ကျရောက်သွားလေ၏။ ကြည့်စမ်းပါဘိ၊ ထိုစည်းကလေးကို မကျော်လွန်မိဖို့ သတိအတန်တန် ပေးပါလျှက် အဘယ်ကြောင့်များ ကျော်လွန်မိပါသနည်း။

typing & pdf - lucky82

ယခုလည်းကြည့်လေ... ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် မိုးတွေသည်းသည်းရွာ၊ လေပြင်းတွေတိုက်၊ မိုးကြိုးတွေပစ်သော နေ့တစ်နေ့၌ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော နေရာလေးတစ်ခုတွင် ကားတစ်စီးထက်၌ ချစ်သူ ဝေဝေနှင့် နှစ်ဦးတည်း ဆုံတွေ့နေချေပြီ။

တကယ်တမ်းကျတော့... ကိုမောင်လုံးသည် လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်မဟုတ်။ ဇနီးနှင့်သားနှင့် အိမ်ထောင်ရှင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဇနီးနှင့်သားအားလည်း ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးလှပါ၏။ ထိုမျှမကသေး သူသည်တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကိုသာ လက်ခံနှစ်သက်သော သူ့ဘဝတွင် ဆွေဆွေမှလွဲ၍ တခြားမည်သည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးတလေနှင့်မျှ... အပျော်အပါးတွေ လိုက်စားခဲ့ခြင်းလည်း မရှိ၊ ရွှပ်ရွှပ်ပွေပွေ နေခဲ့ခြင်းလည်း မရှိ၊ ရိုးရိုးအေးအေးနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နေထိုင်ခဲ့သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

ယခု ထိုသူတစ်ယောက်... သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားတော့မည့် အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပွားလုလု၊ ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ထိပ်ဖျား စည်း ကလေး တားထားသောနေရာသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်နေပြီကော။ ထိုစည်းလေးကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ကားခနဲ ကျသွားတော့မှာ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း လှမ်းမြင်နေမိလေပြီ။

'ကိုမောင်လုံး... ဆက်ပြောလေ... တံတွေးတွေချည်း မျိုချမနေနဲ့ဦးဗျို့... ကောင်းခန်းရောက်မှ ဒီလိုဖြတ်မထားကြေးလေ' ဟု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းက စိတ်မရှည်စွာ အစဖော်ပေးလိုက်တော့သည်။

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို အသာချရင်း "ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်... အဲဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရတော့လောက်အောင် အရေးပါလှတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ...။ အဲဒီနေ့လေးအကြောင်း မတွေးချင်ပေမယ့် ခေါင်းထဲ သူ့အလိုလို ဝင်လာတိုင်း... စဉ်းစားမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တွေးလို့မရနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှုတွေကို အပြင်းအထန်ခံစားရတယ်ဆရာ။ တစ်ခါတလေကျတော့ အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ရာဇဝင်ထဲက ဖဲ့ညှပ်ပြီး ဆွဲထုတ်ဖယ်ရှားပစ်လို့ရရင် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ချင်မိတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွံဝင်သွားခဲ့တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကြောင့်လည်း အခုလို ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စိတ်ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်နေပြီး ဆရာ့ဆီ အကူအညီ အကြံဉာဏ်တောင်းရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့ကသာ အဲဒီနေရာလေးကို မသွားခဲ့မိရင်... သွားခဲ့ပေမယ့်လည်း အဲဒီစည်းလေးကို မကျော်လိုက်မိရင် ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဘဝကို အစကနေ ပြန်ပြီးစလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တစ်ခါတလေ စဉ်းစားတွေးနေမိတယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အဲဒီနေ့က မရည်ရွယ်ဘဲ မကြံစည်ဘဲ သူ့အလိုလို ကျော်နင်းသွားခဲ့တဲ့ စည်းလေးဟာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရလွန်းတာ... သာယာပျော်ရွှင်ရတာ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဆရာရယ်... အဆုံးစွန်ဆုံးသော အချစ်တစ်ခုရဲ့ တုန့်ပြန်ပြမရနိုင်တဲ့ အရသာ ဟာ ဒီလိုပါလားဆိုတာကို မြည်းစမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့ ပြောရမယ်ဆရာ။

ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်လေ... ယောကျ်ားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ကဆွေဆွေနဲ့လည်း အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာနေပြီ။ ဟိုးအရင် အိမ်ထောင်ဦးကာလ တစ်ခဏလေး ပြောရမယ်ဆိုရင် လပိုင်းလောက်လေးပဲ နည်းနည်းပါးပါး အဆင်ပြေခဲ့တယ်လို့ ပြောရမလားမသိဘူး။ အဲဒီ လပိုင်းလောက်လေးမှာတောင် ကျွန်တော်ကလည်း သုတ်လွှတ်တာ သိပ်မြန်ဆန်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီးရှိနေတာကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်လေး ပြောပြတော့တောင် သူတို့တွေက ကျွန်တော့်ကို စကြနောက်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးဆွေဆွေဆိုရင်လည်း အရမ်းရှက်ကြောက်တတ်ပြီးတော့ သူတို့ဆွေမျိုး မိဘမောင်နှမတွေအားလုံးက စိပ်ပုတီးနဲ့ ဘာသာရေးကိုပဲ ယုံကြည်သက်ဝင်လွန်းပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စတွေဟာ ယုတ်ညံ့တယ်...

နိမ့်ကျတယ်စသည်ဖြင့် ရိုက်သွင်းထားလေတော့ လင်မယားအတူနေကြတဲ့အခါမှာ တို့ပြန်မှုက သာယာပျော်ရွှင်စရာ လုံးဝမကောင်းခဲ့ဘူးဆရာ...။ အသေကောင်ကြီးလို တောင့်တောင့်ကြီးနေတတ်တယ်။ အတူနေတဲ့အခါမှာလည်း သာယာကြည်နူး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်တာတွေစတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့ခံစားမှုတွေ၊ တို့ပြန်မှုတွေကို လုံးဝပြလေ့မရှိဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ သူ့အနေနဲ့ လုံးဝပဲမသာယာတာလား... သာယာရဲ့သားနဲ့ ပြလိုက်မိရင် သူ့ကိုယ်သူရော၊ သူများကရော အထင်သေး အမြင်သေးဖြစ်မလား၊ ပညာနိမ့်တယ်လို့ ထင်မလားဆိုပြီးတော့ပဲ အရှက်ကြီးကြီးနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလားဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ ဝေခွဲလို့မရဘူးဆရာ။ အဲဒီမှာမှ ပျားရည်ဆမ်းခရီးလွန်မြောက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတဲ့အချိန်... ကလေးမွေးချိန် မီးတွင်းချိန်စသဖြင့် သားလေးကိုယ်ဝန်ရသွားချိန်ကစပြီး လုံးဝတောင် အတူနေခွင့်မရတော့ဘူး။ နောက်ပိုင်း သားလေးတဖြည်းဖြည်းကြီးလာလို့ ကျွန်တော် ပူဆာလွန်းမက ပူဆာတော့မှ ဆယ်ခါမှတစ်ခါလောက် ရံဖန်ရံခါ ရှားရှားပါးပါးလေး... အတူနေခွင့်ရပြန်တော့လည်း သူက ဟိုးအရင်ကထက်တောင်မှ ပိုပြီးဆိုးသွားသေးတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်က သားလေးဆီမှာပဲ လုံးဝရောက်သွားပြီး ဒီအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ယောက်ျားနဲ့အတူနေတဲ့ Sex ကိစ္စကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ဘူး... သူ့ကိုယ်သူလည်း လှပအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ဘာဆိုဘာမှ မကြိုးစားတော့ဘဲ ပစ်စလက်ခတ်ကို နေတော့တာပဲဆရာရေ... အမြဲတမ်းချိုင်းရွှေးတွေနဲ့ ဟင်းနဲ့၊ ဖုန်နဲ့တွေနဲ့ ညစ်ပတ်နံစော်နေတာပဲ... ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း တစ်နေ့တခြား ဝဝဖီးဖီးကြီး ဖြစ်လာတယ်။ စကားပြောရတာလည်း နားဝင်မချိုတော့ဘူး။

နောက်ပြီးအတူနေတဲ့အခါကျရင်လည်း မြန်မြန် မြန်မြန်ဆိုပြီးတော့ အတင်းမြန်မြန်ပြီးခိုင်းတယ်။ အဲဒီကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ အရင်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရောဂါနဲ့ ပြောင်းပြန်ကြီးကို ဆန့်ကျင်ဘက်ရောဂါဆိုးကြီးတစ်ခု ထပ်ပြီးရတော့တာပါပဲဆရာ။ အဲ့ဒါကတော့ သုတ်မလွှတ်နိုင်တာ၊ မပြီးတော့တဲ့ ရောဂါဆိုးကြီးပေါ့ဆရာ။ စဉ်းစားတာကြည့် အရင်တုန်းက ဖြစ်တာက သုတ်လွှတ်မြန်လွန်းတဲ့ရောဂါ အခုဖြစ်တာက လုံးဝ သုတ်မလွှတ်နိုင်တဲ့ရောဂါပေါ့။

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ငယ်ချစ်ဦး ဝေဝေနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံတွေ့ပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နီးကပ်ပြိတွယ်လာလိုက်တာ... အရင်ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ချစ်သူချင်းတွေထိမှုက ကကြီး ခရွေးကနေ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်းတက်လာလိုက်တာ နောက်ဆုံးမိုးတွေမှောင်၊ မိုးကြိုးတွေပစ်၊ လျှပ်တွေလက်တဲ့နေ့ကတော့ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရသွားတဲ့နေ့လို့တောင် ပြောရမလားမသိတော့ဘူးဆရာရေ။ ချဉ်သီးနဲ့ဆားဆိုတာ အတူတူမထားရဘူး။ 'အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းပြိ' ဆိုတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေ ဆိုဆုံးမစကားတွေ ထားခဲ့တာ အလကား မဟုတ်ပါလား။ အတွေ့ကိုမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ဒါပါလားဆိုတာ ကျွန်တော်မျက်ဝါးထင်ထင် ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့တာပဲဆရာ။ အဲဒီနေ့က သူမနဲ့မတွေ့ရတာ ခွဲနေရတာ ၁၀ရက်တောင် ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတဲ့အချိန် ပြီးတော့ သူကလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့သူ နှစ်ဦးသား ဒီလိုမျိုးချိန်းတွေ့ရင်း တွေ့ရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတော့ဘဲ သဒ္ဒါတွေလွန်ရာက တဏှာတွေကျွံတော့မယ့် အဖြစ်မျိုးကို ကြိုတင်တွက်ဆ တွေးတောမိပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကို ပြေးတာတဲ့ဆရာရေ...။

'ကိုမောင်ရယ် ဝေလေ ကိုမောင်နဲ့ခွဲခွာပြီး နေကြည့်တော့မှ တစ်နေ့လေးမတွေ့ရတာ တစ်ကမ္ဘာလောက်တောင် ကြာပါလားလို့ နေမထိ၊ ထိုင်မထိ ဖြစ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ပဲလူက ပြေးနိုင်ပေမယ့် ဝေ့ရဲ့စိတ်ရော နှလုံးသားရောဟာ ကိုမောင့်ဆီမှာပဲ တွယ်ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ရှင်ရေ... ကိုမောင့်မှာ သားနဲ့မယားနဲ့ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ကိုတိုးလို့ မဖြစ်တော့ဘူးရယ်လို့ စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချပြီး ပြေးခဲ့ပြီးတော့မှ နောက်ဆုံး ၁၀ရက်လောက်လည်းကြာရော ဘယ်လိုမှကို ဆက်ပြီးတောင့်ခံမထားနိုင်တော့ဘူး။ နှလုံးသားရဲ့အလိုဆန္ဒကို ဘယ်လိုမှလည်း မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကိုမောင်ရှိရာ နေရာဟောင်းလေးကို ကိုမောင့်ရဲ့ပြင်းထန်တဲ့

ဆွဲငင်အားတွေကြောင့် နောက်ဆုတ်ရင်း နောက်ဆုတ်ရင်းနဲ့ပဲ သူ့အလိုအလျောက် ရောက်လာရတော့တာပါပဲ ကိုမောင်ရယ်... မသိတော့ဘူးကွယ်... ဝေလည်း တကယ်မသိတော့ဘူး။ ဝေ့ကိုယ်ဝေ ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်မိလဲဆိုတာကိုတောင် ဘယ်လိုမှကို နားမလည် သိလည်းမသိချင်တော့ဘူး။ ဝေ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုပဲ... ဝေ့နလုံးသားထဲမှာလည်း တစ်ခုပဲ... အဲဒါကတော့ ကိုမောင့်ကိုချစ်တယ်။ ကိုမောင်နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုတာပဲ ကိုမောင်ရေ' တဲ့ဆရာရယ်။ ဝေဝေရယ်လေ... ကားအပြင်မှာ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ တဖြောင်းဖြောင်းကျ မိုးတွေ မှောင်လို့ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရလို့ အမှောင်တွေဖုံးနေတဲ့ ကားလေးထဲမှာ တစ်ခါမှ သူမလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို သူကစပြီး လုပ်တော့တယ်ဆရာ... အဲဒါကတော့ ခါတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းနေကြ၊ သူက ရုန်းရင်းကန်ရင်း တွန်းဖယ်နေကျ။ အဲဒီနေ့ကတော့ သူကစပြီး ကျွန်တော့်ကိုနမ်းတာ... ကျွန်တော့်နလုံးသားတွေ စိတ်ထားတွေ ပူထူပြီး ရင်တွေခုန် နလုံးတွေတုန်... ဘာဆိုဘာမှ မမြင်နိုင်တော့လောက်အောင် စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားမိတော့တယ် ဆရာ..."

ဘုရား... ဘုရား... မကျော်နင်းသင့်သည့် စည်းကလေးပေါ် သူတို့နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရောက်နေပါရောလား။

'ကိုမောင်လုံးရေ ဒီမှာရပ်တော့လေ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်တော့လေ ချောက်ကမ်းပါးထဲကျတော့မှာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား' ဟု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းစိတ်ထဲ အတွေးထဲက အပြင်းအထန် ဟန့်တားနေမိတော့သတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၇)

ချစ်ခွင့်ပေးပါနော်

အချစ်ဆိုတာ အဘယ်ကဲ့သို့သော အရာနည်း... စကားလေးတစ်ခွန်း သူကြားဖူးပါ၏။ အချစ်ဆိုတာ တစ္ဆေနင့်တူသတဲ့... တစ္ဆေဆိုသည့်ငတိကိုလည်း လူပြောသူပြော များလွန်းသလောက် တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျကျ မြင်တွေ့ရဖူးသူ ရှားလှသတဲ့၊ ထို့အတူပဲ... အချစ်ဆိုသည့်အရာသည်လည်း လောကလူသားတွေကြား ရေပန်းစားလှသလောက် တကယ့် 'အချစ်စစ်' ဆိုသည်ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည့်သူ ရှားလှဘိခြင်းဆိုပါလား။

ယခုလည်းကြည့်ပါဘိ... ကိုမောင်လုံးနှင့် ဆွေဆွေ... ဝေဝေတို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်က ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏ မျက်စိရှေ့တွင် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ ကပြလျှက်ရှိချေသည်။ ဇာတ်လမ်းထဲ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရသည့် ကိုမောင်လုံးတော့မသိ... သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးထဲ စီးမျောပါဝင်ပြီး ရင်ခုန်လှိုက်မောရချေပြီ။

ကိုမောင်လုံးသည် ဇနီးနှင့်သား အနှောင်အဖွဲ့တွေ၊ အတွယ်အတာတွေနှင့် ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ထားခြင်း ခံရသော အိမ်ထောင်ဦးစီး လင်ယောက်ျားတစ်ဦး၊ သားကလေး၏ဖခင်တစ်ဦး... သူ့ခြေလှမ်းတိုင်း၊ ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် အနှောင်အဖွဲ့နှင့်

စောင့်စည်းရမည့်တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေနှင့်... လောကမှာ အိုင်ငေတွေတိုင်း ရေြဆေးတတ်သော ယောက်ျားတွေ အများကြီး... ပြီးတော့ ယောက်ျားကောင်း မိန်းမတစ်ထောင်ဆိုသည့် စကားလည်းရှိ၏... ဒီထက်မက 'ငါးကြော်တွေလို့မှ မနှိုက်ကြောင်မိုက်' ဆိုသည့် စကားလုံးလေးကရော... အဘယ်သို့ အမိပ္ပာယ်ဆောင်ပါသနည်း။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်ရင်း ရီဝေသော၊ နားလည်ရခက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် မှန်းမျှော်၍ကြည့်နေမှန်းမသိ... တွေဝေငေးငိုင်နေသော ကိုမောင်လုံးကို အသာငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ယခုကြည့်စမ်းပါဦး... ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် တကယ့်ကို အချစ်တက္ကသိုလ်၏ အဆုံးစွန်ဆုံး ဘွဲ့လက်မှတ်ကို ရလုနီးနီးဖြစ်နေချေပြီ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ရှေ့တွင် စည်းလေးတစ်ကြောင်း တားထား၏။ ထိုစည်းကလေးကို ကျော်နင်းလိုက်ပြီဆိုလျှင် အသည်းအေးခန့်... ထိတ်ခန့်... ဆက်၍ပင် မတွေးရဲလောက်အောင်ပင်။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် ရင်ခုန်ခြင်းများစွာဖြင့် သူ့ရှေ့က အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို တိတ်တိတ်လေး ငေးမော၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဘိ... အဘယ်မျှလောက် လှပသော အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပါလဲ... ချစ်သူနှစ်ဦး၏ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရစ်တွယ်နှောင်ဖွဲ့နေပြီဖြစ်သော သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးလေးကို သူတို့တွေ အဘယ်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်ကြမည်နည်း။ တစ်ခုပဲပြောစရာရှိသည်။ ၎င်းအချက်ကတော့ အချိန်ကာလဆိုသည့် မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောင်းလဲပြုပြင်၍ မရသည့်ကိစ္စပါပဲ။ အချိန်ကာလဆိုသည့် နာရီလက်တံကို ရှေ့သို့ ၅နှစ်-၆နှစ်လောက် ပြန်ပြောင်းပြီး ရွှေ့၍ရလျှင် အဘယ်မျှကောင်းလိုက်မည်နည်းဟု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသိကြီးဖြင့် ဘေးမှထိုင်ကာ စိတ်ထဲတွင် မချိတင်ကဲ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဖူးစာဆိုသည့်အရာ ဆန်းကြယ်လှပါတကား... ငယ်စဉ်တုန်းက ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးလေးတွေ နှောင်ဖွဲ့မည်မှ မကြံရသေးခင်မှာပင် သူတို့ကို ကံကြမ္မာဆိုသည့်အရာက... ရှင်ကွဲခွဲပစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ခွဲခွာပစ်လိုက်ပြီ ဆိုလျှင်လည်း ဤတစ်သက်တာ ထာဝရ အပြီးအပိုင် ခွဲခွာပစ်လိုက်လျှင်လည်း အကောင်းသား။

အခုတော့ ကံကြမ္မာဆိုသည့် ဇာတ်ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ရမည်လား... စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ရမည်လား... ခွဲခြားဖို့ခက်လှသည့် ဆုံစည်းမှုမျိုးကို ဆောင်ကြဉ်းပေးလာခဲ့ပေပြီ။ ချစ်လုဆဲဆဲ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခွဲခွာပြီးခါမှ... နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းပြီးသကာလမှာ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံစည်းမိလာစေခဲ့သည်။

အဲသည်အချိန်ကျတော့ အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းခဲ့ပြီဟူ၍ပဲ ပြောရမည်လား။ ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် အနှောင်အဖွဲ့တွေနှင့် ဇနီးနှင့်သားနှင့်... စောင့်စည်းရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေနှင့် ပြီးတော့ ကိုမောင်လုံး၏ စိတ်ဓာတ်ကလည်း တခြားယောက်ျားတွေနှင့်မတူ၊ အနည်းငယ်တော့ဖြင့် ထူးခြားဆန်းပြားနေသည်မှာ အမှန်ပါပဲ။

အခု... ကိုမောင်လုံးရောက်ရှိနေသော နေရာလေးတွေ တခြားယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဆိုပါက မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ပြုမူပါအုံ့နည်း။ ကိုမောင်လုံးကရော ဘာတွေများ ထပ်မံ လှုပ်ရှားလိမ့်ဦးမည်နည်း။ ရင်တခုန်ခုန် အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကြည့်နေရသည့်အလား ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ရန်ခုန်လှုပ်ရှားနေမိလေသည်။

ငါးကြော်ကြီးကတော့ အင်္ဂတထောင်းထောင်းနှင့်... မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့စွာ ကလူကျီစယ် အကဲစမ်းနေချေပြီ။ ကိုမောင်လုံးက ကြောင်မိုက်လား ကြောင်လိမ္မာလေးလား... မည်သို့သော ကြောင်ကလေးပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်း... ဇာတ်လမ်းလေးကတော့ တကယ့်ကို အကောင်းဆုံး ဇာတ်ရိုက်အမြင့်ဆုံး အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လုနီးပါး ဖြစ်နေချေပြီ။ လူသူရှင်းလင်းလှသော တောစပ်တစ်နေရာ... မိုးတွေကမှောင်မိုက်... လေတွေကတိုက်... ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးစက်မိုးပေါက်တွေနှင့်... ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးလို့ပေါ့... မှန်အလုံပိတ်ထားသော ဆလွန်းကားလေးထဲမှာ ကိုမောင်လုံးရယ်... ဝေဝေရယ် ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း... တွေ့ချင်လျှက်နှင့် တွေ့ခွင့်မရဘဲ (တကယ်တမ်းကျတော့ ဝေဝေက မတွေ့ရဲတော့၍ ပုန်းရှောင်နေခြင်းသက်သက်) အခုလို ချစ်သူ၏မျက်နှာလေးကို တွေ့ချင်လွန်းလှသော စိတ်ဇောအဟုန်ကို မည်သို့မျှ မလွန်ဆန်နိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင်မှ တွေ့ခွင့်ရခဲ့သော ချစ်သူနှစ်ဦးကတော့ အလွန့်အလွန် နီးကပ်သော နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် ပေါင်းစပ်လုနီးအနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

နှစ်ဦးသား တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ပွေ့ဖက်ထားရာက ဝေဝေက သူ့အား ချစ်စကားတို့တင် ကယုကယင်လေးတွေ ပြောသည့်ပုံက ဘေးမှနားထောင်ရသည့် ပရိသတ်သည်ပင်လျှင် သူတို့နှင့်အတူလိုက်ပြီး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရတော့မတတ် နှလုံးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပြီ။ ရင်တွေကတော့ တဒိန်းဒိန်းနှင့်ပေါ့... 'ကိုမောင်ရယ်... ဝေလေ ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ဘူး။ သိလည်း မသိချင်၊ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ အခုအချိန်မှာ ဝေသိတာတစ်ခုတည်းရယ်၊ အဲဒါကတော့ ကိုမောင့်ကို ချစ်တယ်။ ကိုမောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုမောင့်ကိုခွဲပြီး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုမောင့်အနားမှာပဲ နေချင်တော့တယ်။ ဝေ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး တင်းတင်းလေးဖက်ထားပါလား ကိုမောင်' တဲ့။ ဝေဝေ့နှုတ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေသည့် စကားတွေလေ။ ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည့် အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံး ဇာတ်ကွက်လေးကတော့ ဝေဝေတစ်ယောက် တစ်ခါမှ သူမလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို သူကစပြီး လုပ်တော့တာပဲဆိုသည့် ဇာတ်ကွက်ပင်။

ဘုရား ဘုရား... ဘာတွေများ လုပ်လိုက်ပါလိမ့်။ ကိုမောင်လုံးကတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်တော့မည်ဆိုသည်ကို ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း ဘေးက နားထောင်ရင်းနှင့် ဘာတွေဆက်ဖြစ်တော့မည်ဆိုသည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆမြင်ယောင်နေချေပြီ။

"ဒီလိုပါဆရာ။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်းပါပဲ... ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ကားလေးပေါ်မှာ တွေ့ကြရင်း ပထမလက်ကလေးကိုကိုင်၊ လက်ဖျားလေးကနေ လက်ကောက်ဝတ်၊ လက်မောင်းလေး... စသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဇျှာ့ဘွေးတိုးစမ်းသလို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်သွားတဲ့အကြောင်းလေ၊ ပထမ လက်ကလေးကိုနမ်း၊ အဲဒီကနေ လက်မောင်းလေးကို အဲဒီကမှ လည်ပင်းကလေးကို၊ အဲဒီကမှ ပါးကလေးကို၊ နောက်ဆုံးကျမှ... နှုတ်ခမ်းကလေးကို နမ်းမိသွားတာ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်ကချည်းပဲ စ ခဲ့၊ ကိုင်ခဲ့၊ နမ်းရှိက်ခဲ့တာချည်းပဲ ဆရာရယ်။ တကယ့်ကို မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ ခုနတုန်းက စကားတွေပြောရင်း ဝေဝေရယ်လေ... တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာပြီး ကျွန်တော့်လည်ပင်းကိုဖက်... ကျွန်တော့်ကို သူကစပြီး နမ်းတော့တာပဲဆရာ။ သူ့ရဲ့နှုတ်ကလည်း ကိုမောင့်ကိုချစ်တယ်... ကိုမောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး တတွတ်တွတ်နဲ့ ရေရွတ်နေတော့တယ်။

ဆရာရယ်... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူသွားပြီလား မသိဘူးဆရာ။ ရင်တွေခုန်လိုက်တာလည်း မပြောနဲ့... ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်ရလိမ့်မလဲ... သူကပဲ ကျွန်တော့်အနားကို တိုးလာတာလား... ကျွန်တော်ကပဲ သူ့အနားကို တိုးသွားတာလား မသိဘူး။ တကယ့်ကို ကြားလေးသွေးရင်တောင် ဝေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် ပူးကပ်ပြီး ဖက်ထားမိတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ၊ သူ့ပါးလေးတွေ၊ သူ့နဖူးလေးတွေရဲ့ အတွေ့အထိကလည်း... နူးညံ့ရင်ခုန်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပါပဲဆရာရယ်။ ဆရာရယ်... ကျွန်တော်ဟာ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ရဟန္တာလည်း မဟုတ်... ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ဆရာရယ် အိမ်မှာလည်း အဆင်မပြေလေတော့ အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေ ပျောက်ဆုံးပြီး ဘာကိုမှန်း ရေရေရာရာမသိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းပြပြ တောင့်တနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝေဝေဆိုတဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့ အခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြန်လည်ဆုံစည်းတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ချစ်သူနှစ်ယောက် တွေ့ရင်း... တွေ့ရင်း... အခုတော့ တကယ့်ကို အမြင့်ဆုံး... အဆုံးစွန်ဆုံး အချစ်ကမ္ဘာလေးလို့ ပြောရမလား။ အချစ်ချောက်ကမ်းပါးစွန်းလို့ ပြောရမလား။ အဲဒီနေရာမျိုးကို ရောက်နေတာ ဆရာရ။ ရက်ရက်စက်စက် ပြောကြကြေးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးလို့တောင် ပြောရလေမလားဆရာရယ်...။ အဲဒီအချိန် တဒင်္ဂလေးမှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ... အသိတရားတွေ... ပညာဉာဏ်တွေ... စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းတွေ... အရာအားလုံး ဘာဆိုဘာမှမရှိတော့ဘူး။ လုံးဝကို ဘာဆိုဘာမှ စဉ်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာလည်း လုံးဝကို အမိုက်မှောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး ချစ်သူဝေဝေရဲ့ မျက်လုံးလေးထဲကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်မိတယ်။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေကလည်း ပြူးပြူးလေးနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသလိုလို... ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦး တကယ့်ကို အကြည့်ချင်းလည်းဆုံ... ရင်တွေလည်းခုန်... သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတာကို ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကနေ ခံစားသိရှိနေတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ဘာဆိုဘာမှ မမြင်တော့ဘဲ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးဖို့ သူ့အလိုလို... ကြိုးစားဖြစ်သွားတော့တယ်ဆရာ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ... ဒီလိုရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရင်း သူ့ဘေးဆန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် သူက လုံးဝမခြင်းဆန်တဲ့အပြင် သူရဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ကို ပိုလို့တောင် ခုန်စေတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြောမိသွားတယ်ဆရာ။ 'ဝေ့ကို အဆုံးစွန်ထိ ချစ်ချင်တယ်... မောင့်ကိုချစ်ခွင့်ပေးပါနော်' တဲ့။ ဘုရားရေ... ကျွန်တော် ဘာတွေပြောမိပါလိမ့်"

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၈)

အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းခေါင်းဖျက်

ရင်တွေခုန်လိုက်တာ ဆရာရယ်... အဲဒီအချိန် အခိုက်အတန့်လေးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့နှလုံးတွေ ခုန်လိုက်တာများ... ရင်ဘတ်ထဲကနေ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အပြင်ဖက်ကို ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားမှာတောင် ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိတော့တယ်။ ဝေဝေနဲ့ ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ပူးကပ်နေအောင်ကို ရင်ချင်းအပ်ပါးချင်းကပ်ထားကြတာဆိုတော့ သူ့ရဲ့ရင်တွေလည်း ကျွန်တော့်လိုဘဲ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခံစားသိရှိနေတယ်ဆရာ။ သူ့ရဲ့နူးညံ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ ဟိုးအရင်က ကျွန်တော်က သူမရဲ့ပြင်းပြတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့သွေးခုန်နှုန်းတွေကို ပိုလို့တောင် တိုးစေတော့တာပေါ့ဆရာ...။

ကျွန်တော်တို့ ကားလေးထဲမှာ မှောင်အတိ ကျနေသလိုပဲဆရာ။ မိုးကြီးက မည်းမှောင်လို့၊ တိမ်းမည်းတွေကလည်း အုံ့ဆိုင်းလို့၊ လေတွေတဝေါဝေါတိုက်နေလို့ သစ်ရွက်တွေကလည်း လေတိုးသံ တရှဲရှဲနဲ့ အဲဒီတောစပ်ကလေးမှာ လူသူကလည်း

ရှင်းလိုက်တာမှ... ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ လူသားဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တယ်လို့တောင် ထင်မှတ်ရတဲ့ အချိန်ကလေးပေါ့ဆရာ။

ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲဆရာ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အိမ်မှာက အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အချိန်၊ ရှင်းရှင်းနဲ့ဘွင်းဘွင်း ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ မရှက်တမ်းဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ လုံးဝကို ယောက်ျားမပီသတော့ဘူးလို့ ပြောနိုင်တဲ့အချိန်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ယောက်ျားအားတွေဟာ အိမ်မှာဘယ်ကဘယ်လိုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသလဲဆိုတာကိုတော့ တိတိကျကျမမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာကျတော့ ဆွေဆွေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လင်မယားချင်း အတူတူနေလို့ မအောင်မမြင်ဖြစ်လာပြီဆရာ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ကိုယ့်ဇနီးသည်နဲ့ အတူနေဖို့ ကြိုးစားကြည့်တဲ့အခါ သူမဘက်က တံခြိုးမှုက လုံးဝမရှိတာလည်း ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဖာသာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကပါသလိုလိုနဲ့ ဆွေဆွေအနားကပ်သွားပြီး အတူနေဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်းဟာ မလန်းတော့ဘဲ ညှိုးညှိုးသွားတော့တယ် ဆရာရယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် အဲသလိုဖြစ်လာပေမယ့်လည်း ဘာလို့မှ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ပုံစံမျိုး မဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဘာသိဘာသာ အတူတူမနေရရင် ပိုလို့တောင်ကောင်းသေးတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ အေးတိအေးစက် ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာဆိုဘာမှ ခံစားချက်တွေ မရှိတော့တဲ့ ပုံစံမျိုးကြီးတွေ လုပ်နေလေတော့ ပိုလို့တောင် ဆိုးလာတယ်ဆရာရယ်။

နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ပြောဖို့ မေ့နေလို့၊ အဲဒီနောက်တစ်ခုကတော့ သူ့ရဲ့အရှက်အကြောက်ကြီးလွန်းမှု၊ ဒီလင်မယားချင်းချစ်တင်းနှီးနှောတဲ့ ကိစ္စကို ရှက်ရွံ့ပြီး စက်ဆုပ်စရာ ရွံစရာလို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်မှုတွေလည်း ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့က လုံးချင်းအိမ်နဲ့ ခြံဝင်းကြီးထဲ သီးသန့်ကြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ အခန်းဆယ်ခန်းလောက် ဆက်ထားတဲ့ တိုက်တန်းလျားကြီးထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ နေရတာကိုး။ အခန်းတစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်းကြားမှာ နံရံကတော့ ခြားထားပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နံရံက ပါးပါးလှပ်လှပ်လေးပဲ ဆရာရဲ့။ ပြီးတော့ ကြမ်းခင်းက သစ်သားချောင်းကြီးတွေကို စီခင်းထားတဲ့ သစ်သားကြမ်းခင်း၊ တစ်ဖက်အိမ်ခန်းက ခြေလှမ်းခပ်ပြင်းပြင်း နင်းလျှောက်လိုက်ရင်တောင် ဟိုဘက်ဒီဘက် အခန်းတွေအထိ လှုပ်ရှားသွားသလိုပဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့ ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ချစ်တင်းနှီးနှောတော့မယ်ဆိုရင် ဆွေဆွေစိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ အသံဗလံတွေကို တစ်ဖက်အခန်းနီးချင်းတွေ ကြားသိသွားမှာကို အရမ်းအရမ်းကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ လင်မယားချင်း အတူနေကြတဲ့အခါကျရင်လည်း လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေးနဲ့ အသံလုံးဝမထွက်အောင် သတိထားဖို့ပဲ တဖျစ်တောက်တောက် သတိအမြဲပေးနေတတ်တယ်... ပြီးတော့ အဓိကကတော့ သူ့ရဲ့စိတ်က ဒီလိုလင်မယားချင်း ချစ်တင်းနှောတာဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့ တဏှာကိစ္စတွေပဲ ဖြစ်သတဲ့ဆရာရယ်... နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောဖို့ မေ့နေတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ။ ဆွေဆွေက ဘာသာရေးကိုလည်း အရမ်းကိုင်းရှိုင်းတာ၊ သူ့ကလေးလေးနဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်ထဲက ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ ဂျင်ခြေလည်အောင် အလုပ်တွေလုပ်၊ လုပ်ပြီးရင် တရားစာအုပ်လေးဖတ်၊ ပုတီးလေးတစ်ကုံးနဲ့ တရျောက်ရျောက် လုပ်နေတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လင်မယားချင်း ချစ်တင်းနှီးနှောကြတဲ့ကိစ္စဟာ သူမရဲ့အမြင်မှာ အင်မတန် ယုတ်ညံ့တယ်။ ညစ်ညမ်းတယ်။ တဏှာသက်သက်ဖြစ်တယ်။ တကယ့်အချစ်စစ်မေတ္တာမှန် မဟုတ်ဘူးဘာဘူးနဲ့ မကြာခဏ ကျွန်တော့်ကို မြည်တွန်တောက်တီးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ချစ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ် လာလို့ သူ့အနားကို ကပ်သွားရင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူမရှိဘဲ ဒီလိုလာလုပ်တာဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့ပုံစံမျိုး အမူအရာတွေ ပြနေတတ်တယ်။ ကြာတော့ ဆရာရယ်... ကျွန်တော်လည်း လူသားယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ သစ်ငုတ်တောင် နဲ့ပါများရင် လှုပ်တတ်သေးတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေလည်း ကြာလာလေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာလေပဲဆရာ။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ငါဟာ ဟုတ်ရောဟုတ်သေးရဲ့လား။ ဘာကောင်လဲ။ ယုတ်ညံ့တဲ့ တဏှာများတဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့လူလား၊ ဘာလားနဲ့ ယောင်ချာချာဖြစ်လာတော့တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ ရလာဒ်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်မှာ ဆွေဆွေဆိုတဲ့ဇနီးနဲ့ ချစ်တင်းနှောလို့ မအောင်မမြင်ဖြစ်နေတဲ့အချိန် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပန်းသေပန်းညှိုး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ချစ်ဦး ဝေဝေနဲ့အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြတာဖြစ်တယ်။ အခုလည်း ကြည့်ပါဦးဆရာရယ်... အိမ်မှာတုန်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလန်းဆန်းတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်းဟာ အခု ဝေဝေနဲ့တွေ့တဲ့ အချိန်ကျတော့ လန်းချက်က ကမ်းကုန်ပါလေရော ဆရာ။

အခုလည်းကြည့်ပါဦး... ကျွန်တော့်မှာ အိမ်မှာကောင်းကောင်း မရခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေကို ချစ်သူဝေဝေနဲ့မှ ရတော့မယ့်ပုံစံမျိုး၊ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေကလည်း ဘယ်ကဘယ်လိုတွေဖြစ်တယ် မသိတော့ဘူး။ နောက်ဆုတ်ဖို့ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးကတော့ လုံးဝလုံးဝမရှိတော့ဘဲ ရှေ့ကို ဆက်ဆက်ပြီးတိုးချင်တဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေချည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ဝင်လာတော့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကလည်း အရမ်းကို လူမိုက်အားပေးလုပ်နေတယ်ဆရာ... ညနေခင်းပေမယ့် မိုးတွေမှောင်မဲနေတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုတောင် ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရလောက်အောင်ပါပဲ။ အနီးအနားမှာလည်း တခြားဘယ်သူဘယ်သူမှ မရှိ။ ကျွန်တော့်စိတ်ရိုင်းတွေ လှိုင်းတံပိုးကြီးတွေလို ထကြွသောင်းကျန်းနေချိန်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဖက်တွယ်ထားတဲ့ ဝေဝေ့ရဲ့ လက်ကလေးတွေကလည်း ပိုလို့တောင် တင်းကြပ်လာသလိုပဲ ဆရာ။ ရေနစ်တဲ့သူကို ဝါးကူပြီး ထိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလားတော့ မသိတော့ဘူးဆရာရေ။ ကျွန်တော်လည်း သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်မနက်တော့ဘူး... ယောက်ျားဘသား ကျားဆိုမှကျားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ယောက်ျားစွမ်းအားတွေကို ပြဖြစ်အောင် ပြလိုက်တော့မယ်လို့ပဲ မိုက်မိုက်ကမ်းကမ်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီးကို ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ရှေ့ကိုပဲ တိုးတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေချည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာတော့တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဝေ့ကိုချစ်တယ်... ဝေ့ကိုချစ်တယ်... ဝေ့ကိုချစ်တာ တစ်ခုပဲသိတော့တယ်။ တခြားဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ဘူး။ မောင့်ကိုချစ်ခွင့်ပေးပါတော့ ဝေရယ်... နော်... နော်... ဆိုတဲ့ စကားကိုချည်းပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ မမောနိုင်လောက်အောင် ပြောနေမိတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တခြားဘာဆိုဘာမှ မမြင်တော့ဘူး... သိလည်းမသိတော့ဘူး... သိလည်းမသိချင် မြင်လည်းမမြင်ချင် တွေးလည်းမတွေးချင်တော့ဘူး... ကျွန်တော်သိတာကလည်း တစ်ခုတည်း... ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာကလည်း တစ်ခုတည်း... အဲဒါကတော့ ဝေ့ကိုချစ်ဖို့ အဆုံးစွန်ဆုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကိုပြဖို့... အဲဒီအချိန်မှာ မိုးနတ်မင်းကြီးကပဲ ဖန်တီးလိုက်တာလား... ဘာလားတော့ မသိဘူး... လုံးဝ မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဝုန်းခနဲ... ဒိုင်းခနဲဖြစ်လာတယ်။ အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက် ဆိုသလိုပါပဲ ဆရာ... အဲဒါကတော့...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၁၉)

အချစ်တောင်ကုန်းလေး၏ အထွတ်အထိပ်

ယခုအဖြစ်ကလေးက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဆိုပါလျှင် ဤအခန်းလေး၊ ဤအချိန်ကာလလေးက ဇာတ်လမ်း၏ တကယ့်အထွတ်အထိပ် 'Climax' ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါက်တာမြိမ်းချမ်းသည် ဤစိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်စရာကောင်းလှသော ဇာတ်လမ်းလေးထဲ သူကိုယ်တိုင် သတိမမူမိပါပဲလျှက် မသိမသာ မျောပါသွားခဲ့၏။ ကိုမောင်လုံး၏အဖြစ်က ချောက်ကမ်းပါးထက်က နောက်ဆုံးစည်းကလေးသို့ ရောက်နေပြီ။ ထိုစည်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် အသူတရာမက နက်ရှိုင်းလှစွာသော ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားတော့မည်။

'ဘုရား... ဘုရား... ကိုမောင်လုံးရေ... ခင်ဗျားအဖြစ်က ရင်လည်းခုန်ချင်စရာ၊ ရင်လည်းတုန်ချင်စရာ... နောက်ဆုတ်ဖို့ကလည်းခက်... ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ကလည်း...'

ဒေါက်တာမြိမ်းချမ်းသည် မည်သည့်စကားတစ်ခွန်းကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ... ရင်ထဲက ဘုရား တ,ရင်း ကိုမောင်လုံးကိုသာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်နေမိလေသည်...။ ဇာတ်လမ်း၏ တကယ့်အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည်အသက်ကိုပင် ရှူမိရဲ့လား။ အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့သွားသည်ဟုဆိုလျှင် လွန်လွန်းနေမည်လား။

"ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ နလုံးသားထဲ အဲဒီအချိန်မှာ ဝေဝေ့ကိုချစ်တာ အဆုံးစွန်ထိ ချစ်ချင်တာကလွဲလို့ တခြားဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ရှေ့ကို ဆက်တိုးဖို့ကိုပဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်... ဝေဝေကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ပူးကပ်နေပြီး မျက်လုံးလေးမှေးစင်းနေပြီ။ သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတာလည်း ရင်ချင်းအပ်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်တော်ခံစားလို့ရနေတယ်။ မိုးတွေကလည်း သည်းသည်းရွာ... ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကလည်း အမှောင်တွေ ယှက်သန်းလာ... အဲဒီအချိန်မှာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ လျှပ်စီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်သွားတယ်။ တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ တဂျိန်းဂျိန်းနဲ့ မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တစ်ခဏမှာပဲ... ကျွန်တော်တို့ကားလေးရပ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးထက်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက ကျွန်တော်တို့ကားရဲ့ ရှေ့နားကို ဝုန်းခနဲ ကျိုးကျလာတယ်ဆရာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ကားရဲ့ရှေ့မှန်လေးကတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲမှာ ဆွေဆွေရယ်လေ... သားလေးဖိုးတာ ငယ်ငယ်လေးကို ခါးနောက်က အဝတ်အိတ်လေးထဲ ရိုက်ထားပြီး စျေးရောင်းနေတဲ့ပုံလေးကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခရေးရကာစ ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ကျောက်တူးဖို့ စွန့်စားပြီး ဖားကန့်ဘက်လိုက်သွားခဲ့ချိန်မှာ ဌက်ဖျားမိပြီး နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်ဆရာ။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာလဲ... အားပြတ်သွားခဲ့တာ လူမမာကြီးလုံးလုံးဖြစ်သွားခဲ့တာ အဲဒီအချိန်မှာ ဆွေဆွေတစ်ယောက် သားလေးကို ကျောမှာ အဝတ်နဲ့လွယ်ပိုးပြီး စျေးရောင်းလို့ ကျွန်တော့်ကို ရှာဖွေးကျွေးမွေး ဆေးကုပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီပုံလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရချိန်မှာ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်း တိတိကျကျ မပြောနိုင်တဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုး သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတော့တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်လေ... ဆွေဆွေရယ်၊ သားလေးဖိုးတာရယ်ကို မျက်စိထဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်နေမကောင်းဖြစ်... စီးပွားလည်း မရှာနိုင်... လူမမာကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ဖက်ပြုစုရင်း ကလေးဘစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းကြီးစွာ စျေးရောင်းခဲ့ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ ဆွေဆွေရဲ့အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး သနားမိတယ်။ ကြည့်ပါဦးဆရာရယ်... အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နလုံးသားထဲမှာ လွန်ဆွဲပွဲကြီး အကြီးအကျယ်ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ တစ်ဖက်က ဇနီးဆွေဆွေနဲ့ သားလေးဖိုးတာ... တစ်ဖက်ကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ငယ်ချစ်ဦး ဝေဝေ... ပြီးတော့ အခက်ခဲဆုံးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နွားသိုးကြိုးပြတ်ဆိုတဲ့ စကားရိုင်းရိုင်းနဲ့ပဲ ခိုင်းနှိုင်းရမလား မသိတော့ဘူးဆရာ... ကျွန်တော်ရဲ့နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်... အခုအချိန်မှာတော့ လုံးဝကို နောက်မဆုတ်ချင်... ဆုတ်လို့လည်း မရတော့တဲ့ ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ လိင်စိတ်လို့ ပြောရမလား... ရှေ့ကိုချည်းမျက်စိမှိတ်ပြီး ဆက်တိုးချင်တဲ့ စိတ်ရိုင်းက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝရှေ့ကိုချည်းပဲ ဆွဲခေါ်သွားနေတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်အဲဒီစိတ်ရဲ့ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ချင်နေပြီ... အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့မသိစိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်ကပဲ အမိန့်ပေးလိုက်တာလား... ကိုယ်တိုင်ပဲ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်မိသွားတာလား ကျွန်တော့်ဘာသာလည်း အခုချိန်ထိ သေသေချာချာ ရေရေရာရာ ခွဲခြားလို့မရသေးတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆရာရေ။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကတော့ အားခနဲ နာကျင်စွာနဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေသွေးတွေ စီးကျလာတော့တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။ ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့လျှာကို ကျွန်တော်ပြန်ကိုက်မိသွားသလဲဆိုတာတော့ မသိတော့ဘူးဆရာ... အဲဒီအချိန်မှာပဲ... ကျွန်တော်ရဲ့မှန်ယိုသလိုပဲ ကမ္ဘာ့ရှေးဝိုးနဲ့ ရှေ့ကို တိုးချင်လွန်းနေတဲ့ စိတ်တွေလည်း ဘယ်ကဘယ်လို ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလဲမသိဘူး... ဝေဝေလည်း အလန့်တကြားနဲ့ အိပ်ရာထဲက ရုတ်တရက် နိုးထလာတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ... မောင်... မောင်... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ... မောင့်ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးတွေ... သွေးတွေနဲ့ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတော့တာပဲပေါ့။ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေသွေးတွေ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ထွက်လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်ပါတော့ ဆရာရယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟိုစိတ်၊ ဒီစိတ်တွေ ရှိနိုင်ပါတော့မလဲ။ အဲဒီမှာပဲ

ပါးစပ်ထကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ဆို... သွားနဲ့သေချာကိုက်ဖိထားလိုက်တော့မှ သွေးက နည်းနည်းတိတ်သွားတော့တယ်။ ဝေဝေ့မှာလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့...။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတာပဲ ဆရာရယ်... တစ်ဖက်က ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ အခုလောက် ကိုယ့်ချစ်ဦးသူနဲ့ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင် မသိနိုင်တဲ့ နေရာလေးတစ်ခုမှာ အဆုံးစွန်ထိ ချစ်ခွင့်... အခွင့်အရေးလေးကို ရပါလျှက်နဲ့... တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးမှာ ကိုးရိုကားရားနဲ့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဇာတ်သိမ်းလိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို မကျေမနပ်ကြီး ဖြစ်နေသလိုလို... ငါးကြော်တွေ့ရုံမက ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေပါလျှက်သားနဲ့ မဝါးမစားလိုက်ရတဲ့ ကြောင်မိုက်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တရမိသလိုလို... တစ်ဖက်ကကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ကြည့်စမ်း... ကံသီပေလို့... ငှဲ့ရဲ့စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းတွေကို ဇက်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အသူတရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားတော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ခုလို သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက သတိပေးတားမြစ်ပေတယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက်ရော၊ ဆွေဆွေနဲ့ သားမေးအတွက်ရော၊ ဝေဝေအတွက်ပါ အားလုံးအားလုံးအတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိတယ်ဆရာ"

အဲ့သည်မှာပဲ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သူ့ဘာသာသူပင် သတိမထားမိပါပဲလျှက် ကိုမောင်လုံး၏ လက်အစုံကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း...

"တကယ့်အာဂယောက်ျားပဲ ကိုမောင်လုံးရာ။ ခင်ဗျားကို ဒီဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်တော် တကယ့်ကို ရိုသေလေးစားမိပါတယ်။ ကိုမောင်လုံးဟာ လောကမှာ အခက်ခဲဆုံး စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲကို အောင်မြင်လိုက်တာပဲဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားအစား ကျွန်တော် တကယ်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် စကားလေးတစ်ခွန်း ကြားဖူးတယ်။ ပြင်ပက ရန်သူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး စစ်ပွဲပေါင်းတစ်ရာ အောင်နိုင်တာထက် မိမိရဲ့စိတ်ကိုမိမိ နှိမ်နင်းအောင်မြင်ခြင်းဟာ အဆပေါင်းများစွာ မြတ်တယ်တဲ့"

သူ့အူလိုက်သည်းလိုက် ရီးကျူးစကားကြောင့် ကိုမောင်လုံးခမျာ မနေတတ်မထိုင်တတ်နှင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေပုံရလေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အသွင်မှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူခြင်းဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပ လင်းလက်နေလေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ့ဆီက ဒီစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအဖြစ်လေးကို ပြန်ပြောင်းတွေးမိတိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ ဆရာကြီးရှေ့ဒေါင်းရဲ့လေမျိုးနဲ့ 'ကျွန်ပ်၏ ကျောကို ကျွန်ပ်ဘာသာ ပြန်၍သပ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာသတည်း' လို့တောင် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်လေ အခုဆို ချစ်ဦးသူ ဝေဝေ့ကိုလည်း သူ့အကျိုးကို တကယ်လိုလားတဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လိုပဲ ၅၂၈ မေတ္တာနဲ့ ချစ်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အိမ်ရှင်မဖြစ်တဲ့ ဆွေဆွေနဲ့ သားလေးဖိုးတာတို့အတွက်လည်း အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားကောင်း၊ အဖေကောင်းအဖြစ် ရပ်တည်သွားပါတော့မယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့်ဆရာရယ် ကျွန်တော်လေ အမှန်အတိုင်းပြောရဝန်ခံရရင် ဝေဝေ့ကိုချစ်ချင်စိတ်တွေက လုံးဝပျောက်မသွားဘူးဗျာ။ အိမ်မှာလည်း ဇနီးသည်နဲ့ ချစ်ဖို့ကိစ္စက လုံးဝစာမလိပ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဝေဝေ့ဆီပဲ သွားချင်တယ်။ ဝေဝေ့ကို မြင်ချင်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆရာရယ် ဝေဝေ့ အကြောင်းလေးတွေးလိုက်ရုံနဲ့ ချစ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား

ပေါ်လာတတ်တယ်။ ရှင်းရှင်းနဲ့ဘွင်းဘွင်း ပြောရရင်ဆရာရယ် ကျွန်တော့်ပန်းက အိမ်ကွင်းမှာ မလန်းဘဲ အဝေးကွင်းကျတော့ စိတ်ထဲတွေးလိုက်ရုံမျှနဲ့ လန်းလန်းနေတတ်တယ်။ အဲဒါကျွန်တော့်ရဲ့ အဓိကပြဿနာပါပဲ ဆရာရယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့တင်းကျပ်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကျွန်တော်ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ ဆရာဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းဆီ ရင်ဖွင့်ရင်း ကျွန်တော်အခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကိုလည်း ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုချင်လို့ အခုလို ဆရာ့ဆီ မရောက်ရောက်အောင် လာတွေ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦးဆရာ"

ကိုင်း... စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးရော အသင်သည်သာ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းနေရာတွင်ဆိုလျှင် ကိုမောင်လုံးဏ၏ပြဿနာကို မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းပေးပါမည်နည်း။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံးအား အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဖို့ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိလေပြီတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၀)

ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်

"ကိုမောင်လုံး... ကိုမောင်လုံး... အာဂကိုမောင်လုံး... ခင်ဗျားဟာ ရှာမှရှားတဲ့ ယောက်ျားဘသားပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်ပေမယ့် တကယ့်ကို ရိုသေလေးစားထိုက်တဲ့သူပါပဲ။ တကယ်ပြောတာပါ... ကိုမောင်လုံးရဲ့ အခုကြုံကြိုက်လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် အမှန်ပါပဲရယ်လို့... ကျွန်တော်က ပြောပြရင်တောင် လူအများစုက ယုံကြည်ကြပဲ့မလား... လောကမှာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး တကယ်ရှေ့ရှိနိုင်ပဲ့မလားလို့... ရင်သပ်ရှုမော တအံ့တသြနဲ့ မေးကြမှာ သေချာတယ် ကိုမောင်လုံးရေ"

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် သူ့စိတ်ထဲ အသည်းနှလုံးထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလဲ ထွက်ပေါ်လာသော စကားများကိုပြောနေရင်း ဤအဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို ခံုရုံသုံးသပ်နေမိလေသည်။ ပြီးတော့ ဤပြဿနာကို မည်သို့မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည်နည်းဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း စဉ်းစားတွေးတောမိလေ၏။ ဟာ... ကြည့်စမ်း... ကိုမောင်လုံး၏ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်က သူ့အား ဟိုးတောင်ကုန်းတောင်တန်း တောအုပ်

စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းတွေဆီသို့ ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် အံ့အားသင့်ဖွယ်... ဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်လာလေမလဲဟူ၍ တွေးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရလောက်အောင် ဖမ်းစားခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သည်ပဲ။

ကိုမောင်လုံးနှင့် ဆွေဆွေ၊ ဝေဝေတို့ ဇာတ်လမ်းလေးထဲ လွင့်မျောလိုက်ပါသွားရာက ချက်ချင်းပင် သူ့လူနာမလေး ဖွေးဖွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲ၏ ချစ်ပြဿနာလေးကို သတိရမိလိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဘိ... ကိုမောင်လုံး၏ ပြဿနာက အိမ်ကွင်းမှာ နွမ်းနေပြီး အဝေးကွင်းမှာဘဲ လန်းဆန်းချင်လွန်းနေသည့် ရှေ့ပန်းလေးတစ်ပွင့်၏ ချစ်ကိစ္စ။ ချစ်တတ်သော နလုံးသားနှင့် စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းလှသော ရမ္မက်တို့၏ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ မသိမသာနှင့် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိရာမှ... ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ ဇောက်ထိုးကျလုဆဲဆဲ ရောက်သည်အထိ ခရီးတွေကျဉ် ခြေလှမ်းတွေများခဲ့ မှားခဲ့သည့် ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် ကံကောင်းထောက်မစွာ ကိုယ်စောင့်နတ်များက နှိုးဆော်တားဆီးမှု... သူ့ကိုယ်တိုင်၏ ယောက်ျားပီသသော ဆင်ခြင်တုံတရားပြည့်ဝသော စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတို့ဖြင့် အနိုင်ယူသွားနိုင်ခဲ့ခြင်းက သူ့အား ရင်သပ်ရှုမော အားကျခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံးတို့၏ ဖြစ်ရပ်ကလေးမှ သင်ခန်းစာတွေယူတတ်လျှင် မြောက်များစွာရခဲ့ပြီ။ လင်နှင့်မယား ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲများတွင် အိမ်ထောင်ကလေး စိုစိုပြည်ပြည်၊ သာသာယာယာ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ ကြင်ကြင်နာနာနှင့် သီရိဂေဟာလေးဖြစ်ဖို့ ဘာတွေလိုအပ်ပါသနည်း။ နှစ်ယောက်သားချစ်သည်၊ ချစ်သည်ဟူ၍ စိတ်ထဲနလုံးသားထဲ ရှိနေရုံမျှနှင့် ပြီးပြီလား။ ယောက်ျားကလည်း စီးပွားရှာရသမျှ မိန်းမထံပိုက်ဆံတွေ အပ်လိုက်ရုံမျှနှင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးပီသပြီး တာဝန်ကျေပြီဟု ပြောရှုံ့ရပြီတဲ့လား။

မိန်းမကရော အိမ်တွင်းမှုလုပ် သိမ်းထုပ်သေချာ... ဟူသော စကားကဲ့သို့ ထမင်းဟင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ ထမင်းချက်ကျွေးနိုင်ရုံမျှနှင့် သူတို့အိမ်ထောင်လေး သာယာစိုပြည်နေပြီဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း တကယ့် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်က တခြားသူတွေ မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်သည့် ပြဿနာတွေကရော ဤသီရိဂေဟာလေး တည်ထောင်ရေးမှာ မည်သည့်အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်နေပါသနည်း။ ထိုကဏ္ဍကရော ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ အရေးကြီးပါသနည်းဟူ၍ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း စဉ်းစားမိလေသည်။

ယခုပဲကြည့်လေ... ကိုမောင်လုံး၊ ဆွေဆွေနှင့် သားလေးဖိုးတာဟူသော သာယာချမ်းမြေ့နေသည်ဟု ထင်ရသည့် မိသားစုကလေးထဲသို့ ဝေဝေတည်းဟူသော မိန်းမလှလေးတစ်ဦးက... ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသောအခါ (အို... မဟုတ်ပါဘူး... ကိုမောင်လုံးက သွားရောက်ဆီးကြို ခေါ်ဝင်လာတာပါ) သူတို့ အနှစ်နှစ်အလလ တည်ဆောက်ထားခဲ့ရသော သီရိဂေဟာလေးတစ်ခု နာဂစ်မုန်တိုင်းကြီး ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုလဲပျက်စီးသွားနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးအထိပင် ရောက်လုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် ချုပ်တည်းရန် ခက်ခဲလှစွာသော ယောက်ျားဘသားတစ်ဦး၏ အထွတ်အထိပ် ရောက်နေပြီဖြစ်သော လိင်စိတ်ရိုင်းအား အံ့သြကုန်နိုင်ဖွယ်ရာသော ဆန်းကြယ်လှသည့် နည်းလမ်းနှင့် ထိန်းချုပ် တိုက်ဖျက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ယောက်ျား အထောင်အသောင်းတွင် တစ်ယောက်လုပ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှသော ယုံနိုင်ခဲသော ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

ယောက်ျားအယောက်တစ်ရာလျှင် ၉၉ ဒသမ ၉ ရာခိုင်နှုန်းကတော့ ဤချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ နောင်ခါလာ နောင်ခါစျေး နောက်ကျမှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပလေ့စေ၊ အခုတော့ ပျော်ပျော်ကြီးကို အားပါးတရ ခုန်ချကြလိမ့်မည်ဆိုသည်ကား မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏အောင်ပွဲအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပြီး ထိုစိတ်ဓာတ်အား လေးစားအားကျခဲ့မိခြင်းပင်... ကိုင်း... ယခု... သူစဉ်းစားမိသွားသော

သူ့လူနာမလေး ဖွေးဖွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ရဲ့ အခြေအနေကရော ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကံကြမ္မာတွေ ဖန်နေကြပြီနည်း။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးလည်း ကိုမောင်လုံးတို့ ဝေဝေတို့ ဇာတ်လမ်းလေး မထင်မှတ်ဘဲ ကြားဖြတ်ဝင်ရောက်လာမှုကြောင့် ဖွေးဖွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့၏ ချစ်ပြဿနာလေးကို မေ့တော့တော့ပင် ဖြစ်နေလောက်ပြီနှင့် တူပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ သီရိဂေဟာလေးကရော ဘာများဆူးပါသနည်း... ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းမချာလေးက သူ့အား လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသူ၊ အလိုလိုက်သူ ကိုကျော်စွာဆိုသည့် သူတစ်ခါမျှပင် မမြင်ဘူးသူ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိဘတွေက လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ သားလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးသွားသည်နှင့် ဖွေးဖွေးစိတ်ထဲ ချစ်ရမှာ လုံးဝလုံးဝ စာမလိပ်သည့် ရောဂါဆိုးကြီး ကပ်ပြီလာခဲ့သည်။ သူ့ယောက်ျား သူ့အနားကပ်လာသည်နှင့်ပင် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်အော်ဂလီဆန်ချင်လောက်အောင် မိန်းမဘဝကို စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဖြစ်ရတော့မတတ် လုံးဝလုံးဝကို ချစ်တင်းနှီးနှောခြင်းကိစ္စကို သူ့စိတ်ကရော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကရော ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်သင့်မခံလို။ သနားစရာ၊ ကရုဏာသက်စရာကောင်းသည်က သူ့ယောက်ျား ကိုကျော်စွာပါပဲ... သူ့ဇနီးချောလေးကို ချစ်မြတ်နိုးသည်... သူ၏ဆန္ဒမပါဘဲ ငုံ့အလို ဒင်းနာခံရမည် ဟူသောစိတ်ထား စိုးစဉ်းမျှပင်မရှိရှာ... တကယ်တော့ ငါယောက်ျားပဲ 'ကာမပိုင်' လင်ယောက်ျားဆိုကတည်းက ဇနီးမယားဟူသည် သူ့စိတ်ထဲပါပါ၊ မပါပါ အရေးမကြီးဘဲ ယောက်ျားအလိုရှိလာလျှင် သူ့အလိုကျ လိုက်လျောရမည်ဟူ၍ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ချင်သည့်စိတ် ကိုကျော်စွာတွင် မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဖွေးဖွေးအား သူ၏စိတ်ထဲ ချစ်ရမှာ စာလိပ်လာသည်အထိ စောင့်ပါမည်ဟု သူကဆိုသည်။ ကိုင်း... ဖွေးဖွေးကရော မည်သို့သောအချိန်တွင်မှ သူ့အလိုလို စာလိပ်လာပါမည်နည်း။ ထိုအချိန်ရောက်သည်အထိရော ကိုကျော်စွာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် မဖောက်မပြားဘဲ သည်းခံအောင့်အည်း၍ စောင့်ဆိုင်းနိုင်ပါမည်ဟု မည်သူက အာမခံပါမည်နည်း။

ယောက်ျားဆိုသည့် ကျားသတ္တဝါဆိုသည် ဘူးလျှင်ဘူး မဘူးလျှင် ဒူး ဆိုသည့် စကားနယ်... လင်စိတ်တွေ ပြင်းထန်တတ်ကြမ်။ ကိုကျော်စွာကတော့ ဂန်ဒူးမဟုတ်တာ သေချာသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့လင်စိတ်တွေကို ယခုအတိုင်း မည်၍မည်မျှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါမည်နည်း။ ယခုခေတ်ကာလကြီးကလည်း လှချင်ပချင်... ရွှချင်... ကဲချင်... ဆတ်ဆလူးထချင်ကြသည့် ဆတ်ဆတ်ကြဲမလေးတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်... စပွန်ဆာသာပေး... ကျန်တာက ကိုကို့အလိုကျ သဘောရှိကလောဟိ ဆိုသည့် အချောအလှ ထိပ်ခေါင်လေးတွေကလည်း မိုးပေါ်ကကြယ်ပွင့်တွေလို ရေတွက်မကုန်နိုင်... ဒါတွေနှင့် ဝေးဝေးရှောင်နိုင်သည်ပဲ ထားဦး... ယခု ကိုမောင်လုံးကဲ့သို့ သူငယ်ငယ်က... အိစီကလီ... ဟိုဟိုဒီဒီ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ အရှင်သခင်မလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ ယခုနေ ကိုကျော်စွာနှင့်မတော်တဆ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့လိုက်မည်ဆိုလျှင် မစွမ်းရင်းကလည်းရှိ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ပြိသည့်အဖြစ်မျိုး မကြုံဘူးဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း... အကယ်၍များ ထိုသို့ကြုံဆုံပါခဲ့မူ ကိုကျော်စွာကရော ကိုမောင်လုံးကဲ့သို့ ကိုယ့်လျှာကိုယ်ကိုက်ဖြတ်ပြီး ရမ္မက်နှံကြီးထဲမှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်မည်ဟု ထင်ပါသလား။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတော့ဖြင့် သူ့လူနာမလေး ဖွေးဖွေး၏ ချစ်စဖွယ်၊ သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်လေးကို မြင်ယောင်မိလိုက်လေ၏။ ဖွေးဖွေးရေ... မင်းကရော မင်းရဲ့ချစ်လင် ကိုကျော်စွာကို ဘယ်လိုထင်သလဲ ဘယ်လိုမြင်သလဲဟု သူ့အတွေးကမ္ဘာထဲက ဖွေးဖွေးကို တိုးတိုးလေး မေးလိုက်လေသတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၁)

တိုက်ပွဲအထပ်ထပ် ကျော်ဖြတ်နိုင်စေ

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် အချစ်တောင်ကုန်းလေးဆီ အတွတ်အထိပ်သို့ရောက်ဖို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းအလိုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးခါမှ ရင်သပ်ရှုမောအံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် တော်ရုံယောက်ျားတစ်ဦး လုပ်နိုင်ခဲသော အာဂအလုပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်နိုင်စွမ်းခဲ့သည့် အချစ်သူရဲကောင်းကြီး ကိုမောင်လုံးကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်မိလေ၏။ လောကကြီးတွင် မိမိ၏စိတ်ထဲ အသည်းထဲ၊ နှလုံးသားထဲ ငမ်းငမ်းတက် မလုပ်ရမနေနိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်းချစ်ခင်လွန်းလှသည့် 'စိတ်ဆင်ရိုင်း' အား ဤကား မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သော အရာပါလားဟူသည့် အသိဉာဏ်ပညာ ဆင်ခြင်တုံတရားတည်းဟူသော 'ချွန်း' နှင့် အချိန်မီ အုပ်မိုးတားဆီးနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့တွင် ခက်ခဲလွန်းလှပါ၏။

ပြင်ပရန်သူထောင်သောင်းနှင့် စစ်ခင်းရသည်ထက် မိမိကိုယ်ထဲက 'တဏှာစိတ်ရိုင်း' နှင့် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် စစ်ခင်းရသည့်စစ်ပွဲက လောကတွင် အခက်ခဲဆုံး။ ထိုသို့ အခက်ခဲဆုံး တိုက်ပွဲကြီးကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်လာခဲ့သော ရှေ့တန်းပြန် အောင်ပွဲရ သူရဲကောင်းစစ်သည်တော်ကြီးက သူ့အား ဘာများမှတ်ထင်ယူဆလေသည်မသိ... ဟိုးအဝေးကြီးမှ

မရောက်ရောက်အောင် လာတွေ့ကာ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်ရင်း... သူ့ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုနေလေပြီတည်း။

ထိုသို့စဉ်းစားမိသည်နှင့် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ခေါင်းနပန်းကြီးကာ... ကြက်သီးမွေးညင်းတွေပင် ထဖြန်းဖြန်း ထသွားမိလေသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုမောင်လုံးနေရာတွင် ရှိနေပါလျှင် ဘာဆက်လုပ်မည်နည်းဟူသည့် မေးခွန်းလေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတော့... ဘုရား... ဘုရား... မေးခွန်းကို မဖြေရဲလောက်အောင်ပင် သူ့စိတ်ထဲ မသေချာ မရေရာ ဖြစ်ရကြောင်း ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ဝန်ခံရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တမ်းပြောကြကြေးဆိုလျှင် စစ်သည်တစ်ယောက်၏ ပင်ကိုအစွမ်းသတ္တိကို တကယ့်စစ်မြေပြင်မှာ ရန်သူနှင့်နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့မှသာ အမှန်အတိုင်း သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်က စက်သေနတ်နှင့် ပစ်ကြကြေးဆိုလျှင်တော့ အာကျယ်သည့် သူ၏ သေနတ်ကျည်ဆန်က ပိုစွမ်းသယောက် ထင်ရမြဲ မဟုတ်ပါလား။ ယခုလည်းကြည့်ပါဦး၊ သူဘေးက နားထောင်ရင်း သူရဲကောင်းပမာ လေးစားအားကျရသည့် ကိုမောင်လုံးက သူ့အား ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ တကူးတက မရမက ရှာဖွေကာ တောင်းခံလာချေပြီ... သူဘာများ အကြံပေးရမည်နည်း။

"ဒီနေ့ ကိုမောင်လုံးနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တော်တော့်ကို အကျိုးရှိသွားတယ်။ လေးစားအားကျစရာ အတုယူချင်စရာတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရလိုက်တယ်။ ကိုမောင်လုံးက ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေးပါဦးလို့သာ ပါးစပ်ကပြောနေတာ... တကယ်တမ်းကျတော့ ပြဿနာဟာ ကိုမောင်လုံးကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပြီးခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအတိုင်းလေးသာ ဆက်ပြီးနေသွားဖို့ပဲ ရှိတော့တာပါ။ အခု ဖြစ်ပွားသွားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို သေချာစိစစ် လေ့လာကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုမောင်လုံးဟာ လူသားတစ်ယောက်ပီပီ အမှားလေးတွေ၊ ချို့ယွင်းချက်လေးတွေ ရှိနေမယ်ဆိုတာ လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဖြစ်ရပ်လေးကနေ ကိုမောင်လုံးအနေနဲ့ သင်ခန်းစာလေးတွေ၊ အကျိုးကျေးဇူးလေးတွေ ဆိုရင်လည်း ယူတတ်ရင် အများကြီး ရခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

ပထမဆုံး အချက်အနေနဲ့ ကိုမောင်လုံးရဲ့ လိုင်စိတ်လို့ ခေါ်ရမယ့် ယောက်ျားအားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ဆိုရင်လည်း အရင်က ဇနီးသည်ဖြစ်တဲ့ဆွေဆွေနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ယောက်ျားမပီသတော့ဘူး။ ပန်းသေပန်းညှိုး ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်ပြီး စိတ်ညစ်စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရာက ဝေဝေဆိုတဲ့ ချစ်ဦးသူနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ညှိုးနေတယ်လို့ထင်တဲ့ ပန်းလေးဟာ တကယ်ညှိုးနေတာ မဟုတ်မှန်း လက်တွေ့သိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ အိမ်ကွင်းမှာ မလန်းဘဲ အဝေးကွင်းမှာ လန်းတဲ့ပန်းလို့တောင် ရယ်စရာပြောခဲ့သေးတာပဲ။ ဘယ်ကွင်းပဲဖြစ်ဖြစ် လန်းနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာကိုက ဝမ်းသာစရာပဲ။ လန်းနေတာသိရပြီဆိုရင် အိမ်ကွင်းမှာပြန်ပြီး လန်းလာအောင် လုပ်လို့ရတဲ့နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကူညီနိုင်ပါတယ်... အနာသိရင် ဆေးရှိတယ်မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ချက်က ဘဝမှာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အကျိုးရှိသွားတာတစ်ခုက ကိုမောင်လုံး ငယ်ငယ်က တစ်ခဏလေးဆုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ ကိုမောင်လုံးရဲ့ ဘဝထဲက ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးထဲက ငယ်ချစ်ဦးဝေဝေနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံစည်းလိုက်ရတယ်။ ကိုယ်ကချစ်နေတာကိုလည်း သူ့ကို ပြောခွင့်ရရုံသာမက သူ့ဆီက တုံ့ပြန်မေတ္တာကိုလည်း ရခဲ့ပြီပဲ။ ချစ်ဦးသူဆီက အချစ်ကို ပြန်ရလိုက်တာဟာ ဘဝမှာ ကျေနပ်ချင်စရာ အကောင်းဆုံးလိုအင်ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီလို့ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သင့်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုမောင်လုံးပဲ ခုနက ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ချစ်ဦးသူဝေဝေကိုလည်း သူ့အကျိုးကို တကယ်လိုလားတဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ၅၂၈ မေတ္တာနဲ့ ချစ်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီဆို သာဓုပါဗျာ။ သာဓု သာဓု... ဒါဟာ အင်မတန်ကို လေးစားအတုယူထိုက်တဲ့၊ ဘာဆိုဘာမှ မမျှော်ကိုးမေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် Platonic Love ပဲဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အချိန်အခါတွေ၊ နေရာဒေသတွေ၊ ပြဌာန်းချက်တွေ ဘာဆိုဘာမှမပါဘဲ ရိုးရိုးလေး ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေရဲ့ အချစ်မျိုးပဲပေါ့။ တစ်ခုပဲ ကိုမောင်လုံး သတိထားရမှာက နောက်ဆိုရင် ဝေဝေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စိတ်ကွယ်ရာတွေမှာ မတွေ့မိအောင် သတိထားဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ အချစ်ဆိုတာကလည်း ချဉ်သီးနဲ့ဆားလိုပဲ အတူထားတာကြာသွားရင် အရည်ပျော်သွားတတ်လွန်းလို့ပါ။ ဒါက ကိုမောင်လုံးရဲ့သိက္ခာ သမာဓိတွေကို အထင်သေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး... ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝလေးတစ်ခုမို့ ဆိုတာရယ် ကိုမောင်လုံးကလည်း ဝေဝေနဲ့ပတ်သက်လာရင် လူချင်းမတွေ့ရဘဲ စိတ်ထဲတွေးလိုက်ရုံနဲ့တင်ကို ချစ်ချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်လာပြီး ပန်းက အလန်းလွန်နေတတ်တယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလောက်လန်းနေတဲ့ပန်းနဲ့ ဝေဝေ့ကို ဒီလိုဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ထပ်ခါထပ်ခါ သွားထပ်တွေ့မိရင် တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါက်ကွဲထွက်သွားနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ပထမဆုံးတစ်ခါမှာပဲ အခက်ခဲဆုံး... တစ်ခါပြီးသွားပြီဆိုတာနဲ့ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ပဲ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး မထူးဇာတ်ခင်းတတ်ကြလွန်းလို့ ကိုမောင်လုံးရေ။ ဒါကြောင့် ဝေဝေ့ကိုတော့ တကယ့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခပ်ဝေးဝေးကနေ ချစ်ခင်စွာနဲ့ပဲ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေမယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီလို့ အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်တစ်ခုကိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ထားဖို့လိုပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် သဒ္ဒါလွန်ရင် တဏှာကျွံတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။

နောက်ဆုံး ကိုမောင်လုံးကို ချီးကျူးချင်တာက အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမှာ နောက်ဆုံး... ဆုံးဖြတ်ချက်ချခါနီးမှာ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ကိုမောင်လုံးရဲ့ စိတ်ထားသဘောထားပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုမောင်လုံးဘဝမှာ ကံဆိုးပြီး နိမ့်ကျနွမ်းပါးနေတဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေရောက် လူမမာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားကိုပစ်ခွာမသွားဘဲ အနားကမခွာဘဲ သားလေးကိုကျောပိုးပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ စျေးရောင်းပြီး ရုန်းကန်ခဲ့တဲ့ တစ်ဖက်က လူမမာကြီးကို နေ့မအိပ် ညမနား ပြုစုပေးခဲ့တဲ့ ဘဝရဲ့တကယ့်ခရီးဖော် ဆွေဆွေကို တကယ့်အကျပ်တည်းဆုံးအချိန်မှာ ပြန်ပြီးမြင်ယောင် အလေးဂရုပြုပြီး မှားလုဆဲဆဲ ချောက်ကြီးထဲကျလုဆဲဆဲ အချိန်ကလေးမှာ ကိုယ့်လျှာကိုယ်ကိုက်ဖြတ်ပြီး အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ စိတ်ထားကိုတော့ အလေးစားဆုံး၊ သဘောအကျဆုံးပါပဲဗျာ။ ဘဝရဲ့တကယ့်စစ်မှန်တဲ့ ခရီးဖော် ဟုတ်မဟုတ်ကို ကိုယ့်ဘဝမှာ အနိမ့်ကျ အနွမ်းပါးဆုံး အချိန်မှာမှ အမှန်ကန်ဆုံး သိနိုင်တာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က ကောင်းစားချမ်းသာနေချိန်မှာတော့ တကယ့်အဖော်စစ်ကို သိနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို ချစ်တာလား။ ကိုယ့်ရဲ့စိန်ရွှေငွေတွေကို ချစ်တာလားဆိုတာ ခွဲခြားလို့မှ မရတတ်တာ...။ ဘာစိန်ရွှေငွေမှ မရှိဘဲ စုတ်ပြတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်နားက တဖဝါးမှ မခွာဘဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ဆွေဆွေလို ဇနီးမျိုးကို ကိုမောင်လုံး ဒီဘဝမှာ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ပြီး တွေ့နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုမောင်လုံးရေ... နောက်ဆုံးခင်ဗျားမျက်စိထဲမှာ သားလေးဖိုးတာကိုပါ မြင်လိုက်တာ သိပ်ကိုကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ။ ဒီသားလေးရဲ့ဘဝမှာ ခင်ဗျားဟာ သူရဲ့ဖေဖေ စံပြပုဂ္ဂိုလ်လမ်းပြကြယ် ဖြစ်ရမယ်။ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ မတော်တဆ ကိုမောင်လုံးတို့ အိမ်ထောင်က ပြိုကွဲသွားပြီး လင်မယားကွဲဟယ် ကွာဟယ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ကြားထဲက မြေစာပင်ဖြစ်ရမှာက သားလေးဖိုးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုင်း ကိုမောင်လုံးရေ... ခုလောက်ဆို ရှေ့လျှောက်ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုမောင်လုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး သိမြင်သွားပြီ မဟုတ်လား"

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် သူထိုင်နေရာမှ ဆက်ခနဲထကာ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းဇော်လက်အစုံကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ယမ်းခါရင်း... "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာရယ်... အခုလို ကျွန်တော်ရဲ့တင်းကျပ်နေတဲ့

ခံစားချက်ကို အားပါးတရ ရင်ဖွင့်တာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အကြံပေးတဲ့အပြင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုပါ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးတဲ့ ဆရာရဲ့ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ပါဘူး။ နောက်ဆို... ဆရာ့ကို ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး တိုင်ပင်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်" ဟု လှိုက်လှိုက်လဲလဲ ပြောပေတော့၏။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် သူ့အား နှုတ်ဆက်၍ မကြာခင် ဆွေဆွေတို့ မိသားစုလေးရှိရာသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားသည့် ကိုမောင်လုံးကို ငေးကြည့်ရင်း ကြည်နူးပီတိကို ခံစားမိလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ တတီတီနှင့် ဖုန်းခေါ်သံတစ်ခု မြည်လာခဲ့လေ၏။ ဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့... အလို... ဖွေးဖွေးဆီကပါလား။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၂)

မုန်တိုင်းတစ်ခု၏ အစ

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် တတီတီမြည်လာသော လက်ကိုင်ဖုန်း၏ ဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့... သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ပြီးတော့ သူ့လက်က လက်ပတ်နာရီ ဒိုင်ခွက်အဝိုင်းလေးပေါ်က ကိန်းဂဏန်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံဟာ ပြူးထွက်သွားပြန်၏။ အလို... ကိုမောင်လုံး၏ ရင်ဖွင့်စကားတွေကို ဤကော်ဖီဆိုင်လေး၌ စိမ်ပြေနပြေ သူနားထောင်နေခဲ့သည်မှာ ညဉ့်ပင်အတော်နက်နေပါရောလား။ ဘုရား... ဘုရား ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်နာရီကျော်နေပြီဆိုမှ ဖွေးဖွေးဆီက ဖုန်းဝင်လာပါလား။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုပြဿနာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လို့ပါလိမ့်

ကြည့်စမ်းပါ... အဘယ်မျှလောက် တိုက်ဆိုင်လိုက်ပါသနည်း... ခုနလေးကမှ ကိုမောင်လုံးနှင့်ဝေဝေ၊ ဆွေဆွေတို့၏ ချစ်ပြဿနာလေးအကြောင်း နားထောင်နေရင်း သူ့စိတ်ထဲ ဖွေးဖွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ ဇနီးမောင်နှံအကြောင်း အလိုအလျောက် တွေးတောပြီး ပူပန်နေမိသေးသည်... ဟုတ်သည်လေ စိတ်မပူပဲ ရှိပါ့မလား... ကိုမောင်လုံးနှင့် ဆွေဆွေတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့ လင်မယားမှာ တူညီကြသည့် အချက်တစ်ချက်တည်းကို မီးမောင်းထိုး၍ ရွေးထုတ်ပြပါဆိုလျှင် ဇနီးနှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ရမှာ စာမလိပ် သည့်ကိစ္စကိုပဲ တန်းခနဲ လက်ညှိုးထိုးပြရပါလိမ့်မည်။ ဆွေဆွေရော ဖွေးဖွေးရောက...

ဖဲမွေ့ရာမှာ ချစ်ဗျူဟာခင်းကြဖို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းမှ စိတ်မဝင်စားကြတော့ခြင်းပင်။ ယောက်ျားဆိုသည့် ကျား ကတော့ စက္ကူကျားရုပ်လေးမဟုတ်... ကိုးတောင်ကျား စစ်စစ်မှန်ပါက သက်သက်လွတ်စားသည့် ကျား လောကမှာ ရှိပါမည်လား။ ဥပုသ်စောင့်သည့် ကျားဆိုတာရော ကြားဖူးပါရဲ့လား။ 'ဘူးရင်ဘူး... မဘူးရင်ဒူး' ဟူ၍ပင် သူသုံးနှုန်းခဲ့သည့် စကားကလေးရှိသည်လေ။

ယခုပဲကြည့်ပါဦး။ ကိုမောင်လုံးဆိုသည့် ယောက်ျားဘသားပင်လျှင် သူချစ်၍ယူထားခဲ့သည့် ဆွေဆွေဆိုသည့် ဇနီးချောလေး (ယခုတော့ ဝဝလုံးလုံးလေးဖြစ်သွားပြီ) အကောင်လိုက်ကြီး ငုတ်တုတ်ရှိနေသည့်ကြားထဲက ဝေဝေဆိုသည့် ငယ်ချစ်ဦးကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အီစီကလီမက... အို... သမီးရည်းစားမက လင်မယားမကျဆိုသည့် အနေအထားသို့ ရောက်သည့်တိုင် ခြေပုန်းခုတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား... ထို့ကြောင့်လည်း ကိုမောင်လုံးတို့အကြောင်း နားထောင်ရင်း ကိုကျော်စွာတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံးကဲ့သို့ အီစီကလီလေးတစ်ယောက်နှင့် မတော်တဆ ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့လျှင် ဖွေးဖွေးတို့သားအမိခမျာ ဒုက္ခသုက္ခတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ဘွားဘွားကြီး တွေ့တော့မည်ဟု သူစိတ်ထဲပူပန်နေခဲ့သည်လေ။

ယခုလို ညကြီးအချိန်မတော် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိမလေးဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည့်ကိစ္စက ပေါ့သေးသေး ဖြစ်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။ ဖွေးဖွေးအကြောင်း သူအသိဆုံး၊ ဟိုတစ်လောလေးဆုန်းက သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လျှင် မလေးမစားနှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေမည်လား စသဖြင့် တွေးတောပူပန်ပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်ချလိုက်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ချိတ်ချတုံ ဖြစ်နေခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူလည်း စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့်နှင့် ချက်ချင်း ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်မိ၏။ 'ဟလို... ဟလို' ဟူသည့်စကားလေးကို စလျှင်စချင်းမှာပင် ဖွေးဖွေး၏ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိတော့သည့် အားငယ်စိုးထိတ်သံလေးက သူ့နားထဲသို့ စူးခနဲ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

"ဆရာ ဆရာ သမီးကို ကယ်ပါဦး... ဟိုတစ်နေ့က ဆရာစိတ်ပူသလိုများ ဖြစ်လာပြီလား မသိဘူးဆရာ။ အဲဒါ သမီးဘာလုပ်ရမလဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာဆရာရယ်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ သမီးလေးဖွေးဖွေး... စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး ဖြည်းဖြည်းပြောလေ ကိုကျော်စွာများ ဘာတွေမဟုတ်မဟတ် ဖြစ်လာလို့လဲ ဆရာခုနလေးတင် သမီးနဲ့ကိုကျော်စွာအကြောင်း စဉ်းစားမိပြီး ပူပန်နေမိသေးတယ်။ ဆရာ့ကို ပြောပါဦး... ဘာတွေဖြစ်လို့လဲဆိုတာ"

အဲ့သည်တော့မှ ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် ငိုချင်လျှက် လက်တို့ဖြစ်သွားသည်လားမသိ... စကားသံအစား ဖွေးဖွေး၏ တရှပ်ရှပ် ငိုရှိက်သံကိုပဲ သူကြားလိုက်ပါ၏။ အို ဒီကောင်မလေးနယ် ဘယ့်နယ်ကြောင့်များ ဘာဆိုဘာမှ မပြောဘဲ ငိုကြွေးနေရပါသနည်း။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ပူပန်စိတ်တွေ ဆူဝေလာလေပြီ။

"ဟဲ့ သမီးလေး ဖွေးဖွေး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ဆရာ့ကို ပြောပြဦးလေ။ ဒီလိုငိုနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား" ဟူ၍ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလေး ပြောခိုင်းရပါ၏။

"ဆရာ့ကို ခုလို ညကြီးမင်းကြီး ဖုန်းဆက်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ။ သမီး မလေးမစားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး...။ တကယ့်ကို ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ကြုံလာလို့ပါ။ ဒီညလေ ကိုကျော်စွာ အိမ်ကို တော်တော်ကြီးနောက်ကျမှ

ပြန်ရောက်လာတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် အိမ်ကို ညနေပိုင်းစောစော ပြန်ရောက်နေကျ ဒီညတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူး... ကိုကျော်စွာရယ် မသောက်စဖူး အရက်တွေမူးအောင် သောက်လာတယ်။

သမီးလေ ကိုကျော်စွာ ဒီလို သောက်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့မကြုံခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကိုကျော်စွာရယ်လေ အိမ်ထဲကို သိုင်းကွက်နင်းပြီး ဝင်လာတယ်။ သမီးကိုလည်း ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ သမီးက သူ့အနားကို ကပ်သွားတော့ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးရိုင်းရိုင်းကြီးတွေက ကြောက်စရာကြီး... ဘာဆိုဘာမှလည်း စကားမပြောဘဲ အိပ်ခန်းထဲတန်းပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ဝင်သွားတယ်။ သမီးက သူလဲကျသွားမှာစိုးလို့ ဝင်တွဲတာကိုတောင် သမီးလက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာထဲရောက်တာနဲ့ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သမီးလည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိအောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး ဘေးကနေ ရပ်ကြည့်နေရတာပေါ့။ အိပ်ပျော်နေရင်း သူ့ပါးစပ်ကနေ ဇင်ဇင်... ဇင်ဇင် ကိုယ့်အနားကို လာပါဦးကွာ လို့ပြောနေတာကို သမီးနားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတယ်ဆရာ။ အခုတော့ သူအိပ်မောကျသွားပါပြီဆရာ။ သမီးကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပြီး ပူပန်နေမိတယ်။ ဘာလို့ သူခုလို မသောက်စဖူး အရက်တွေမူးရှားနေအောင် သောက်လာရတာလဲ။ ပြီးတော့ သမီးကို ဘာလို့ ခုလို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ကြည့်ရတာလဲ။ ပြီးတော့ မူးမူးရှားရှားနဲ့ သူ့ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့နာမည်ကရော... ဘာလဲ။ ဘာလို့ ဘာလုပ်ဖို့ ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့အနားလာဖို့ တတွတ်တွတ်နဲ့ ခေါ်နေရတာလဲ... ဆရာရယ်။ သမီးတော့ ခုလို ဒုက္ခသုက္ခတွေနဲ့ ပူပန်စိတ်တွေ ဝင်လာတာနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ဆရာ့ကိုပဲ ပြေးမြင်မိတယ်။ ဆရာ့ကို သမီးက ဖေဖေလို သဘောထားပြီး ချစ်ခင်လေးစားအားကိုးမိတာဆိုတော့ အခုလို ညကြီးမင်းကြီး ဆရာအိပ်နေမှန်းမသိ စာတွေရေးနေလားမသိ... အားမနာနိုင်ဘဲ ဖုန်းဆက်မိတာပါ ဆရာရယ်။ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ သမီးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး။ ဘာကိုမှန်းမသိပေမယ့် စိတ်ထဲက ပူနေမိတယ်။ ဘာကြောင့် သူဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ။ ဒါသမီးကြောင့်လား။ သမီးရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်လား။ သမီးအခု ဘာလုပ်ရမလဲဆရာရယ်... သမီးကို ကူညီပါဦး... သမီးတို့အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲသွားမှာကြောက်တယ်"

ပြောရင်းပြောရင်း... ဖွေးဖွေး၏အသံလေးက တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ စကားသံအစား ငိုရှိုက်သံ သဲ့သဲ့ကလေးကိုသာ သူကြားနေရလေ၏။ ဘုရား... ဘုရား... သူစိတ်ပူသလို တကယ်တမ်းဖြစ်လာပြီလား... ကိုမောင်လုံးနောက်တစ်ယောက်နှင့် သူထပ်တွေ့နေပြီလား... 'ကိုင်း... ငြိမ်းချမ်းရေ... မင်းဘာလုပ်မလဲ' ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးခွန်းထုတ်မိလေပြီ။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၃)

ပြဿနာရဲ့အဖြေက အနီးဆုံးမှာ

ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိမလေးတော့ တရှပ်ရှပ် ငိုကြွေးနေချေပြီ။ သူပူမည်ဆိုလျှင်လည်း ပူပန်သောကရောက်ချင်စရာ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဖွေးဖွေးတို့၏ သီရိဂေဟာလေး တစ်စစီ အစိတ်အစိတ်အမြွှာမြွှာ လှုပ်ခါပြိုကွဲစေနိုင်လောက်သည့် နာဂစ်မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခုက အစပျိုးနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ်မှာ မပျော်တော့ပြီ၊ ညည်နက်မှာမှ အိမ်ကိုပြန်လာမည်... ယမကာနံ့လေးကလည်း တသင်းသင်းနှင့်၊ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်တွင် သွား၍ အပျော်ကြူးသောက်စားနေချေသနည်း။ အိမ်ထဲ သိုင်းကွက်နင်း၍ ဝင်ရောက်လာမည်... ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး ဝင်သွားမည်။ ပြီးတော့ အရှပ်ကြီးပြတ်သက့ဲသို့ တခေါခေါနှင့် အကျီလုံချည်ပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ အိပ်မောကျသွားမည်... ပြီးတော့ ဘေးက မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်လေးနှင့် ဘာဆိုဘာတွေ လုပ်လို့လုပ်နေမှန်းမသိတော့သည့် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ချစ်စရာဇနီးအလှလေးရှေ့တွင် 'ဇင်ဇင်... ဇင်ဇင်ကိုယ့်အနားကို လာပါဦးကွာ' ဟု အိပ်မက်ယောင်သလို ယောင်ယမ်းပြီး တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ ကိုင်း... ဒါမည်သည့်အမိပ္ပာယ်ကို ဆောင်ပါသနည်း။ ယခုအဖြစ်မျိုး သူတို့၏ သီရိဂေဟာလေးထဲ ယခင်က တစ်ခါဆို တစ်ခါလေးမျှပင် မကြုံစဖူး... ထူးထူးခြားခြား... ဆန်းဆန်းပြားပြားကြီးကို ဘီလူးဆိုင်းတီးသက့ဲသို့ ကြုံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ အဖြစ်မျိုးကြုံလည်း

မကြံဖူး၊ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ထင်မှတ်မထားသည့် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ဝတိမလေး ထိတ်လန့်တကြား ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်က အဆန်းမဟုတ်ပါချေ။

ယခုဖြစ်ပွားခဲ့သောဖြစ်ရပ်သည် ဖွေးဖွေးပြောပြခဲ့ဖူးသော ကိုကျော်စွာ၏စရိုက်သဘာဝနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေပြီတည်း။ အရင်တုန်းက ကိုကျော်စွာဟူသည် အရက်သောက်ဖို့မပြောနှင့် အနံ့ကိုပင် မခံတတ်သူ။ ညဉ့်နက်နက်ကြီး ဘယ်တုန်းကမှ လျှောက်လည်လေ့မရှိ။ အိမ်ကို အစောကြီးပြန်ရောက်လာ၍ သမီးလေးသဲသဲကို ချိုးချော့ပြု...ဖွေးဖွေးကိုလည်း ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယ ဆက်ဆံတတ်သူ... အခုတော့ အရက်တွေမူးရူးအောင် သောက်လာရုံမျှမက သမီးလေးသဲသဲကိုလည်း ချော့မြူချိုးဖို့နေနေသာသာ ဖုတ်လောသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် အသိအမှတ်မပြု... ဖွေးဖွေးကိုတော့ ကြင်ကြင်နာနာ စကားဆိုဖို့ ဝေလာဝေး... အနားကပ်သွားသည့် အရိန်မှာပင် မျက်လုံးရိုင်းကြီးတွေနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးကြည့်ကာ အတွဲပင်မခံဘဲ အိပ်ခန်းထဲ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် တန်းဝင်သွားသည်ဆိုသည့်အဖြစ်က ဘာဆိုဘာမှ အလေးထားစရာမလိုဘဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာဟု အလွယ်လေး ပြောလို့ရသည့် အဖြစ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် ဖုန်းထဲမှ သူကြားနေရသည့် ဖွေးဖွေး၏ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့လေးကို နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း ဤပြဿနာကို ဤအတိုင်း လက်လွတ်စပယ် ပစ်ထား၍မရတော့ပြီ။

ဖွေးဖွေးက သူ့အား တလေးတစား သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း... ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ သဘောထားလိုက်လေတော့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် သူ့ဆေးကုပေးဖူးသည့် တိတိကျကျ ပြောရမည်ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပိုင်းက သူ့အား သူမ၏ကိုယ်ဝန်ကို လာအပ်နှံပြသခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သော ငါးလ ခြောက်လလောက်တုန်းက သူကိုယ်တိုင် ဝိုက်ခွဲကာ သဲသဲအမည်ရသော သမီးချောလေးကို မွေးဖွားပေးခဲ့ဖူးသော လူနာမလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် လူနာမလေးတစ်ဦးသည် မည်ရွေ့မည်မျှ ပတ်သက်သင့်ပါသနည်း။ ဆရာဝန်နှင့် လူနာမလေးတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု... တွယ်မိတတ်သော သံယောဇဉ်နောင်ကြီးတို့သည်ရော မည်ရွေ့မည်မျှပဲရှိရမည်ဟု စည်းတားသတ်မှတ်ထားလျှက် ရှိပါသလား။

တစ်စုံတစ်ရာ စည်းခြားထားချက်ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိရပေလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာဝန်တို့ လိုက်နာကျင့်ဆောက်တည်ရမည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍... တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ချုပ်ထိန်းတားဆီးရမည့် အချက်ကတော့ ဆရာဝန်နှင့်လူနာ ဆက်ဆံရေးသည် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ၅၂၈ မေတ္တာသန့်သန့်လေးပဲ ဖြစ်ဖို့ပါပဲ... ဆန်းဆန်းပြားပြား၊ ထူးထူးခြားခြား ကာထားသော စည်းတွေကို ကျော်လွှားမှု ၁၅၀၀ အဆင့်သို့ တက်မသွားမီစေရ။ ဆန်းပြားသော ချစ်ခြင်းတွေဝင်လာလျှင်တော့ ဒါသည် ဆရာဝန်တို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ချိုးဖောက်ခြင်း လုံးဝမလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သော ညစ်ထေးယုတ်မာသော အလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ထိုသူသည် ဆရာဝန်စစ်စစ်အဖြစ်မှ စွာန်လျှောအဆင့်နိမ့်ကျသွားပြီဖြစ်၍ ဆရာဝန်ဆိုသည့် အလုပ်မျိုးနှင့် မထိုက်တန်တော့ပြီ။

ယခု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းနှင့် ဖွေးဖွေးတို့၏ ဆက်ဆံရေးကရော... သူလုံးဝ ရာနှုန်းပြည့် အာမခံသည်။ ဘာဆိုဘာမှ အရောင်အသွေးတွေ စွန်းထင်းမနေသည့် အဖြူရောင်သက်သက် စံပယ်ပန်းလေးကဲ့သို့ ဖွေးပျံ့သည့် ၅၂၈ မေတ္တာသန့်သန့်လေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဖွေးဖွေးကလည်း သူ့အား ဖခင်တစ်ဦးပမာ ချစ်ခင်အားကိုးသည်။ သူကလည်း ဖွေးဖွေးအား သူ့သမီးလေးတစ်ယောက်ပမာ သဘောထားကာ သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေးလေး သာသာယာယာနှင့် ချစ်ခင်ဟျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ သီရိဂေဟာလေးတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ရေးမှာ တတ်စွမ်းသရွေ့ ပါဝင်ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

ယခုဖွေးဖွေးတို့ကိစ္စ၌ ဝင်ရောက်ကူညီပေးခြင်းသည် သူတို့၏ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ၌ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမဟုတ်... သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေး သာယာပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားကူညီပေးခြင်းသည်လည်း ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ တာဝန်ပဲဖြစ်သည်ဟု သူကခံယူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမာရေးဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကျန်းမာရုံ၊ ရောဂါမရှိရုံသာမက စိတ်လည်း ချမ်းသာပျော်ရွှင်ပါမှ တကယ်ပြည့်စုံသည် ဟူ၍ သတ်မှတ်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လည်း ကလေးဖွေးပေးရုံ... သုံးသင့်သည့် သားဆက်ခြားနည်းကို လမ်းညွှန်ပေးရုံမျှသာမက ဖွေးဖွေးတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပါ ကူညီဖြေရှင်းပေးခြင်းသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူယုံကြည်မိပါ၏။

"သမီးဖွေးဖွေး... စိတ်ကို အေးအေးထား... မင့်နဲ့တိတ်တော့နော်... မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်လိုက်။ ပြီးတော့ ဘာဆိုဘာမှလည်း အလောတကြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မတုံ့ပြန်ပါနဲ့... ကိုကျော်စွာ ဒီနေ့လုပ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးကို ဘာဆိုဘာမှ သွားပြီး ပူညံပူညံလည်း မလုပ်နဲ့။ စပ်စပ်စုစု မေးလားမြန်းလားလည်း မလုပ်နဲ့။ သမီးကို ဆရာ ဟိုတစ်နေ့က ပြောခဲ့သားပဲ...။ ဒီကိစ္စမှာ ဒီအတိုင်းသာဆက်ပြီး သွားခဲ့ရင် ကိုကျော်စွာအတွက် အခုဒီနေ့လိုဖြစ်ရပ်မျိုးဟာ အနေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို သေချာပေါက် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာတော့မယ့် ကိစ္စမျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ကိုကျော်စွာကို ဘာဆိုဘာမှ သွားပြီး အပြစ်လည်းမတင်နဲ့... သူ့နေရာမှာ တခြားဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်... ဥပမာ ဆရာဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ သမီးစိတ်လည်း အရမ်းမပူနဲ့။ ပြဿနာတစ်ခုရှိလာပြီဆိုရင် အဲဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းနည်းတစ်ခုလည်း သေချာပေါက် ရှိကိုရှိတယ်။ သမီးဟာ ဒီပြဿနာကို သမီးကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းရမှာ ဖြစ်တယ်။ သမီးဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးတို့ ဒီပြဿနာတွေ အားလုံးပြေလည်ပြီး မိသားစုလေး ဥမက္ကဲသိုက်မပျက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သီရိဂေဟာလေး တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာဟာ သမီးလေးရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ရှိနေပြီ။ ကဲ သမီးလေး အဲဒီနည်းကို သိပြီလား... မသိသေးရင် သိအောင်၊ မတွေ့သေးရင် တွေ့အောင် သမီးလိုက်ရှာရမယ်။ အဲဒီနည်းကလည်း တခြားအဝေးကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး... သမီးနဲ့အနီးဆုံးနေရာမှာ ရှိနေတယ်... အဲဒါကို သမီးက တွေ့အောင်လိုက်ရှာရမှာ"

သူ့စကားများကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေပုံရသော ဖွေးဖွေးဆီက "ဆရာ... ဒီပြဿနာကို သမီးက ဖြေရှင်းရမယ်။ အဲဒီနည်းကို သမီးကပဲ ရှာရမယ်... ပြီးတော့ အဲဒီနည်းကလည်း သမီးနဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိတယ် ဟုတ်လားဆရာ..." ဟူသော အံ့အားသင့်သည့် အသံကလေးကို သူကြားလိုက်ရသတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၄)

ခေါင်းမြီးခြုံ လုံအောင်ပုန်း

"ဖွေးဖွေး... ဖွေးဖွေး"

သနားကရုဏာသက်စဖွယ်... ရိုးသားဖြူစင်သည့် စိတ်ထားနှလုံးသားပိုင်ရှင်မလေး ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းရတော့မည့် အနေအထားကို ရောက်ရှိလာချေပြီ။ မဖြေရှင်း၍ရော ဖြစ်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။

ယခင်ကတော့ သူ သဘောအတိုင်းနေချင်သလို နေ၍ရသေးသည်။ လင်ယောက်ျားကို အနားသို့အကပ်မခံလို... မခံချင်... အပျိုစင်မလေးပမာ အထိမခံ ရှေ့ပန်းကန် လေးလုပ်ချင်သည်။ ကိုကျော်စွာဆိုသည့် ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်၍မှ မကိုက်တတ်ပါဆိုသည့်... လူရိုးလူအေး မောင်ရေခဲ လေးတစ်ယောက် အခုတော့လည်း တစ်ခါမှပင် လျှာပေါ်မတင်ခဲ့ဖူးသည့် ယမကာတန်ခိုးနှင့် ရေခဲဘဝမှ မီးခဲလေးဘဝသို့ အရှင်လတ်လတ်ကြီး ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားပေါ့လား။

ဘယ်ကဘယ်လို အမှောင့်ပယောဂ မာရ်နတ်ဆိုးတွေများ ပူးကပ်ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်နေရပါသနည်း... ဟိုးယခင်ကတည်းက ဤသို့ဤပုံဖြစ်နေကြ မထူးဆန်းသည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စဆိုလျှင်တော့... ဇွေးဖွေးတစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ယခုတော့... တစ်ခါဆို တစ်ခါမျှပင် မကြုံဖူး၊ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည့် ထူးခြားအံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၏ နောက်ဆက်တွဲဂယက်က ဇွေးဖွေး၏ ဖြူစင်သော အသည်းနှလုံးကို လှိုင်းထကျွန်ရစ်စေလေ၏။

ငိုရှိုက်သံလေးတရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည့် ဇွေးဖွေးအား ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်... သမီးလေးပမာ ကရုဏာသက်စွာနှင့် နှစ်သိမ့်ချော့မော့ရပါ၏။

"သမီး ဇွေးဖွေး မနက်ဖြန်... ဆရာ့ဆေးရုံကို လာခဲ့လေ... သမီးတစ်ယောက်တည်းပဲလာ... ကိုကျော်စွာကို မခေါ်ခဲ့နဲ့။ အခု ဒီညဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကိုလည်း မနက်မိုးလင်းလာရင် အစမဖော်ပဲ ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုလေး ခါတိုင်းလိုပဲ အေအေးဆေးဆေးနေနော်။ သွားပြီးလုန်းဒိုင်းကြဲ... ကြမ်းရမ်းဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့... မီးကိုမီးနဲ့ ပြန်ပြီးငြိမ်းရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့။ မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်ပစ်ရမယ် သမီးရေ။ ဒီပြဿနာရဲ့ အဖြေက တခြားဝေးဝေးကြီး လိုက်ရှာစရာမလိုပါဘူး။ သမီးနဲ့အနီးဆုံးနေရာမှာပဲ ရှိတာမို့ သမီးရယ်၊ ဆရာရယ်... တိုင်တိုင်ပင်ပင်လေးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဖြေရှင်းကြရအောင်... ဒီလိုလုပ်မယ်လေ... ဒီညတော့ သမီးစိတ်ကို အေးအေးထားပြီး အိပ်ပျော်အောင်ကြိုးစားပြီး အိပ်ပစ်လိုက်။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ကျမှ ဆရာ့ရုံးခန်းကိုလာခဲ့... ဆရာတို့ အေးအေးဆေးဆေးလေး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ပြဿနာရဲ့အဖြေကို ရှာကြတာပေါ့..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ... သမီးဆရာ့စကား နားထောင်ပါ့မယ်... ဆရာ့ကို အဖေတစ်ယောက်လိုပဲ အားကိုးပါတယ်။ သမီးကို ကူညီပါဦးနော်..." ဟူ၍ ဇွေးဖွေးတစ်ယောက် သနားစဖွယ် တိုးတိုးလေး ပြောရှာလေ၏။ အဲ့သည်တော့မှပဲ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို လေးလေးကြီး ချမိလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ရိုန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ဇွေးဖွေးဆိုသည့်ငတိမလေး ရောက်လာလေ၏။ ဇွေးဖွေးဆိုသည့် နာမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်ညီညွတ်စွာ အသားအရေလေးက ဖြူဖြူစင်စင်... တစ်သားမွေးတစ်ဝွေးလှဆိုသည့် စကားလေးကဲ့သို့ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးခါမှ ပို၍ပင် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ခါးသေးရင်ရိ၊ ပဒုမ္မနီဆိုသည့်နယ် အလှသွေးကြွယ်နေပါ၏။ အပြုံးကလေးက ကလေးငယ်လေးသဖွယ် အပြစ်ကင်းစင်၏... သို့သော် ညကတော်တော်နဲ့ အိပ်မရသည့် သက္ကာန်မျိုး မျက်တွင်းလေးတွေ ချောင်ကျနေ၏။ သူရိုးသယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် သဲသဲအမည်ရသည့် ဝဝကစ်ကစ် ဖျစ်ညှစ်ချစ်ချင်စရာကောင်းလှသည့် ခြောက်လအရွယ် သမီးလေးကလည်း ချောမောလှပလွန်းနေပါ၏။ သဲသဲလေးအား အတူပါလာသည့် ကလေးထိန်းကောင်မလေးလက်သို့ အပ်နှံပြီး ဇွေးဖွေးကို သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးအား အနီးတွင် ခေါ်ဆောင်ထားရှိပြီး လိုအပ်သည့် မေးခွန်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မေးမြန်း၍ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများကို လုပ်ရပါလေ၏။

ယခု ဇွေးဖွေးတွင် ဖြစ်နေသော ပြဿနာက... ပရိသတ်အားလုံးသိတော်မူကြသည့်အတိုင်း ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ခြင်း ပဲဖြစ်ပါသည်။ ဒင်းကလေး ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရသည့် အကြောင်းရင်းက အဘယ်နည်း... ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းတော့မည်ဆိုလျှင် ပထမဆုံးပြဿနာကို ဘက်ပေါင်းစုံမှ ကြည့်၍ သဲလွန်စများ ရှာဖွေထောက်လှမ်းကာ ၎င်းသဲလွန်စများကို ဆက်စပ်တွေးတောပြီး တရားခံ ဇာစ်မြစ်ကို မရရအောင် ရှာဖွေထောက်လှမ်းဖို့ လိုပါသည်။

အရေးကြီးဆုံးက ရောဂါအစစ်မှန်ကို သိဖို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အနာသိက ဆေးရှိတဲ့ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ရောဂါအမှန်ကို သိပြီဆိုပါက ဆေးကုရသည်မှာ မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ ရောဂါအမှန်ကိုရအောင် မရှာဖွေပဲ ရမ်းသမ်းရှာမှန်းဆပြီး အမြောက်ကြီးနှင့် ပစ်မည်ဆိုပါက ရန်သူအစစ်အမှန်ကို ထိမထိ မသေချာသော်လည်း ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်က ဘာဆိုဘာမှ အပြစ်မရှိသော မဆိုင်သူတွေတော့ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ် ထိခိုက်ပျက်စီးကြတော့မှာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်ကြီး ရှင်းရှင်းကြီးတွေ့ရပါမှ... လက်ညှိုးလေးကိုအသာကွေးညှစ်ကာ မောင်းခလုတ်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ဖို့ပဲ လိုပါတော့မည်။

ပထမဆုံး... မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရခြင်း၏ ဖြစ်နိုင်သော တရားခံအကြောင်းရင်းများကို ခေါင်းထဲမှာ စီရင်ထားရှိဖို့လိုပါသည်။ ၎င်းဖြစ်နိုင်ချေရောဂါတရားခံတွေကို တန်းစီ၍ ရပ်ခိုင်းထားပြီး တရားခံစစ်စစ်ကို ခေါင်းခေါက်၍ ရွေးချယ်ရတော့မှာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပထမဆုံး ဖြစ်နိုင်ချေတရားခံက လင်အင်္ဂါများ မဖွံ့ဖြိုးခြင်း ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးဘဝတွင် ရှိခဲ့သော လင်အင်္ဂါများသည် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်၍ အပျိုဖြစ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာသော 'မ' ဟော်မုန်းများ၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ထွားထွားဝင့်ဝင့် ကားကားစွင့်စွင့်ကြီး ပွင့်လန်းကြီးထွားလာတော့၏။ ကြည့်ပါဘိ... ယခင်က မဲမဲသဲသဲ... ပိန်ပိန်ညောင်ညောင် ဝါးခြမ်းပြားလေးဘဝက ခါးနေရာခါး၊ တင်နေရာတင်၊ ရင်နေရာရင် ဖွံ့ဖြိုးလှပလာသည်က သဘာဝ။ ဒါတွေက အပြင်ပန်းမြင်ရသော မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်ပြောင်းလဲခြင်း၊ အတွင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် မမြင်ရသော မိန်းမကိုယ်မွေးလမ်းကြောင်း (ယောနိလမ်းကြောင်း) သားအိမ်စသည်တို့သည်လည်း အချိန်တန်အရွယ်ရောက် အပျိုပေါက်သည်နှင့် ဖွံ့ဖြိုးလာကြစမ်း... တစ်ခါတစ်ရံတွင် မွေးလမ်းကြောင်းက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ လုံးဝအပေါက်မပါလာခြင်း၊ ပါပါသော်လည်း ကလေးဘဝကကဲ့သို့ သေးကွေးကျဉ်းမြောင်းလွန်းနေခြင်း၊ 'Hymen' ဟူသည့်အပျိုမြှေးက ထူထဲလွန်းကာ ပိတ်ဆို့နေသကဲ့သို့ဖြစ်နေခြင်း စသည်တို့ကြောင့်လည်း လင်ဆက်ဆံသည့်အခါ နာကျင်မှုကို ခံစားရခြင်း၊ မအောင်မမြင်ဖြစ်ခြင်း၊ အောင်မြင်ပါသော်လည်း လုံးဝ သာယာမှုမရှိဘဲ ဆိုးရွားသော မနှစ်မြို့စဖွယ် ခံစားချက်များကြောင့်... နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ လင်ဆက်ဆံရမည်ကို အကြောက်ကြီးကြောက် အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်သွားတတ်ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

တစ်ခါက ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းထံသို့ စုံတွဲလေးတစ်တွဲ ရောက်လာ၏။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်သာသာ ညားခါစဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးပဲဖြစ်ပါသည်။ ကောင်လေးက မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့မှိုင်တွေနေ၏... တစ်စုံတစ်ရာကို အကြီးအကျယ် အလိုမကျဖြစ်နေသည့် ပုံစံမျိုး... ကောင်မလေးကို ကြည့်တော့လည်း ရှိုးတိုးရှန့်တန့်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း၊ သေချာမေးမြန်းစမ်းသပ်ကြည့်တော့မှ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်တင်းနှောရာတွင် မအောင်မမြင်ဖြစ်ခြင်း... မင်္ဂလာဦးညမှစကာ အတူနေဖို့ ကြိုးစားလိုက်တိုင်း မိန်းကလေးမှာ ပြင်းပြသော နာကျင်မှုကိုသာ ခံစားရပြီး မည်သို့မျှ အောင်မြင်စွာ ဆက်ဆံနိုင်ခြင်း မရှိသည်မို့ နောက်တစ်နေ့တွေမှစပြီး လုံးဝအနားကပ်၍ မရတော့ခြင်း၊ လက်မခံတော့ခြင်းဟူသည့် ပြဿနာဖြစ်ပါသည်။ သေချာစမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်တော့မှ မိန်းကလေး၏ မွေးလမ်းကြောင်းယောနိလမ်းကြောင်းထိပ်တွင် ရှိနေသော 'Hymen' ဟူသည့် အပျိုမြှေးကလေးသည် ရာသီလာနိုင်ရုံ သက်သက် ကလေး လက်သန်းလုံးလောက်သာ ရှိသော အပေါက်သေးသေးလေးသာရှိပြီး လုံးဝနီးပါး ပိတ်ဆို့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ အပျိုမြှေးကလည်း ပါးပါးလှပ်လှပ်လေးမဟုတ်ဘဲ ထူထူထဲထဲကြီး ဖြစ်နေသည်မို့ မင်္ဂလာဦးညတွင် ထိုကျဉ်းမြောင်းလှသော အပေါက်ကလေးထဲသို့ ချစ်တင်းနှောဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ အကြီးအကျယ် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရပြီး ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေ ရကုန်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် အပြင်းအထန် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရပြီဆိုမှတော့ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ဤကလေးမလေး ချစ်ရမှာ စာလိပ်နိုင်ပါဦးမလားဆိုသည်ကို ပြေးကြည့်စရာမလိုဘဲ တွေးဆကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါသည်။ ထိုကောင်မလေး၏

ထူထဲပိတ်ဆို့နေသော အပျိုမြေးကို ခွဲစိတ်ခန်းတွင် မေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားပြီးတော့မှ လမ်းကြောင်းရှင်းကာ အိုကေမှာ စိုပြည်သွားခဲ့သည်။

ယခု ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးတွင်တော့ ဣန္ဒြိယအင်္ဂါများတွင် မဖွံ့ဖြိုးခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပိတ်ဆို့နေခြင်း ဘာဘာညာညာတွေ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရပြီးသား၊ မင်္ဂလာဦးအစောပိုင်းကာလတွေမှာလည်း အောင်မြင်စွာ ချစ်တင်းနှောနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် တရားခံက ဒါမဖြစ်နိုင်... ဒါဆိုလျှင် နောက်တရားခံတစ်ဦးဟာ မည်သူနည်း။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရတော့မည်။ 'ခေါင်းမြီးခြုံ လုံအောင်ပုန်း မောင်ဖုန်းလိုက်လို့ရှာ' ဆိုသည့် စကားလေးလိုပေါ့။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၅)

ရွှေတံခါးကြီး ဖွင့်ပါဦး

ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လှပချောမွေ့သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အဘယ့်ကြောင့်များ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရပါသနည်းဟူသော ပဟေဠိအဖြေသိဖို့ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကြိုးစားနေရပြီ။ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ တကယ်တမ်းကျတော့ ရဲစုံထောက်တစ်ဦးနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်တူနေပါ၏။ လူသတ်မှုတစ်ခုကိုပဲ ဥပမာကြည့်ပါဦး... လူတစ်ယောက်သေနေ၏... ထိုသူကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်သော လူသတ်တရားခံက မည်သူနည်း။

သေသူနှင့် ပတ်သက်ယှက်နွယ်နေသည့် လူအများအား မေးမြန်းစုံစမ်းရမည်။ သေသူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်ရှိသော ဒဏ်ရာ လက်ဖွေရာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မသက်ဘရာ လက်နက်၊ ခြေရာလက်ရာစသည့် သဲလွန်စများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရမည်။ မေးမြန်းစမ်းသပ်ရုံမျှနှင့် မပြီးနိုင်သေးဘဲ လက်ဖွေရာများ၊ သွေးနမူနာများ စသည်တို့ကို လိုအပ်သလို ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ပို့၍ စစ်ဆေးဖို့လည်း လိုအပ်တတ်သည်။

ထိုသို့ အဆင့်ဆင့် စစ်ဆေးစမ်းသပ်ချက်များအားလုံး၏ အဖြေတို့ကို ပေါင်းစပ်စုရုံးပြီးတော့မှ မသက်ဘသူများထဲမှ တရားခံဖြစ်နိုင်သည့် အဖြစ်နိုင်ဆုံး လူသတ်တရားခံကို ရွေးချယ်ဖော်ထုတ်ရသည်က ရဲရုံထောက်များ၏ လုပ်ငန်းသဘာဝများပဲ မဟုတ်လား။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတို့ ဆရာဝန်တွေရော ရဲရုံထောက်တွေနှင့် ဘာများထူးသနည်း။ လုပ်ငန်းသဘာဝက ထပ်တူညီလျှက် ရှိပါသည်။ အခုပဲကြည့်။ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိမလေး ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သည့် တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်သည့်ကိစ္စမှာ ပထမဆုံးဖြစ်နိုင်သည့် မသက်ဘစရာ တရားခံရောဂါများကို စနစ်တကျ စာရင်းချ၍ တစ်ခုချင်းတစ်ခုချင်းကို ပိုက်စိပ်တိုက်ကာ လိုက်လံရှာဖွေ စူးစမ်းရခြင်းသည် စုံထောက်တစ်ဦးနှင့် တူလှပါချေ၏။

ဒုတိယဖြစ်နိုင်ခြေ တရားခံကိုလည်း သူသတိကြီးကြီးထား၍ ရှာဖွေစူးစမ်းရပါသည်။ ၎င်းတရားခံကတော့ လိင်အင်္ဂါများ၌ ရောဂါတစ်စုံတစ်ရာရခြင်း ပဲဖြစ်ပါသည်။ ကျားနှင့်မ ချစ်ကြသည်ဆိုရာတွင် လိင်အင်္ဂါ၌ ရောဂါတစ်ခုခု စွဲကပ်နေပါလျှင် သာယာကြည်နူးမှုအစား နာကျင်မှုများကိုသာ ခံစားရစေမည်မှာ မလွဲပါတည်း... မျိုးပွားလိင်အင်္ဂါများတွင် ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများထဲတွင် ချစ်ရမှာ စာမလိပ်စေသည့် နာကျင်မှုနှင့် လိင်ဆက်ဆံရခက်ခဲခြင်း ပြဿနာကို အပေးတတ်ဆုံး အဖြစ်အများဆုံး ရောဂါကတော့ 'Vaginismus' ဟုဆေးပညာက ခေါ်ဝေါ်သော မွေးလမ်းကြောင်းကြွက်သားများ အကျုံ့လွန်ခြင်း ပဲဖြစ်ပါသည်။ သဘာဝအားဖြင့် မွေးလမ်းကြောင်းနှင့် စအိုဝ ပတ်ပတ်လည်တို့တွင် ဝိုင်းပတ်ထားသော ကြွက်သားမျှင်များရှိကြ၏။ ၎င်းတို့သည် လိုအပ်လာသောအခါတွင် လိုသလို စိတ်တန်ခိုးနှင့် ကျုံ့၍လျှော့၍ရသည့် အစွမ်းသတ္တိများရှိကြသည်။ ဥပမာ ဝမ်းသွားချင်လွန်းသော်လည်း အိမ်သာမအား၍ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းသွားဖို့အခြေအနေက မပေးလာခဲ့လျှင် အီအီးတွေ ထွက်ကျမသွားအောင် စအိုဝကို အပြင်းအထန်ကျုံ့၍ ဖျစ်ညှစ်ပိတ်ဆို့ထားသည့် ကြွက်သားမျှင်များပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဤကြွက်သားမျှင်များ၏ တရားလွန်ကျုံ့ထားခြင်းကြောင့် မွေးလမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံး ပိတ်ဆို့သွားသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး ကျားနှင့်မ ချစ်တင်းနှီးနှောဖို့ အခက်ခဲဆုံး အနေအထားသို့ ရောက်သွားနိုင်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် ခုခံကာကွယ်မှုပေးသည့်အနေနှင့် မွေးလမ်းကြောင်းကြွက်သားများကို အတင်းကျုံ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်ဆိုးရွားလွန်းသည့် အခြေအနေတွင်ဆိုလျှင် ပေါင်၏အတွင်းဘက်ကြွက်သားတွေပါ အကြီးအကျယ် ကျုံ့ဝင်သွားကြကာ ပေါင်နှစ်ခုစလုံး တင်းတင်းကြီး စေ့နေသည့် အသေပိတ်ထားသော တံခါးကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

ထိုပြဿနာကို ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတို့ သားဖွားမီးယပ်အထူးကုဆရာဝန်များပင် မကြာမကြာ ကြုံကြိုက်ရတတ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတို့၏ မျိုးပွားအင်္ဂါများကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်စစ်ဆေးဖို့ ကြုံလာချိန်တွင် မွေးလမ်းကြောင်းထဲ လက်ထည့်၍ စမ်းသပ်သည့်အခါ ပေါင်နှစ်လုံးကို တင်းတင်းစေ့၍ ကြွက်သားတွေအားလုံးကို တရားလွန်ကျုံ့ထားပါက မည်သို့မျှ စမ်း၍မရအောင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ရောဂါတစ်မျိုးဟုပင် ပြောရမည်လားမသိ။ ယခုမှ အိမ်ထောင်ကျသည့် အပျိုစင်လေးများတွင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကလေးမွေးပြီးသည့် အမျိုးသမီးကြီးများတွင်လည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ကလေးမွေးလိုက်ရုံနှင့် ပျောက်သွားပြီဟု ပြောရ၍မရပေ။ အများအားဖြင့် လိင်ဆက်ဆံမှုကို လုံးဝအာရုံခံစား၍ မရအောင် ကြောက်ရွံ့မှုနှင်းတီးသည့် မိန်းကလေးများတွင် ဖြစ်တတ်သော်လည်း အချစ်ဇာတွေ မွှန်တက်နေတတ်သည့် စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်နေပါလျှက်နှင့်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံရတတ်သောရောဂါဖြစ်သည်။ လိင်ဆက်ဆံရာတွင် နာကျင်မှုကို ခံစားရစေသည့် ရောဂါတစ်စုံတစ်ရာရှိလျှင်

ဤပုံစံမျိုးဖြစ်တတ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း အများစုကတော့ မျိုးပွားအဂါများတွင် မည်သည့်ရောဂါမျှ ရှာ၍မတွေ့နိုင်ဘဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတတ်ပါ၏။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ကြီးမားလွန်းသူတွေ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘကအလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ကာ ထင်သလို ဆိုးနွဲ့တတ်လွန်းသည့် မိန်းကလေးများတွင် ပို၍တွေ့ရတတ်သည်။ ပြင်ပ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်က ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည့် မိန်းမချောလေးရထားသော်လည်း ချစ်ရေးချစ်ရာမှာ မအောင်မမြင်ဖြစ်ရတတ်သော ကိုကိုကာလသားများသည် ဤသို့သော ပြဿနာမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရ၍ဖြစ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် လင်ယောက်ျားက နူးနူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့် တရားလွန် အလိုလိုက်တတ်သူတို့ ဖြစ်တတ်၏။

ချစ်မှုရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ အထင်မှား အမြင်မှားများကိုသာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သိရှိနားလည်ခံစားခဲ့ရသူများ... လိင်ဆက်ဆံမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အသိပညာ အားနည်းလှသူများ... စစချင်း အတွေ့အကြုံတွင် နာကျင်မှုများ၊ ကြောက်ရွံ့အားငယ်မှုများနှင့်သာ ကြုံဆုံခဲ့ရဖူးသူများ၊ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ... အပျိုပေါက်ဘဝတွင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး လိင်အကြမ်းဖက်မှု... မဖွယ်မရာပြုမှုတို့ကို ခံစားရဖူးသူများတွင် ဤရောဂါမျိုး ပို၍ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုသူများ၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ခံထဲတွင် လိင်ဆက်ဆံမှုကို ကြောက်ရွံ့စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေတတ်ပြီး ကာကွယ်တားဆီးသော သဘောနှင့် ကြွက်သားများကို အတင်းအဓမ္မ ကျုံ့မိသွားခြင်းဖြစ်တတ်ပါသည်။

အချို့သော အမျိုးသမီးများတွင်တော့ ဟစ်စ်တီးရီးယားဟုခေါ်သော မိမိအား သူတစ်ပါးက ဂရုစိုက်စေလိုသော သဘောနှင့် မိမိ၏ကြွက်သားများကို အတင်းကျုံ့ကာ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။ အချို့ကတော့... ကျားနှင့်မ ချစ်ခြင်း၏ နောက်ကွယ်မှကပ်၍ လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်သော ကိုယ်ဝန်ရှိပြီး ဗိုက်ကြီးမှာ ကလေးမွေးရမှာကို အတွင်းစိတ်ထဲက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတွေကြောင့်လည်း ဤသို့ဤပုံ ကြုံရတတ်ပါသည်။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသော လှပချောမောသည့် အိမ်ထောင်မပြုလိုဘဲ... မယ်သီလရှင်ဝတ်ပြီး ဘဝကို တစ်ဦးတည်း အေးအေးချမ်းချမ်းကုန်ဆုံးလိုသည့်၊ အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းကို ပျော်မွေ့စိတ်ပါခြင်းမရှိသည့် သနားစဖွယ် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးတွင် ယခုကဲ့သို့သော ရောဂါများ ကပ်ပြီနေမည်လားဟူသော သံသယမျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေမိပြီတည်း...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၆)

စာမေးပွဲကျမှာကြောက်တဲ့ ဆရာဝန်

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့က ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကို သံသယမျက်လုံးနှင့်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေမိလေပြီ။ ဒီကောင်မလေးမှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံကြား ကြီးမားသော ပြဿနာတွေကို မီးမွှေးခဲ့သည့် မည်သို့သော ချို့ယွင်းချက်တွေများ ရှိနေပါသနည်း။ ဤမျှလှပချောမောမှု ယဉ်ကျေးဖော်ရွေ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် ပန်းအလှလေးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေသည်ကတော့ သေချာပါသည်။ တစ်ခုပဲ... မှားယွင်းနေသည့်နေရာက အဘယ်နည်း... သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းတစ်နေရာက သာမန်မျက်စိနှင့် ဖောက်ထွင်းကြည့်မြင်၍ မရနိုင်သည့် နေရာတစ်နေရာမှာလား... သို့တည်းမဟုတ်... မျက်စိနှင့်လည်းမမြင်နိုင်... လက်တွေ့... အာထရာဆောင်းစက်တွေနှင့်လည်း စမ်းသပ်၍မရနိုင်သည့် သူမ၏နှလုံးသားရပ်ဝန်းတစ်နေရာတွင် ဆိုပါလျှင်ကော။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို အလုပ်ကောင်းကောင်း ပေးနေလေပြီ။

သူနှတ်ခမ်းထောင့်လေးတွင် သူကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိပါပဲ အပြုံးလေးတစ်ချက် လင်းလက်လာ၏။ သူအဖြစ်က ဘာနှင့်တူနေပါသနည်း။ ဆေးဘက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားလေး မောင်ပြိမ်းချမ်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့

မှတ်ကျောက်စာမေးပွဲတွင် လူနာရှေ့၌ ပါမောက္ခဆရာဝန်မကြီး၏ ဖြေရခက်သော မေးခွန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ချွေးတဒီးဒီးကျခဲ့ရသည့် အဖြစ်လေးကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိလေ၏။

အဲ့သည်တုန်းက သူမေးမြန်းစမ်းသပ်ခဲ့ရသော လူနာ၏အဓိကခံစားရသည့် ဝေဒနာက 'နာကျင်ခြင်း' ဖြစ်ပါသည်။ ရာသီလာလျှင် နာကျင်ကိုက်ခဲသည်။ သည့်ထက်ဆိုးသည်က... သူမ၏ ယောက်ျားကို အနားအကပ်မခံချင်လောက်အောင် ချစ်တင်းနီးနှောရာတွင် နာကျင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဒင်းကို အနားအကပ်မခံ၍လည်း မဖြစ်သည့် အကြောင်းရင်းက ရှိနေပြန်သည်။ အဲ့သည်ကိစ္စကတော့ အူဝဲလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်လိုချင်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ကိုင်း... ဘယ့်နယ်လုပ်ရပါမည်နည်း။ လင်မယားအတူမနေဘဲ ကလေးရဖို့ဖြစ်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။ အတူနေပြန်တော့လည်း အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်၊ မနေပြန်လျှင်လည်း ကလေးရဖို့မလွယ်၊ အဲ့သည်ပြဿနာကို ကျောင်းသားလေး ငြိမ်းချမ်း ဖြေဆိုရတော့မည်ဆိုတော့ ချွေးတဒီးဒီးကျအောင် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ရှုပ်စေခဲ့ပြီပေါ့။

အဲသည်တုန်းက... ထိုမေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်မှ စာမေးပွဲအောင်ပြီး M.B.B.S တည်းဟူသော ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ဆွတ်ရူးရမည်ဆိုတော့ ဦးနှောက်တွေပူသွားအောင် မရမက ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားပြီး (ဟုတ်တာတွေရော၊ မဟုတ်တာတွေရော) ကြိုးစားပန်းစားဖြေဆိုကာ နှောက်ဆုံးတော့ အောင်ပန်းကို ဆင်ပြန်းနိုင်ခဲ့လေ၏။

ယခုလည်းကြည့်လေ... သူ့ရှေ့တွင် လူနာတစ်ယောက်ရှိနေ၏။ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်အောင် လှပချောမွေ့သည့် ဇနီးချောလေးတစ်ဦးက လင်ယောက်ျားနှင့် ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သည့် ပြဿနာနှင့် သူ့အားအားကိုးတကြီး ရောက်ရှိအကူအညီ တောင်းခံနေချေပြီ... အဘယ်သို့သော အကြောင်းတွေကြောင့်များ ဒီကောင်မလေးက ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရပါသနည်း... သူအကြီးအကျယ် စဉ်းစားခန်းထုတ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

အလို ဘုရား... ဘုရား... ဒါစာမေးပွဲဖြေနေတာများလား။ သူ့စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့... ဘဝဆိုသည်မှာ တကယ်တမ်းကျတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာမေးပွဲတွေ ဖြေနေရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟိုးငယ်စဉ်က ဖြေခဲ့သော စာမေးပွဲတွေတွင်တော့ လူနာနှင့်သူ့ကို ဘေးကစောင့်ကြည့် အမှတ်ပေးနေသော 'စာစစ်သူဆရာ' ရှိနေ၏။ သူစာမေးပွဲအောင်မအောင်ကို စာစစ်သူဆရာက ဆုံးဖြတ်မည်ဖြစ်သည်။ ကိုင်း... တကယ့် ဘဝစာမေးပွဲတွင်ရော... စာစစ်သူဆရာက အဘယ်သူနည်း။ ဘယ်နေရာကများ သူတို့ကို စောင့်ကြည့် အမှတ်ပေးနေသနည်း... စာမေးပွဲအအောင်အရှုံးကိုရော မည်သည့်နည်းနှင့် အောင်စာရင်းကပ်မည်နည်း။

ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ အရည်အသွေးကို စာမေးပွဲစစ်နေသည့် စာစစ်သူတွေက သူ့ဆေးကုနေသည့် လူနာများ... သူတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသော မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်း... ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ပြည်သူတွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သိပ်ကို လက်တွေ့ကျသည့် စာမေးပွဲတွေပဲဖြစ်ပါသည်။ တိတ်တိတ်ကလေး စာရိုးချ၍လည်းမရ... သူ့စာမေးပွဲအောင်စာရင်းက လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသလို ရှင်းရှင်းထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပါ၏။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကို မည်သို့ဖြန့်ချိ ကြေညာပါသနည်းဆိုတာတော့ အားလုံးသိကြသည့် စကားပုံလေးဆစ်ခုကဲ့သို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားပုံကတော့ 'ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်... လူသတင်း လူချင်းဆောင်' ဟူသတည်း။

ယခုလည်းကြည့်၊ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကြိုးစားပမ်းစားစာမေးပွဲ ဖြေဆိုနေချေပြီ။ ချက်ချင်းပင် သူချစ်ခင်လေးစားသည့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦး စာမေးပွဲတွေ အထပ်ထပ်အောင်... Royal College, United Kingdom မှ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးတွေ အမြီးအရှည်ကြီးတွေ ရပြီးခါမှ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝစာမေးပွဲတစ်ခုတွင်

တလိမ့်ခေါက်ကွေး စာမေးပွဲကျသွားခဲ့ပုံကို လှမ်းမြင်ယောင်မိလေ၏။ မာယာပရိယာယ်များပြားလှသော စာအုပ်ကြီးထဲကနှင့် လုံးဝလုံးဝကွဲပြား ခြားနားနေသည့် ရောဂါဝေဒနာမျိုးစုံ... ပြီးတော့... သားက မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်၍ အမှတ်တွေ့ပေးနေသော စာနယ်ဇင်းများ၊ ပြည်သူ့လူထုတစ်ရပ်လုံး... ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်စဖွယ်ကောင်းပြီး အတိမ်းအစောင်းမခံသည့် စာမေးပွဲနည်း။ အဲဒီတစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူဖတ်ရှုကြားသိခဲ့ရသော ဂျပန်နိုင်ငံက ဆရာဝန်ကလေးတစ်ဦး၏အကြောင်းက သူ့ခေါင်းထဲဝင်ရောက်လာလေ၏။ မြို့ကလေးတစ်မြို့က ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် မြို့လူထုအား စေတနာထား ကြိုးစားပမ်းစား စွမ်းစွမ်းတမံ ဆေးကုသပေးနေသော ဆရာဝန်လေးတစ်ဦးရှိ၏။ ၎င်းဆရာဝန်လေး၏ နေ့မအား ညမအား ကြုံရာကျရာတာဝန်ကို မညည်းမညူစတမ်း ထမ်းရွက်တတ်သော စေတနာတို့ကြောင့် လူချစ်လူခင်များလှ၏။ တစ်နေ့တွင်တော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ မှန်တိုင်းကြီးတစ်ခု သူ့ဘဝထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က မွေးလူနာတစ်ယောက်အား အရေးပေါ်ဗိုက်ခွဲမွေးရ၏... ပြဿနာက ကလေးကိုမွေးထုတ်ပြီး အချင်းကိုခွာသော အချိန်တွင်စ၏။ မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ပါဘဲ အချင်းသည် သားအိမ်အတွင်းသားထဲတွင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေသည်မို့ ၎င်းကိုခွာလိုက်သည်နှင့် သွေးတွေ့ဒလဟာ ထွက်လာ၏။ သွေးထွက်သည်က မြန်လွန်းများလွန်းသည်မို့ ဆေးရုံတွင် အလွယ်တကူရသော သွေးပုလင်းနှင့် မလုံလောက်။ ထပ်၍... သွေးကိုရှာနေစဉ်မှာပင် (သွေးအရောက်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း) မွေးလူနာက ခွဲစိတ်ခုတင်ထက်မှာပင် သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့၏။

ဆရာဝန်တော့ဖြင့် ဘဝစာမေးပွဲမှာ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျပြီကော။ ဤတိုက်ပွဲတွင် သေမင်းက သူ့အား နောက်ကောက်ကျအောင် အနိုင်ယူသွားလေပြီ။ အဲ့သည်မှာပင် လူသေစေမှုဖြင့် ရဲက ဆရာဝန်ကို ဖမ်းချုပ်လေ၏။ ကိုင်း... ဘယ့်နယ်ရှိစ။ ဆေးကုသည့် ဆရာဝန်သည် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှစွာဖြင့် လူသတ်တရားခံအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီကော။

အဲ့သည်မှာပင် ဆရာဝန်များကောင်စီမှ အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်၏။ ဤကိစ္စသည် ရာဇဝတ်မှု၊ လူသတ်မှုမဟုတ်။ ဆေးကုသရင်း မတော်တဆ ချွတ်ချော်မှားယွင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်ဆေးကောင်စီမှသာလျှင် ဤအမှုကို စစ်ဆေးရမည်ဟုဆိုကာ ဆရာဝန်အား အချုပ်တွင်းမှ ထုတ်၍ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အသေးစိတ်စိစစ်၏။ ဆရာဝန် ဘာတွေများ မှားယွင်းသနည်း။ လူနာကို ခွဲစိတ်ရင်း သွေးသွန်ချိန်၌ သွေးကိုစောင့်မနေဘဲ သွေးတွေ့ဒလဟောထွက်နေသော သားအိမ်ကြီးကို အမြန်ဆုံး ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့လျှင် လူနာ၏အသက်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့လုပ်သင့်သည်ကို အချိန်မီမလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လူနာမှာမသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရသည်ဟု ဆရာဝန်များကောင်စီက ဆုံးဖြတ်၏။ အဲ့သည်မှာပင် ထိုဆရာဝန်အား ဆရာဝန်ဆက်လက်လုပ်ရန် မသင့်လျော်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်ကို သိမ်း၍ အလုပ်မှရပ်စဲလိုက်လေ၏။

ဆရာဝန်တော့ဖြင့် အမှားလေးတစ်ခုကြောင့် ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ခွဲစိတ်ဓားနှင့် နားကြပ်ကိုပစ်ချ၊ သူတတ်မြောက်သည့် ဆေးပညာဖြင့် ဆေးကုသခွင့်မရှိတော့ပြီ။ ထိုသူတော့ တံမြက်စည်းလှည်း၍ အသက်မွေးရမည်လား... လမ်းဘေးတွင် ဈေးရောင်းစားရမည်လား... ကြိုက်ရာရွေးပေတော့။

အဲ့သည်မှာပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှစွာပင် ကယ်တင်ရှင်မေခလာက မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာ၏။ ထိုမြို့လေး၏ ပြည်သူ့လူထု... ပြီးတော့ စာနယ်ဇင်းတွေက ဤသို့သော သူတို့မြို့ကလေးမှ မြောက်များလှစွာသော လူနာများ၏ အသက်များကို ကယ်တင်ကုသပေးခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးကိုထောက်ထား၍ ဤဆရာဝန်အား အလုပ်မှမထုတ်ရန်၊

ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်မှ မရပ်စဲရန် ဝိုင်းဝန်းအရေးဆို တိုက်တွန်းကြလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင်တော့... ဆရာဝန်ဘဝ ဆုံးရှုံးသွားကာ ဘဝပျက်သွားပြီဟု စိတ်နလုံး တုံးတုံးချိုးဖြစ်သော ဆရာဝန်သည် သူ့အားချစ်ခင်လေးစားသော ပြည်သူလူထု၏ မေတ္တာစေတနာစွမ်းအားကြောင့် သူချစ်သော ဆရာဝန်ဘဝကို ပြန်ရခဲ့၏။ ဘယ်လောက်တောင် လုပချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်လေလဲ။

ထိုဇာတ်လမ်းလေးကို တွေးမိချိန်တွင်တော့ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏ နလုံးသားထဲ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ လောကကြီးဟာ ထင်သလောက် မဆိုးသေးပါဘူးနော်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ နေ့စဉ်စာမေးပွဲဖြေခြင်းသည် လူနာကို ဆေးကုခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။ လူနာဆေးကုရင်း စာမေးပွဲကျမည်ကို ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်နေမိသော... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ အတွေးတွေ ဟိုရောက်သည်ရောက် ဖြစ်သွားခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့... ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူတတ်မြောက်သည့် တစ်ခုတည်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာက ဆေးကုခြင်းတစ်ခုသာမို့ ဆရာဝန်လုပ်ခွင့် မရတော့မည့်အဖြစ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လွန်းစွာနှင့် စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်သွားသည်ကို စာဖတ်သူက ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။

အဲ့သည်မှာပဲ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသည့်သူပမာ သူ့ရှေ့က ဖွေးဖွေးဆိုသည့် လူနာမလေးထံ စိတ်ပြန်လည်လာလေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ငါဘာတွေ လျှောက်တွေးနေပါလိမ့်... ရူးနေပြီလား... သူ့အား ဤမျှလောက် ချစ်ခင်အားကိုးသော ဖွေးဖွေးဆိုသည့် လူနာမလေးက သူ့အားဘာအကြောင်းနှင့်မှ တရားဆွဲဆိုဖို့ မရှိပါဘဲလျှက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် စိတ်တွေကယောက်ကယက် ဖြစ်ရပါသနည်း။

"ဆရာနေမကောင်းဘူးလား..." ဖွေးဖွေး၏အသံလေးက သူ့အားအိပ်မက်မှ လှန့်နှိုးလိုက်ပါ၏။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၇)

မမြင်ဝံ့တာလည်း ဆေးဆရာ... မကြားဝံ့တာလည်း ဆေးဆရာ

'ဆရာနေမကောင်းဘူးလား' တဲ့။ သူ့အသွင်က နေမကောင်းသည့် လူမမာတစ်ဦး၏ အသွင်ပေါက်နေပြီနှင့် တူပါသည်။ သူ့လူနာမလေးဖွေးဖွေးက သူ့အား ကရုဏာသံလေးနှင့် မေးခွန်းတစ်ရ မေးနေချေပြီ။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အတွေးကမ္ဘာလေးထဲ လွင့်မျောနေရာမှ ရုတ်ချည်းပင် လက်တွေ့ကမ္ဘာထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့အား အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးထဲမှ လှုပ်နှိုးလိုက်သော မေးခွန်းလေးကို ကြားလိုက်တော့ သူရယ်ချင်သလိုလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒါလူနာက ဆရာဝန်ကို မေးရမည့် မေးခွန်းလား။

ရုတ်ချည်းပင် မန္တလေးမှာ ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့တုန်းက ကြုံခဲ့ရသော သူ့ဆရာ၏ စကားသံကို သတိရမိလေ၏။ အဲ့ဒီတုန်းက ဆေးကျောင်းသားလေး မောပြိမ်းချမ်း ချမ်းတုန်ပြီး အဖျားတွေကြီးနေသည်မို့ သူတို့ဆရာ သမားတော်ကြီး၏ ဆေးခန်းတွင် ဆရာဝန်ပြရန် စောင့်နေချိန်... ဆေးခန်းထဲမှာ လူနာတွေများစွာ မျိုးစုံစွာ... အဲသည်အချိန်မှာ သူတို့စောင့်နေသော ဆရာသမားတော်ကြီးက ဆေးခန်းထဲ(အနွေးထည်လေးဝတ်၍) ဝင်လာ၏... သူ့ဘေးက လူနာအဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက ဆရာ့အား 'ဆရာနေမကောင်းဘူးလား' ဟုတအံ့တသြမေးလေ၏။

ဆရာက မည်သို့ပြန်ဖြေသည် ထင်ပါသနည်း။ "အောင်မာ ဒါခင်ဗျားမေးရမယ့် မေးခွန်းလား... ကျုပ်မေးရမယ့် မေးခွန်းလား..." တဲ့... ထိုအဖြေစကားကြားရတော့ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားက သူသဘောကျနစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရယ်မိနေသေးသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။

ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ မည်သို့သော လူစားမျိုးနည်း။ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာလည်း သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်... သာမန်လူသားစစ်စစ်ပဲမဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်အသားနှင့်များ ရွေးချယ်ထုလုပ်ထားပါသနည်း။ ဆရာဝန် နေမကောင်းဖြစ်သည့် အချိန်တွေ... စိတ်ဆင်းရဲဒေါသထွက်... စိတ်နှင့် လူနှင့်မကပ်သည့် အချိန်တွေ၊ ချော်သည့်အချိန်တွေရှိမည်... မှန်တာတွေရှိသလို မှားတာတွေလည်း ရှိမည်ဆိုသည်မှာ လူသဘာဝပဲ မဟုတ်ပါလား။

ယခုတလော ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စိတ်နေမကောင်းဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်၊ ဆေးလောကထဲ ယခုနောက်ပိုင်း ဝိခန်၊ ညံခနဲ ကြားနေရသော သံသယမှန်တိုင်းတွေကြားမှာ သူ့စိတ်တွေ မှုန်မှိုင်းနေပါသည်။ ဆရာဝန်ထဲက ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် သူချစ်သော ဆေးလောက... ဆရာဝန်အလုပ်တွေအားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှင်ရှင်လန်းလန်းနှင့် သာသာယာယာ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်ချင်လှသည်က သူ့ဆန္ဒ။

ဆရာဝန်တွေကို လူနာတွေက မယုံကြည် အားမကိုးတော့မှာ သူစိုးရိမ်သည်။ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကြီးလာရင် ဆရာဝန်လုပ်မယ်ဟူသည့် ရည်ရွယ်ချက်၊ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ အားကျစိတ်တွေ ယနေ့ လူငယ်လေးတွေမှာ ပျောက်ဆုံးသွားမှာကိုလည်း သူပူပန်ပါသည်။ အရှိန်အဟုန်နှင့် တိုက်လာသော ထိုသံသယမှန်တိုင်းကြီးကို တားဆီးဖို့ သူ့မှာ အင်အားမရှိ။ သို့သော် သူ့တွင်ကိုင်စွဲထားသော ကလောင်တံကိုတော့ ပြိမ်းချမ်းရေးချိုးငှက်ကလေးပမာ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချချင်လှပါသည်။ မိုးကြီးပစ်ရာမှာ ကာမိသော ထန်းလက်ကလေးဖြစ်သွားမှာတော့ စိုးရိမ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုလွဲမှားရာမှ ဖြစ်လာသော သံသယမီးပွားလေးတွေကိုတော့ သူစိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနှင့် ကိုင်စွဲထားသည့် ကလောင်ရေအေးအေးလေးနှင့် ငြှိမ်းသတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါသည်။

သူ့အလုပ်က လူတွေကို ကူညီရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် ဝေဒနာခံစားနေရသူများအား ဆေးကုပေးမည်။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့တပည့် ဆေးကျောင်းသားလေးတွေကို ပညာလည်း ပြည့်ဝ နလုံးသားလည်း လှပသော ဆရာဝန်ကောင်းလေးတွေ ဖြစ်အောင် ရေလောင်းပေါင်းသင် ပြုစုပေးမည်။ စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ကလောင်ကို ကိုင်စွဲကာ သူ့ရင်ထဲ နလုံးသားထဲက ပေါက်ဖွားလာသော စာလုံးလေးတွေ သီကုံးမည်...။ ဒါသည်ပင် ကိုယ်တကယ်လုပ်သင့်သော၊ တတ်နိုင်သော အလုပ်မဟုတ်လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်အားပေးပြီး သူ့စိတ်တွေကို မှုန်မှိုင်းစေသည့် သံသယမှန်တိုင်းတွေကို မောင်းနှင်ထုတ်ပစ်ရပါတော့သည်။

ယခု သူ့ရှေ့က သူ့အားနေမကောင်းဘူးလား ဆရာဟု မေးနေသော ဖွေးဖွေးကို ကြည်ကြည်လင်လင်ကြီး ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ သူ့ကိုအားကိုးတကြီး လာရောက်ပြသ အကူအညီတောင်းသော လူနာတို့အား အပြုံးလေးတစ်ချက်တော့ ပေးကိုပေးရမည်။ မိမိရင်ထဲက ရှိနေနိုင်သော သံသယတွေ၊ ဒေါသ၊ သောကတွေ၊ အမှုန်းတွေကိုတော့ လူနာကို လုံးဝမပေးမိစေဖို့ သတိကြီးကြီး ထားရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝေဒနာ ခံစားနေရရှာသည့် သနားစရာ လူနာတို့အား အားပြည့်လန်းဆန်းစေဖို့ အပြုံးဆေးကိုသာ ပေးသင့်သည်မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ ခေါင်းကိုလည်း အေးအေးလေးထားရမည်။ မိမိတတ်သည့် ဆေးပညာကို မိမိရင်ထဲက စိတ်ရင်းစေတနာများနှင့် ထုံမွမ်း၍ အကောင်းဆုံးဆေးကုပေးဖို့ကသာ အဓိကပဲဖြစ်ရမည်။

ယခု... သူ့လူနာမလေး ဖွေးဖွေးတို့လင်မယားကြား ဖြစ်နေသော ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သည့် ပြဿနာအား ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ သူကြီးစားပမ်းစား အဖြေရှာနေလေပြီ။ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းရင်းတွေက မြောက်များလှစွာ... ပထမဆုံးဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်က ချစ်ရမှာကြောက်ခြင်း... ရှင်းရှင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ချစ်ခြင်းက သာယာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ ကျေနပ်မှုတွေအစား နာကျင်မှုတွေချည်းရလာလျှင် မည်သူက ချစ်ချင်ပါတော့မည်နည်း... ဒါကြောင့် နာကျင်ရသည့် အကြောင်းရင်းများကို သူရှာဖွေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အပေါ်ယံ မိန်းမကိုယ် မွေးလမ်းကြောင်းအဝက နာကျင်တာတွေဖြစ်နိုင်သည်။ မွေးလမ်းကြောင်းတွေ ရောဂါပိုးဝင်ရောက်၍ ရောင်ရမ်းခြင်းတွေကို ရှာဖွေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မည်သည့်ရောဂါကြောင့်မှမဟုတ်ဘဲ မွေးလမ်းကြောင်းက သဲကန္တာရပမာ ခြောက်သွေ့နေလျှင်လည်း နာကျင်တတ်ပါသည်။ မိန်းမကိုယ်မွေးလမ်းကြောင်းနံရံတွင် အရွဲ့အရည်ကြည်တို့ကို ထုတ်လုပ်ပေးသည့် ဂလင်းတွေရှိသည်။ ချစ်တင်းနှာဖို့ စိတ်ဆန္ဒတွေ တက်ကြွလာပြီဆိုသည်နှင့် ထိုနံရံရှိ ဂလင်းများက အလုပ်လုပ်ပြီး ရွဲ့ကျိုကျိုအရည်ကြည်များကို စိမ့်ထွက်စေပါသည်။ ၎င်းအရည်ကြည်များက လိုင်ဆက်ဆံရာတွင် ချောမွေ့ညင်သာစေရန်၊ နာကျင်မှုမရှိစေရန် ချောဆီသဖွယ် ဆောင်ရွက်ပေးပါ၏။ အကယ်၍ အမျိုးသမီးဖြစ်သူက စိတ်မပါလျှင်၊ စိတ်တက်ကြွမှုမရှိလျှင် ၎င်းအကျိုအရွဲများ လုံးဝမထွက်။ ထိုအခါ ချစ်တင်းနှာသည့်အခါ ချောဆီမရှိသဖြင့် ပွတ်တိုက်မှုများသည် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကာ ပွန်းပဲ့စေတတ်၏။ ထိုဒဏ်ရာများကြောင့် ကြင်နာနှစ်သိမ့်မှုအစား နာကျင်မှုကိုသာ ခံစားရပါလျှင် ထိုမိန်းမသားသည် နောက်တစ်ကြိမ် ချစ်တင်းနှာဖို့ စိတ်ဝင်တစားရှိပါဦးမည်တဲ့လား... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။

နာကျင်မှုတွင် အပေါ်ယံနာကျင်မှုတွေ ရှိနိုင်သလို မွေးလမ်းကြောင်း၏ ဟိုးအတွင်းထဲက နာကျင်တတ်သည်လည်း ရှိပါ၏။ အဓိကအများဆုံး ဖြစ်စေတတ်သည့် ရောဂါများကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့လိုသည်။ မျိုးပွားအင်္ဂါများထဲသို့ ရောဂါပိုးမွှားများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရပြီး ရောင်ရမ်းခြင်းတွေကြောင့် အထိမခံရှေ့ပန်းကန်ဖြစ်စေတတ်သည်။ နေရာလွဲမှား သားအိမ်အတွင်းသားဟူသည့် သားအိမ်ဘေး၊ သားဥအိမ်စသည်တို့တွင် ရာသီသွေးများ စုဝေးခြင်းကလည်း ရာသီလာလျှင်သာမက လိင်ဆက်ဆံရာတွင်ပါ နာကျင်စေသည်။ သားအိမ်ထဲက အသားလုံးတွေ သားဥအိမ်ထဲက အဖုအကျိတ်တွေကြောင့်လည်း နာကျင်စေတတ်သည်။ ဝမ်းပိုက်ထဲ မျိုးပွားအင်္ဂါများတွင် ယခင်က ခွဲစိတ်ကုသဖူးလျှင် ၎င်းခွဲစိတ်သည့် နေရာများ၌ အမာရွတ်များဖြစ်ပြီး သားအိမ်၊ သားဥအိမ်များ အချင်းချင်း ကော်တွေနှင့် ပူးကပ်လိုက်သလို လှုပ်ရှားရ၍မရဘဲ အတောင့်လိုက်ကြီး ဖြစ်သွားလျှင်လည်း လိင်ဆက်ဆံသည့်အခါ နာကျင်မှုကို ခံစားရစေနိုင်သည်။ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် အချောအလှလေးက အဘယ့်ကြောင့်များ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရပါသနည်း...။

"ကိုင်း... သမီးဖွေးဖွေ... အခုဆရာမေးမယ့် မေးခွန်းလေးတွေကို သမီးရင်ထဲက ခံစားရတဲ့အတိုင်း အမှန်ဆုံး အဖြေပေးနော်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မှန်မှန်ကန်ကန်လေး ဖြေပေးပါမှ ဆရာက သမီးတို့ရဲ့ ပြဿနာအဖြေမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီး ထိထိရောက်ရောက် ကူညီပေးနိုင်မှာ... ရှက်လည်းမရှက်နဲ့၊ ကြောက်လည်းမကြောက်နဲ့" ဟု သူပြောတော့ ဖွေးဖွေးက မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့် ပြူးပြူးလေး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ 'မမြင်ဝံ့ ဆေးဆရာ၊ မကြားဝံ့တရားသူကြီး' ဟူသော စကားလေးကြားဖူးပါသည်။ တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ ဆရာဝန်ဟူသည်မှာ တခြားသူတွေအတွက် မမြင်ဝံ့၊ မကြားဝံ့တာတွေ မှန်သမျှ မြင်ရကြားရသောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုရော... ဘာတွေမြင်ရ၊ ကြားရဦးမည်နည်း... ဖွေးဖွေးကတော့ မျက်လုံးပြူးနေတာ သေချာသည်။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၈)

ချစ်သူကိုကို မွှေးဖို့ရာ ပျိုပျိုအချိန်ပေးရဲ့လား

ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့်များ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရသနည်းဆိုသည့် မေးခွန်း၏အဖြေကို ရှာနိုင်ဖို့က ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းအဖို့ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကိုသိလျှင် ဆေးကုသရသည်မှာ လွယ်လွယ်လေးဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ အဲ့သည်တော့ မည်သည့်အကြောင်းရင်းများကြောင့် ချစ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ ပျောက်ဆုံးသွားရသနည်းဆိုသည့် အချက်များကို စဉ်းစားရပါသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ချစ်လိုသောဆန္ဒကို လှုံ့ဆော်ပေးသော ဟော်မုန်းမှာ Testosterone ခေါ်ကျားဟော်မုန်းဖြစ်ပါ၏။ အမျိုးသားများတွင်လောက် ပမာဏမများသော်လည်း ၎င်းဟော်မုန်းပမာဏ အနည်းငယ်တော့ဖြင့် အချစ်စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်လှပါသည်။ ၎င်းဟော်မုန်းသည် သားဥအိမ်နှင့် အင်အရီနယ်ဂလင်းခေါ် ကျောက်ကပ်၏အထက်ရှိ ဂလင်းလေးမှ ညီတူမျှတူ ထုတ်လုပ်ပေး၏။ ၎င်းဟော်မုန်းများ ထုတ်လုပ်မှုနည်းသွားသော သားဥအိမ်ကိုခွဲစိတ်ဖယ်ရှားပြီးသောအခါ၊ ကင်ဆာဆေးများပေး၍ ကုသပြီးသောအခါများတွင် ချစ်လိုစိတ် ပျောက်ဆုံးသွားတတ်သည်။

ဟော်မုန်းများပုံမမှန်ဖြစ်တတ်သော အခါများဖြစ်သည့် ရာသီမလာမီ စိတ်တင်းကျပ် ရှုပ်ထွေးချိန်များ၊ ကလေးမွေးပြီးခါစ မီးတွင်းချိန်များ၊ သွေးဆုံးပြီးစအချိန်များတွင်လည်း ဤသို့ဤပုံ ဆန္ဒတွေ ပျောက်ဆုံးနေတတ်ပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်... ဖြစ်တတ်သော ရောဂါတွေကို ရှာဖွေရသည်ကမှ လွယ်ကူနိုင်သေးသည်။ ပို၍ခက်ခဲရှုပ်ထွေးကာ နားလည်ရခက်သည်ကတော့ စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းရင်းများဖြစ်ပါ၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ဘဝတွင် ရမ္မက်စိတ်က မည်မျှအရေးကြီးသည့် အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်ပါသနည်း။ အမျိုးသမီး၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤရမ္မက်စိတ်၏ အခန်းကဏ္ဍက တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် မတူရေးချ မတူနိုင်ပေ။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတို့ ဆရာဝန်များအနေဖြင့် ဤအချစ်ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရသည့်အခါတွင် အခါခပ်သိမ်း ရောဂါဝေဒနာများကိုချည်း ဇောင်းပေးကာ တစ်ဖက်သတ်စဉ်းစားနေ၍ လက်တွေ့တွင် အဆင်မပြေနိုင်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ဘဝကို မည်သို့ရင်ဆိုင်လှုပ်ရှား စိတ်နေသဘောထားရှိသနည်း။ ၎င်းသဘောထားတွေက မည်သည့်အရာတွေအပေါ် အဓိကဇောင်းပေး၍ တန်ဖိုးထား ဦးစားပေးပါသနည်း။ ဤအချက်များကိုပါ အမြဲတစေ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ လက်ရှိဖြစ်တည်နေသော ဘဝကို သရုပ်ခွဲ၍ လေ့လာကြည့်ပါဘိ။ အံ့သြဖွယ်ရာ ထူးခြားဆန်းပြားသော အရောင်အသွေးမျိုးစုံနှင့် ဘဝမျိုးစုံအဖုံဖုံတို့ ရောင်စုံရောယှက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ... အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဥပမာ ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေ၊ ကျောင်းဆရာမ၊ စီးပွားရေးပညာရှင်၊ ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာစသည်ဖြင့် အလွန်များသော အလုပ်တွေ တောင်လိုပုံနေသည့်ကြား ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေရသည်မျိုးရှိမည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည်ပင်လျှင် အလုပ်ခွင်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ဘဝသွင်ပြင်ပြောင်းလဲသွားပြန်၏။ အိမ်ထောင်စုတစ်စုလုံး၏ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ တိုလီမိုလီကိစ္စအဝဝတွေနှင့် မည်ရွေ့မည်မျှအလုပ်ရှုပ်မည်နည်း။ စဉ်းစားကြည့်ပါဘိ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုအမျိုးသမီးသည် ကလေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေသော သားသည်မိခင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။ ကလေးကလည်း နို့စို့နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်တည်းမကနိုင်သေးဘဲ ပုစုခရုတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိနေနိုင်၏။ ဒါတင်ပဲလား... ထိုကလေးတို့မေမေသည် အိမ်ထောင်စုထဲ၌ မိခင်အို ဖခင်အိုတွေ အသက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးသည်ဆိုပါက ထိုဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့အား ပြုစုစောင့်ရှောက် ဂရုစိုက်ရသော သမီးလိမ္မာလေးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါတင် ကပါဦးမည်တဲ့လား။ တချို့အမျိုးသမီးတွေက ထိုမျှနှင့်ပင် သူတို့၏ဘဝကို ဘောင်ခတ်ထားသည်မဟုတ်။ ဟိုးအဝေးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိအောင် ဘဝကိုရွက်လွှင့်၍ အမျိုးသမီးအသင်းအဖွဲ့များ (အမျိုးသမီးရေးရာ စွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်း) စသဖြင့်... မအားမလပ်နိုင်လောက်အောင် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင်လည်း မိတ်ဆွေတွေ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် လှုပ်ရှားနေတတ်သေးသည်ပဲ... ကိုင်း... ထိုသို့သောအမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အရောင်စုံအသွေးစုံ၊ ဆန်းပြားလှသည့် ဘဝဆိုသော လိပ်ပြာကွက်လေးထဲတွင် လင်ယောက်ျားအပေါ် ထားသည့် ချစ်ရမ္မက်က မည်သည့်ရာခိုင်နှုန်းများပါဝင်နေမည်နည်း... သူမကရော ထိုကိစ္စကို မည်ရွေ့မည်မျှ အရေးတကြီး နေရာပေးမည်နည်း... ဆန်းစစ်ကြည့်ပါဘိ။

ချစ်သူနှင့် စတွေ့တွေ့ချင်းကတော့ ချစ်သူကသာ သူမ၏ကမ္ဘာတစ်ခု၊ ချစ်သူမျက်နှာသည်သာ သူမ၏ဘဝတစ်ခုလုံး... ကျန်သည့်ကိစ္စတွေအားလုံး ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲ၊ ချစ်စခင်စကြင်နာစကတော့ ချစ်ရမ္မက်က ရှေ့တန်းက နေရာယူထားမှာ သေချာသည်။ တခြားကိစ္စတွေက ဤမျှလောက် သူမ၏စိတ်ထားနှလုံးသားထဲမှာ မရှိနိုင်။ တဖြည်းဖြည်း အချိန်တွေကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ခုနက တခြား ဘဝ... ဘဝ တွေ၏အစိတ်အပိုင်းလက်တံတွေက ချစ်သူ၏နေရာထဲကို လုယူထိုးဖောက်ကာ နယ်ချဲ့လာချေပြီ။ မိခင်တစ်ဦး၊ အိမ်ရှင်မတစ်ဦး၏ဘဝက ရှုပ်ထွေးများပြားလွန်းလှသည်မို့...

ကြာလာသည်နှင့်အမျှ (ယခင်ကတော့ ချစ်သူကိုကို) အခုတော့ အိမ်ကဘူဒါးကြီးအတွက် အချိန်ပေးမှုတွေ၊ ဦးစားပေးမှုတွေ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ထိုသူ့အတွက် ချစ်ရမှက်တွေက တဖြည်းဖြည်း မှိန်ဖျော့ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည်က သဘာဝပဲမဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လည်း ချစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာကြုံဆုံလာရသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ဘဝတွင် မည်သို့မည်ပုံ အချိန်ကို ခွဲဝေသုံးစွဲသနည်း Time Table of Life ကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာအကဲဖြတ်ကြည့်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်တွင် မိသားစုနှင့်အတူနေချိန်က မည်မျှနည်း... အလုပ်ခွင် (ပြင်ပရော... အိမ်တွင်းမှ အလုပ်များရော) တွင် အချိန်တွေ မည်မျှ ကုန်ဆုံးနေသနည်း။ မိဘဆွေမျိုးတွေ၊ တခြားမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေအတွက် လူမှုရေးကိစ္စတွေတွင် ကုန်ဆုံးသည့်အချိန်က မည်မျှ... သူမတစ်ဦးတည်း သူမဝါသနာပါရာကို လုပ်သည့်အချိန်က မည်မျှ... နောက်ဆုံးသူမ၏ အိမ်ကလူကြီးအတွက် ပေးသည့်အချိန်က ရာနှုန်းမည်မျှရှိသနည်း။ ဒါကမှ တကယ့်ချစ်သူအတွက် ပေးသည့်အချိန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖွေးဖွေးရေ... မင်းရဲ့အချိန်တွေထဲက ဘယ်လောက်ကိုများ ကိုကျော်စွာကြီးအတွက် ချန်ထားသလဲ... သဲသဲဆိုသည့် သမီးလေးကိုရည်း ပေးတော့မည်လား... တခြားဘယ်ကိစ္စတွေကို ဘယ်လောက်အချိန်ပေးသလဲ... ပြောပါဦးဟု ဖွေးဖွေးကို မေးခွန်းတွေ ထုတ်ရပါတော့မည်။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၂၉)

မှန်မှန်ဖြေနော် ဒါ... အချစ်လား

ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ချစ်ပြဿနာ ပုစ္ဆာလေးတစ်ပုဒ်အား ပဟေဠိအဖြေသို့ရန် ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စနစ်တကျ စုံစမ်းရပါတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် လူနာတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံလေတိုင်း လူနာ၏ ရောဂါရာဇဝင်ကို စနစ်တကျ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မေးမြန်းရသည်။ မေးရုံနှင့်လည်း မပြီးသေး လိုအပ်သလို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရပါသည်။ ဒါတင်မကသေး... ၎င်းမေးမြန်းစမ်းသပ်ရာမှ တွေ့ရှိချက်များပေါ် မူတည်၍ လိုလျှင်လိုသလို သွေးစစ်... အာထရာဆောင်းရိုက် စသဖြင့် ဓာတ်ခွဲခန်းစမ်းသပ်မှုများလည်း လုပ်ရ၏။

သူတို့နှစ်ဦးမည်သို့မည်ပုံ ခရေစေ့တွင်းကျ မေးကြမြန်းကြ... စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြသည့် အသေးစိတ်များကိုတော့ ကျမ်းလေးမည်စိုး၍ မဖော်ပြတော့ပြီ။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တွေ့ရှိရှက်များမှ ကောက်ချက်ချပြီး ပြဿနာအရင်းခံဖြစ်သော တရားခံစစ်စစ်ကို ဖော်ထုတ်ရပါ၏။

ထိုသို့ တရားခံစစ်စစ်ကို တွေ့ပြီဆိုလျှင် ၎င်းကိုဖြေရှင်းရမည့် နည်းလမ်းများထဲက သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးနှင့် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြေရှင်းနည်းကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် စဉ်းစားရွေးချယ်ရသည်။ ထိုသို့ရွေးချယ်သည့်ဆေးနည်း မှန်ကန်ပြီဆိုလျှင် တစ်နည်းဆိုလျှင် အနာနှင့်ဆေး တည့်ပြီဆိုလျှင် ပြဿနာပြေလည်ပြီပေါ့။

ယခုလည်းကြည့်... ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေး၏ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရသည့်ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်းများကို သူရှာဖွေကြည့်တော့ သူမတွင် မျိုးပွားအင်္ဂါများနှင့် ပတ်သက်သည့် မည်သို့သော ရောဂါမှ ကပ်ပြိုစွဲကပ်နေခြင်း မရှိ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူမ၏ပြဿနာအရင်းခံမှာ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မျိုးပွားအင်္ဂါတွေနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ချေ။

တကယ့်ပြဿနာအရင်းခံက သူမ၏စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲတွင် ရှိပါ၏။ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက ရှေးရိုးဆန်လှသည့် မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားလာသည်။ ဖွေးဖွေး၏မေမေကလည်း သူမ၏ခံစားချက်တွေကို သိပ်နားမလည်တတ်၊ ထစ်ခနဲရှိလျှင် ဆူဖို့ပူဖို့ ကြိမ်းမောင်းဖို့သာ တာစူတတ်သော မေမေ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သိပ်မရင်းနှီး... ကြောက်ရသည်ကသာ များသည်မို့ မေမေ့ဆိုလျှင် ဘာဆိုဘာမှ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆွေးဆွေးနွေးနွေးမရှိ။

ဖေဖေကမှ သူမအား နားလည်တတ်သေးသည်... ပိုမိုချစ်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေချင်ရသည်။ သို့သော်... သူမ၏မိဘနှစ်ပါးစလုံး သူမဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်၌ တက္ကသိုလ်တက်ချင်သည်က တစ်ပိုင်းသေနေလေလောက်အောင် စိတ်အားထက်သန်မှုနှင့် သိသိကြီးနှင့် တက္ကသိုလ်ပေးမတက်ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမလေးပမာ အိမ်ထဲမှာပဲ ဝှက်ထားခဲ့ကြ၏။ ရည်းစားသနာထားဖို့ ဝေလာဝေး၊ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ပင် ထွက်ခွင့်ရဖို့ လွယ်သည်မဟုတ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဤဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက မျိုးပွားအင်္ဂါများနှင့်ပတ်သက်သော ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတရယ်လို့ လုံးဝမရှိ။ ဘာဆိုဘာမှလည်း မသိနတ္တိ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင်... အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည်ကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးလုပ်ချင်သူ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် သီလရှင်လုပ်ပြီး ဘဝကိုအဖော်မရှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ်သန်းရှင်သန်သွားလိုသူ။

ထိုသို့သော မိန်းကလေးမျိုးသည် ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာလားမသိ သူမဘဝတွင် တခါမျှပင် မျက်နှာလေးကိုတောင် မမြင်ဘူးခဲ့သည့် သူစိမ်းတစ်ရံ ယောက်ျားသားတစ်ဦးကို မိဘစကား မဖယ်ရှားနိုင်ခြင်းတည်းဟူသော သမီးအလိမ္မာလေး တစ်ဦးအနေဖြင့် မိဘတို့အလိုကျ လက်ထပ်ခဲ့ရ၏။

ကိုင်း... အချစ်ဆိုသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင် မည်သည့်အခန်းကဏ္ဍမှ မည်သို့မည်ပုံ အရေးပါအရာရောက်ပါသနည်း။ သူမကရော ကိုကျော်စွာဆိုသည့် သူမ၏လင်ယောက်ျားအား မည်ရွေ့မည်မျှ ချစ်မြတ်နိုးပါသနည်း။

ကံကောင်းထောက်မသည်ဟု ပြောရမည့်အချက်ကတော့ ကိုကျော်စွာက ဖွေးဖွေးအား အလွန်တရာ ဂရုစိုက်ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပင်တည်း။ ဘာဆိုဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် မျက်စိအောက်ကပင် အပျောက်မခံချင်လောက်အောင် ဂရုစိုက်၏။ တခြားယောက်ျားလေးတွေလိုလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ဘာဆိုဘာမျှမရှိ။ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ ကာရာအိုကေဆိုင်သို့ပင်မသွား၊ အပျော်အပါး၊ လောင်းကစားတွေဆိုလျှင်လည်း ဝေလာဝေး။

ပြဿနာက သမီးလေးသဲသဲကို ကိုယ်ဝန်ရပြီးချိန်ကစ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ သဲသဲလေးထံတွင်ပင် သူမ၏စိတ်ရော၊ ကိုယ်ခန္ဓာရော အာရုံခြောက်ပါးစလုံး စုပုံရောက်ရှိနေတော့ပြီ။ ကိုကျော်စွာကို အနားအကပ်မခံလိုတော့ပြီ။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သူမလုံးဝစိတ်မပါတော့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် ချစ်ရမှာ စာမလိပ်တော့ခြင်းပင်တည်း။

ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် အကြောင်းမျိုးစုံပြ၍ ကိုကျော်စွာအား အနားကပ်မခံ၊ ကြာလာတော့ ကိုကျော်စွာက ရိပ်မိသွား၏။ ဖွေးဖွေးစိတ်ထဲ နှလုံးသားထဲက နှစ်နှစ်ကာကာလက်ခံသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စောင့်နေပါတော့မည်၊ မပူဆာတော့ပါဘူးတဲ့။ ငြင်းတုန်းကငြင်းခဲ့ပြီး... နောက်ဆုံး ကိုကျော်စွာက လုံးဝမပူဆာတော့ဘဲ နောက်သို့ အသာဆုတ်သွားတော့မှ သူမစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရအောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပြီမို့ သူမ ချစ်ခင်လေးစားသော ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းအား ရင်ဖွင့်အကူအညီ တောင်းခံခဲ့၏။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကပင် ကိုကျော်စွာဘက်က ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာသည်ပဲ ပြောပြော... ကိုယ့်ကျားကျားချင်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်သည်ပဲပြောပြော ဖွေးဖွေးအား တစ်ထစ်လျှော့၍ လိုက်လျောပေးဖို့ အရေးကြီးသည့် အကြောင်းရှင်းပြခဲ့၏။ သူသုံးခဲ့သည့် စကားလေးက ရိုင်းသွားလျှင်လည်း ခွင့်လွှတ်စေချင်၏။ ကျားသတ္တဝါသည် များသောအားဖြင့် 'ဘူးရင်ဘူး... မဘူးရင်ဒူး' ဟူသော စိတ်ထားရှိကြောင်းပင်။

ဖွေးဖွေးမပေးနိုင်သော လိုက်လျှောမှုမျိုးကို ဒီကိုကျော်စွာဆိုသည့် ငတိလေးက တခြားမှ သွားရှာလျှင် ဘယ့်နယ်လုပ်ပါ့မည်နည်း။ ကိုင်း... အဲ့သလို တကယ်တမ်းဖြစ်လာခဲ့လျှင်ကော မည်သူနစ်နာမည်နည်း။ ကိုင်း... အခုပဲ ကြည့်လေ။

ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိမလေးရင်ထဲသို့ ဒိန်းတလိန်းနတ် ဝင်ပူးပြီထင်သည်။ သူ့ထံ အူယားဖားယား ပြေးလာလောက်အောင် မည်သို့သော အဖြစ်က လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်သနည်း။ ညကြီးမင်းကြီး အရက်တွေမသောက်စဖူး သောက်ပြီး အမူးကြီးမူးကာ သိုင်းကွက်နင်းပြီး ပြန်လာသော ကိုကျော်စွာ... သူ့နှုတ်ကလည်း 'ဇင်ဇင်... ဇင်ဇင် ကိုယ့်နားကိုလာပါဦးကွာ' ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လို့တဲ့။

ကိုင်း ဘယ့်နယ်ရှိစ... ထိုအဖြစ်ကို ကြုံခဲ့ပြီးကတည်းက ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိမလေး စားမဝင်အိပ်မပျော်... နေမထိ ထိုင်မထိ... ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် နတ်ပူးသလို တုန်ယင်လာခဲ့ခြင်းက အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

ထိုကိစ္စ သေးသေးလေးက အဘယ်ကြောင့်များ... ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိမလေး၏ နှလုံးသားအား သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ယမ်းသွားစေပါသနည်း။

ဇကွန်... ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် ကိုကျော်စွာကို ချစ်များချစ်နေပြီလား။ 'ဟိတ်... ဖွေးဖွေး... မှန်မှန်ဖြေနော်' ဟု ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းက မေးခွန်းလေးဆာစ်ခု ထုတ်လိုက်တော့ ဖွေးဖွေး၏ပါးပြင်ထကတွင် နီခနဲ ရဲသွားအောင် ရှက်သွေးလေးတွေ ယှက်သန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၃၀)

ဒိန်းတလိန်းနတ်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်

"ဟိတ်... သမီးဖွေးဖွေး... ဆရာမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေနော်... သမီးရဲ့စိတ် သမီးရဲ့နှလုံးသားကို သမီးသေချာ ပြန်မေးကြည့်စမ်း။ သမီး ကိုကျော်စွာကို မချစ်ဖူးလား... ချစ်သလားဆိုတာကိုလေ"

ကိုင်း... ကြည့်စမ်း... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် အဘယ်သို့သော ဆရာဝန်အမျိုးအစားပါနည်း။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လူနာအားမေးရမည့် မေးခွန်းထဲတွင် ဤသို့သော မေးခွန်းမျိုးတွေရော ပါသလား။ ပြီးတော့ ဆေးကုသည့်ကိစ္စနှင့် ယခု သူမေးသည့် မေးခွန်းက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်များ ပတ်သက်နေပါသနည်း... စသည်စသည်ဖြင့် စာဖတ်သူကတော့ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းကို မေးချင်နေလောက်ပြီ။

မှန်ပါသည်။ ရောဂါတစ်ခုကို ကုသရသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် မည်သို့သော မေးခွန်းတွေကို မေးရမည်... မည်သို့သော ဆေးတွေကို ပေးရမည်ဆိုသည်က ပုံသေကားချပ် သတ်မှတ်ထား၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။ အထူးသဖြင့် ယခု ဖွေးဖွေးကဲ့သို့သော လူနာမိန်းကလေး၏ ရောဂါကို မည်သည့်ဆေးတွေပေး၍ မည်သို့မည်ပုံ ကုသရမည်နည်း။ တကယ့်ကို ခေါင်းခဲစရာ ဦးနှောက်ခြောက်ချင်စရာတွေချည်း။

ယခုပဲကြည့်လေ... ဖွေးဖွေး၏ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သော ပြဿနာ၏ဇာစ်မြစ်ကို သူမေးခွန်းမျိုးစုံမေးပြီး သေချာစမ်းသပ်စစ်ဆေးကာ အာထရာဆောင်းတီဗီရိုက်၊ သွေးစစ်စသည်ဖြင့် ဘက်ပေါင်းစုံ နည်းပေါင်းစုံနှင့် လေ့လာဆန်းစစ်အကဲဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

နောက်ဆုံးရလာသည့် အဖြေက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မျိုးပွားအင်္ဂါများ စသည်ဖြင့် အပြင်ပန်းမှမြင်ရ၊ လက်တွေ့လည်း စမ်း၍ရသည့် နေရာတွေအားလုံးတွင် မည်သည့်ချို့ယွင်းချက် မည်သို့ရောဂါမျှ မတွေ့ရ။ အကောင်းပကတိ၊ မည်သည့်ရောဂါမျှ ရှာမတွေ့ဘဲ မည်သည့်ဆေးကို သွားရှာပေးရမည်နည်း... အို ဒါမှ တကယ့်ပြဿနာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဆေးကုသည်ဆိုရာ၌ ဆေးတွေပေး... ဆေးတွေထိုးပြီး ခွဲစိတ်ဓားကို ကိုင်ဆွဲခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်မှသာ ဆေးကုသည်ဟု ခေါ်နိုင်ပါသလား။ ဤအရာများထက် ပို၍အရေးကြီးသော ဤအရာများမပါသော ဆေးကုနည်းရော မရှိတော့ဘူးလား။ အထူးသဖြင့် ယခုဖွေးဖွေးကဲ့သို့သော ခန္ဓာကိုယ်တွင် မည်သည့်ပြဿနာမျှ မရှိပါဘဲ သူမစိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲ သူမ၏အနီးကပ်ဆုံးနေရာတွင် ပြဿနာဖြစ်နေသူအား မည်သည့်ဆေးကို ပေးရပါမည်နည်း။

ထိုလူနာမျိုးအား ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း မည်သို့မည်ပုံ ဆေးကုပါမည်နည်း။ အဲ့သည်မှာပဲ ခုနက ပြောခဲ့သည့် မေးခွန်းတွေ သူ့ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမေးခွန်းလေးကို ကြားလိုက်တော့ ဖွေးဖွေးက ရုတ်တရက်ဘာဆိုဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ ရှက်သွေးတွေ ဖြာနေသေးသည်။ ပြီးတော့ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်း မသိသော ပုံစံနှင့် သူမ၏လက်သည်းလေးတွေကို အသာငုံ၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းက သူမအား ပြုံးပြုံးလေး ငေးကြည့်ရင်း သူမ၏အဖြေအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ မှန်သည်... ဤသို့သော မေးခွန်းမျိုး၏အဖြေအား အတင်းအဓမ္မ လည်ပင်းထည့်စတော့မတတ် အလောတကြီးမေး၍ မည်သို့မျှ အဖြေမှန်ကိုမရနိုင်။ အရေးအကြီးဆုံးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စိတ်အေးလက်အေးထား၍ မီးစင်ကြည့်ကဖို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူစောင့်ရကျိုး နပ်ပါ၏... မပွင့်တစ်ပွင့်လေးပြုံးလျှက် သူမနှုတ်က စကားလေးတွေက စမ်းရေစီးသည့်အလား နူးညံ့ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆရာရယ်... သမီးလေ မနေ့ကအထိ အချစ်ဆိုတာ ဘာဆိုဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ သမီးဘဝမှာ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိခဲ့ပါဘူး။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက စည်းကမ်းတင်းကျပ်လှတဲ့ မိသားစုထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါတယ်။ ရည်းစားထားဖို့ မပြောနဲ့ ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ တစ်ခါမှတောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်ချင်ပေမယ့် မိဘတွေက မိန်းကလေးမို့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်စရာ မလိုပါဘူး။ အိမ်ရှင်မပဲ လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမလိုပဲ နေခဲ့ရတယ်။ သမီးလေး တကယ်တမ်းကျတော့ တက္ကသိုလ်ကို အရမ်းတက်ချင်တာ၊ စာပေကိုဝါသနာပါတော့ တက္ကသိုလ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဝတ္ထုတွေဖတ်ရတိုင်း တိတ်တိတ်တက်လေး ကျိတ်ပြီး ငိုခဲ့ရပါတယ်ဆရာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သမီးအိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဘူး... တစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သီလရှင်တောင် ဝတ်ချင်တာ။ မိဘတွေကိုလည်း သမီးရဲ့ဆန္ဒကို ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေက သဘောမတူဘူး။ ပြီးတော့ သမီးအဖေနေမကောင်းဖြစ်တယ်။ သူမျက်စိမမှိတ်ခင်မှာ သမီးကို သူစိတ်ချတဲ့သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့သားနဲ့ ပေးစားခဲ့ချင်တယ်ဆိုပြီး သမီးကိုနားချတယ်။ သမီးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ အဖေက စိတ်မချဘူးတဲ့ဆရာ။ ဒါနဲ့ပဲ အဖေ့စကားကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတယ်။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာရယ် ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ မင်းလာဆောင်တဲ့နေ့ကျမှပဲ ကိုကျော်စွာရဲ့မျက်နှာကို တွေ့ဖူးတာပါ။ ကဲ သမီးက သူ့ကိုချစ်လား၊ မချစ်လားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မှာလဲ။ မိဘတွေအလိုကျ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သမီးအဖြစ်က အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ ပြောရမလားမသိဘူး။ ကိုကျော်စွာက သမီးကို အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး အလိုလိုက်တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အတွက် ဘာဆိုဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင်ကို သူကထားခဲ့တယ်။ သူနဲ့ပေးစားပြီး သိပ်မကြာဘူး အဖေလဲဆုံးသွားတယ်။ သမီးလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းကိုပဲ သဲသဲလေးကို ကိုယ်ဝန်ရသွားတော့တာပဲဆရာ။ တကယ်တမ်း သေချာမစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း အိမ်ထောင်ရေးသုခဆိုတာ ဘာဆိုဘာမှန်းတောင် မသိခဲ့ဖူးဘူးလို့ ပြောရလိမ့်မယ်ဆရာ။ ဘာမှန်းညာမှန်း သေချာမသိလိုက်ပဲ သဲသဲလေးကို ကိုယ်ဝန်ရသွားခဲ့တာကိုး။ ကိုယ်ဝန်ရပြီးတော့လည်း တစ်ခါမှ အတူမနေဖြစ်တော့ဘူး။ ကလေးကို ထိခိုက်သွားမှာ သမီးက စိုးရိမ်တာကိုး။ သူကလည်း သမီးရဲ့ဆန္ဒကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သဲသဲကိုမွေး... မွေးပြီးတစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ၊ လေးလနဲ့ အချိန်တွေကြာလာတော့ သူကပြန်ပြီး ပူဆာတယ်။ သမီးကလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ခွင့်မပြုဘူး။ ဒီကိစ္စကြီးကို သမီးစိတ်ထဲက ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ မနှစ်မြို့ဘူး ဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်တွေကြာလာတဲ့အခါ ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ ကိုကျော်စွာကလည်း တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီးရိပ်မိလာတယ်ထင်တယ်။ သမီးဆန္ဒမပါရင် သူချစ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး။ မပူဆာတော့ဘူးဆိုပြီးတော့ ပြောလာတယ်။ သမီးသူ့ကိုချစ်လာတဲ့၊ ကြည်ကြည်သာသာခွင့်ပြုတဲ့ အချိန်အထိ စောင့်မယ်လို့လည်း ကတိပေးတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကြာလာတော့လည်း သမီးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားလာရတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ သမီးလေးကို မွေးပေးခဲ့တဲ့ သမီးအနေနဲ့ ဖခင်လိုပဲ ချစ်ခင်လေးစားအားကိုးတဲ့ ဆရာ့ကို ရင်ဖွင့်အကူအညီတောင်းခဲ့မိတာပါ။ ဒါပေမယ့်... ကိုကျော်စွာအိမ်ကို အရက်မူးပြီး ပြန်လာတဲ့ညက အဖြစ်အပျက်ကတော့ သမီးရဲ့တည်ငြိမ်နေတဲ့ နလုံးသားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး ရိုက်ခတ်လိုက်တဲ့ နာကစ်မှန်တိုင်းကြီးလိုပဲလို့ ပြောရမလား မသိဘူး။ သူက အရက်မူးမူးနဲ့ ဇင်ဇင်၊ ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေတာ ကြားလိုက်ရချိန်မှာ သမီးဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဘူးသေးတဲ့ ခံစားမှုမျိုးဖြစ်လာတယ်။ ဒီဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့နှုတ်ဖျားက တဖွဖွရေရွတ်ရလောက်အောင် သူက ကိုကျော်စွာနဲ့ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ ပတ်သက်နေသလဲ။ ကိုကျော်စွာက သမီးကို အရင်လို မချစ်တော့ဘူးလား။ အသစ်တွေ့သွားတာလား။ ဒီဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ သမီးမမြင်ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မနာလိုဝန်တိုတာလား သဝန်ကြောင်တာလား၊ သမီးရင်ထဲနလုံးသားထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခံစားနေရတာယ်ဆရာ။ ဒိန်းတလိန်းနတ် ဝင်ပူးနေတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ သမီးလည်း တစ်ခါမှမခံစားဘူးတော့ မသိဘူး။ အဲဒါ သမီးဘာဖြစ်တာလဲ... ဆရာကရော ဘယ်လို ထင်မြင်ယူဆလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး"

ဗုဒ္ဓါ ကိုယ့်ဘက်မြားဦးလှည့်လာပါရောလား။ ဒိန်းတလိန်းနတ်ပူးတယ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်... ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ...။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၃၁)

ဒိန်းတလိန်းရေ လွတ်အောင်ပြေး မိလို့ကတော့ အသေပဲ

ဒိန်းတလိန်းနတ် ဟုအမည်ရှိသော နတ် ကိုကြားဖူးပါသလား။ သူကမည်သူနည်း...။ ထိုနတ်သားလေးဝင်ပူးလျှင် လူတစ်ယောက်သည် မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါသနည်း။ ဤလောက ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် မြင်တွေ့ရသော လူသာတစ်ဦးအား သူ့အားနေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရသော ပုံစံအတိုင်းပဲ အခြားလူတွေကရော သူ့ကိုယ်သူရော တစ်သတ်မတ်တည်း ပုံသေသတ်မှတ်ထား၍ ရပါသလား။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် သူ့ကိုယ်သူပင် သတိမပြုမိနိုင်သော မယုံနိုင်စရာ မထင်မှတ်မမျှော်လင့်ထားသော နောက်ထပ်လူသားတစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်ကိုရော သင့်ဘဝတွင် ကြုံခဲ့ဖူးပါသလား။

လူတစ်ယောက်တွင် စိတ်နှစ်စိတ် ရှိနေသည်ကိုရော သတိပြုမိဖူးပါသလား။ အပြင်ပန်းတွင် အလွယ်တကူ မြင်တွေ့ခံစားနေရသော စိတ်ကတစ်စိတ် ဤလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်နေရာရာတွင် အမြဲတစေ လျှို့ဝှက်ပုန်းခိုင်ပ်လျှိုးနေသော စိတ်ကနောက်တစ်စိတ်၊ တစ်ခုတော့ရှိသည်... ထိုသို့ပုန်းအောင်းနေသော စိတ်ကလေးကိုတော့ တစ်ခါတရံ သူပုန်းနေရာမှ တဒင်္ဂလေး ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင်မှ ၎င်းကိုလည်း မိမိကသတိထား၍ စောင့်ကြည့်နေသည့်အချိန်လေးနှင့်

တိုက်ဆိုင်သွားမည်ဆိုပါမှ ဖျတ်ခနဲ တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အဲသည်အခါကျမှ... လျှို့ဝှက်ပုန်းအောင်းနေသော စိတ်သူခိုး လေးအား အမိဖမ်းနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့က ဖွေးဖွေးဆိုသည့် သူ့ကိုယ်သူ ဒိန်းတလိန်းနတ်ပူးနေသလားဟု ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည့် ငတိမလေးကို ကြည့်နေရင်း သူငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို ပြန်ပြောင်း မြင်ယောင်မိလေသည်။ ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့ခြေသလုံးတွေ၊ ပေါင်တွေ၊ တင်ပါးတွေက စပ်ဖျင်းဖျင်းအရသာကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ခံစားနေရသလိုပင်။ ပြီးတော့ သူအမှတ်တရ ပစ္စည်းများထားရာ သံသေတ္တာလေးထဲ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားသည့် ဟောင်းနွမ်းနေသော လက်နှစ်ဖက်စလုံး မပါတော့သည့် ဘိုမရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကိုလည်း ချက်ချင်းအမှတ်ရသွားမိပါ၏။

ထိုဘိုမရုပ်ကလေးက သူ့အန်တီတစ်ယောက် သူ့အား မွေးနေ့အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးထားသော အရုပ်ကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးဘဝတွင် အရုပ်ကလေးတွေက ဒီလိုပဲ ဟိုကရလိုက် ဒီကရလိုက်နှင့် တစ်စထက်တစ်စ များလာခဲ့၏။ ကလေးတွေ၏ ထုံးစံအတိုင်း အရုပ်သစ်လေးရရှိန်မှာတော့ ထိုအသစ်ကလေးနှင့်ဆော့... ကြာလာတော့ ရိုးသွားသလိုလို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသလိုလိုနှင့် သိပ်မဆော့ဖြစ်တော့ရှိန်... ထပ်ရလာသော အရုပ်သစ်ကလေးများနှင့် ပျော်မွေ့နေရှိန်၊ ထိုဘိုမရုပ်ကလေးက သူ့အခန်းကလေး၏ ထောင့်လေးနားက ကစားစရာ အရုပ်အစုတ်များကြားထဲ ပုန်းအောင်း ပျောက်ကွယ်နေချေပြီ။ မည်မျှပင် ကြာသွားသည်မသိ... သူကတော့ ထိုအရုပ်ကလေး သူ့တွင် ရှိမှန်းပင် မမှတ်မိတော့ပြီ။

တစ်နေ့တွင်တော့ သူတို့မြို့လေးသို့ မန္တလေးမှ သူ့ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုမောင်နမများမိသားစု အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မောင်နမကလေးငယ်တွေ အချင်းချင်း ဆော့ကစားလိုက်ကြသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းပါဘိခြင်း။ ကစားနည်းတွေကလည်း မျိုးစုံနှင့် မပျင်းနိုင်အောင်ပင်။ မကြာမီ ပြန်ရမည့်ရက်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့၏။ အဲ့သည်မှာ ပြဿနာတစ်ခု အစပြုလာခဲ့၏။ သူ့ညီမဝမ်းကွဲလေးဖြူဖြူဆိုသည့် ငတိမလေးက မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ရှုပ်ပေါက်သည်မသိ... သူတို့အခန်းထောင့်က ကစားစရာ အစုတ်ပလုတ်တွေ ထည့်ထားသော ခြင်းတောင်းကြီးထဲက လက်တစ်ဖက်ပြုတ်နေသည့် ကစားစရာ ဘိုမရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားလေ၏... အဲသည်အရုပ်ကလေးက အတော့်ကို ဟောင်းနွမ်းနေပါပြီ။ သူလည်း ကစားဖို့နေနေသာသာ ထိုအရုပ်ကလေး ရှိမှန်းပင် သတိမရတော့သည့်အချိန် ဖြူဖြူဆိုသည့် ငနဲမလေး ထိုအရုပ်ကလေးကို တပွေပွေ တပိုက်ပိုက်လုပ်နေကတည်းက သူ့စိတ်ထဲ အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်ရောက်လာမှန်းမသိ။

ဒီကောင်မလေး တပွေပွေနှင့် လက်က မချစတမ်းကိုင်နေတဲ့ အရုပ်ကလေးအား ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း... သူ့စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာ၏။ ပူပန်စိတ်တွေလည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ဘုရားဘုရား... ဒီကောင်မလေး ဒီအရုပ်ကို ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်... အဲ့သည်မှာပဲ သူအလွန်အလွန် စိတ်ပူနေသည့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ဒါကတော့ ဖြူဖြူဆိုသည့် အစုတ်ပလုပ်မလေးက ထိုအရုပ်ကလေးအား ပွေပိုက်ယုယစွာဖြင့် ကိုင်ထားရင်း အခန်းထဲဝင်လာသော သူ့မေမေနှင့် ဖြူဖြူ့မေမေ ညီအစ်မနှစ်ဦး ရှေ့သို့ရောက်သွား၏။ မကြာမီ မန္တလေးသို့ပြန်ဖို့ ပစ္စည်းတွေပင် သိမ်းဆည်းပြီးပြီ။

မိဘချင်းတွေပင် နှုတ်ဆက်စကားတွေ ဆိုနေကြပြီ။ အဲ့သည်အချိန်မှာပဲ ဖြူဖြူဆိုသည့် ငတိမလေးက အရုပ်ကလေးကို ရင်မှာပိုက်၍ သူမ၏အန်တီ(သူ့မေမေ)ထံမှာ "တီတီ သမီးကို ဒီဘိုမအရုပ်ကလေး ပေးနော်" ဟုတောင်းလိုက်၏။

သူ့မေမေကလည်း "အို... သမီးကြီးက်ရင် ယူယူ... ဒီမှာအရုပ်တွေက အများကြီးပဲ" ဆိုပြီး သဘောမနောကောင်းစွာ အရုပ်ကလေးကို ပေးလိုက်လေတော့၏။

အဲ့သည်အချိန်မှာ မည်သူမျှ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်သော အံ့သြစဖွယ်ကောင်းလှသည့်အဖြစ်က ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ အဲ့ဒါကတော့ ငြိမ်းချမ်းပေါက်စကလေး ဟိုးအခန်းထောင့်လေးကနေ ပေစောင်းပေစောင်းနှင့် စောင့်ကြည့်နေရာမှ မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ရူးပေါက်သွားသည်မသိ။ ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်လာပြီး ဟိုကောင်မလေးလက်ထဲက ဘိုမရုပ်ကလေးကို အတင်းအဓမ္မ ပြန်လုလေတော့၏။ နှုတ်ကလည်း "မပေးဘူး၊ ဒီအရုပ်ကလေး မပေးဘူး... လိုချင်ရင် တခြားကြိုက်တဲ့အရုပ်ကိုယူပါ... ဒီအရုပ်လေးကိုတော့ မပေးဘူး၊ မယူရဘူး" ဟူ၍ အရူးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်း လက်ကအတင်းဆွဲ... ဟိုဖြူဖြူဆိုသည့် ငတိစုတ်မလေးကလည်း ခေသူမဟုတ်၊ အတင်းအော်ဟစ်ငိုယိုပြီး အတင်းပြန်လု၊ အဲ့သည်မှာပဲ လူကြီးတွေလည်း ရုတ်တရက်ကြောင်ပြီး ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်၏။ ကလေးနှစ်ယောက်အသားကုန် အရုပ်လုကြသည့်ပွဲ၌ နောက်ဆုံးငြိမ်းချမ်း၏လက်ထဲသို့ ဘိုမရုပ်ကလေး ဖြုတ်ခနဲပါလာတော့၏။ ဟိုင်တိမလေး၏ လက်ထဲတွင်တော့ အရုပ်မှ တစ်ဖက်တည်းကျန်နေသော လက်ကလေးတစ်ဖက် ကိုင်လျှက်သားလေးနှင့် ကြောင်ကြောင်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ခြေထောက်ကလေးဆောင့်ရင်း အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သည်မှာလည်း ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်အလားပင်။ ငြိမ်းချမ်းဆိုသည့် ငနဲလေးကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထိုဘိုမရုပ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပိုက်ကာ တစ်ချီးတည်း လစ်လေတော့သည်။ ပြီးတော့ ဇည့်သည်တွေပြန်သွားသည့်အချိန်အထိ သူတို့အိမ်အနောက်ဘက်က သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် သွား၍ပုန်းနေလေ၏။

ကိုင်း ပရိသတ်ကြီးရေ... ငြိမ်းချမ်းဆိုသော ငတိကလေး၏ ကံကြမ္မာမည်သို့ဖန်လာမည်နည်းဆိုသည်ကို ဇေဒင်သွား၍ မေးရန်ပင် လိုမည်မထင်တော့ပါပေ။ ဇည့်သည်တွေအားလုံး ပြန်သွားပြီးသည်အထိ ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အိမ်သို့မပြန်ရဲ... အသာကလေး ပုန်းအောင်းနေဆဲ။ သူ့မေမေ၏ ဒေါသကို သူအသိဆုံးမဟုတ်လား။ ခုနတုန်းက ဘာကြောင့် ဤမျှအန္တရာယ်ကြီးမားသော အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့ပါသနည်း။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးတော့ မည်သို့ဖြေရမှန်းပင်မသိ။ ခုနတုန်းက ဇည့်သည်ကလေးမလေးလက်ထဲက အရုပ်ကလေးကို အတင်းလုယူပြီး ပြေးသောငတိလေးသည် ငြိမ်းချမ်းအစစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား...။ အသင်မည်သို့ထင်ပါသနည်း။ တကယ်တမ်းကျတော့ ငြိမ်းချမ်းလေးသည် မေမေ့လက်ထဲကတုတ်ကို လောကမှာ အကြောက်ဆုံး... သူ့ကိုရိုက်တိုင်း မေမေက မေးလေ့ရှိသော စကားလေးနှိုသည်။ 'မေမေ့ကိုကြောက်တာလား၊ တုတ်ကို ကြောက်တာလား' တဲ့။ ကလေးလေးတစ်ယောက်၏ ရိုးသားဖြူစင်သော နှလုံးသားထဲက ထွက်လာသောစကားက 'မေမေ့လက်ထဲက တုတ်ကို ကြောက်တာပါ' ဟူ၍ တပြေပြေဝိုင်ကြွေးနေသည့်ကြားက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဖြေခဲ့ရသော အမှန်စကားများကို သူသတိရမိသေးသည်။

သည်မျှလောက်ကြောက်သော မေမေ့တုတ်ကို အာခံကာ မိုက်မိုက်မဲမဲရဲ့ဝံ့စွာ ဇည့်သည်ကလေးမလေး၏ လက်မှ အရုပ်စုတ်ကလေးကို လုယူနိုင်ခဲ့သည်မှာ မည်သူ့လက်ချက်နည်း။ သူ့ပင်ကို စိတ်ရင်းနှင့်ဆိုလျှင် ထိုမျှမိုက်မဲသောအလုပ်မျိုးကို သူလုပ်ပါမည်တဲ့လား... အဲသည်လောက်တော့ သူမမိုက်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။

အဲသည်နေ့ကလောက် သူ့မေမေ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သည်ကို သူတစ်ခါမျှပင် မမြင်ဖူးဟူ၍ ဆိုရလောက်အောင်ပင် စဉ်းစားသာကြည့်... ငြိမ်းချမ်းဆိုသော လူဆိုးလေးလုပ်လိုက်သည့်အလုပ်က မေမေ့အား ဇည့်သည်များအားလုံးရှေ့တွင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်စေမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ၊ ဘာဆိုဘာမှ တန်ဖိုးမရှိသည့် လက်တစ်ဖက်ပြုတ်နေသည့်

ဘိုမရုပ်အစုတ်ကလေးအတွက်နှင့် သူ့မေမေအဘယ်မျှလောက် ဇည့်သည်တွေရှေ့တွင် မျက်နှာပူကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်လိုက်မည်နည်း။

အဲသည်အတွက် မေမေကစိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ကြိမ်လုံးတစ်လုံး ရှေ့တွင်ချ၍ ထိုင်စောင့်နေခဲ့၏။ လူဆိုးလေး ငြိမ်းချမ်းအား သူအပင်ပန်းခံ၍ လိုက်ရှာရန် မလိုပါချေ။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ... ဝမ်းပိုက်ထဲက တဂွီဂွီနှင့် မိုးတွင်းက အုံးအွမ်ဖားများကဲ့သို့ အသံစုံမြည်ဟည်းလာသောအခါတွင်ကား ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက်ပြုတ် ဘိုမရုပ်ကလေးအား ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း အိမ်အနီးသို့ ကုတ်ချောင်းကုတ်ချောင်းနှင့် မယောင်မလည် ချဉ်းကပ်လာတော့၏။ အဲသည်နေ့က ငြိမ်းချမ်းဆိုသည့် ဝတိလေး၏ မျက်ရည်တွေ၊ နှပ်ချေးတွေ ဘယ်လောက်မြေပေါ်ခသွားသည်မသိ။ သူ့အသံဆိုးကြီးက တစ်ရပ်ကွက်လုံး နားကို ပိတ်ထားချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ခြင်းကြီးစွာနှင့် နားဆင်ရမည်။ သူ့ပေါင်မှာ၊ ခြေသလုံးမှာ အရှိုးရာကြီးတွေ အစင်းလိုက်၊ အစင်းလိုက် မုန်တီဟင်းကဲ့သို့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီးပေါ်နေမည်ကို ပရိသတ်ကြီး မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကိုင်း... စာဖတ်သူတို့ရေ... ထိုအချိန်က ငြိမ်းချမ်းလေး၏ အတွင်းစိတ်ကလေးထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်၍ ဝင်ရောက်လှုံ့ဆော် နှိုးဆွပေးလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အမည်ကို ယခုလောက်ဆို သိလောက်ပြီထင်ပါသည်။ ထိုသူ၏အမည်ကား... 'ဒိန်းတလိန်း' ဟုခေါ်ပါသတည်း။ ဒါကြောင့်လည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့စိတ်ထဲ အသည်းထဲက အဲ့ဒီဇတိကို စိတ်နာသည်။ ဒင်းလုပ်၍ သူကောင်းကောင်းကြီး နာနာအတီးခံရတာမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် အဲဒီအကြောင်းစဉ်းစားမိတိုင်း ဒိန်းတလိန်းရေ... မင်းကိုမိလို့ကတော့ အသေပဲ။ ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ်ဟူ၍ပင် ကြုံးဝါးမိလေတော့သတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၃၂)

ဒိန်းတလိန်းရေ ကျေးဇူးအထူး

"သမီးဖွေးဖွေး...

ဆရာကတော့ အဲဒီ ဒိန်းတလိန်းဆိုတဲ့ နတ်သားလေးကို ကျေးဇူးအထူးတင်မိတယ်...။ သမီးနှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာတစ်ခုမှ ဝုတ်လျှိုးပုန်းကွယ်နေတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို သူက တူးဖော်ပေးလိုက်လို့ပဲ... အခုသမီးရဲ့အဖြစ်ကိုမြင်တော့ ဆရာ့သူငယ်ချင်းစုံတွဲကို ချက်ချင်းပဲ သတိရလိုက်မိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးဟာလည်း ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုတွေထဲကလိုပဲ... စိတ်ကူးယဉ်သိပ်ဆန်တယ်။ သူငယ်ချင်းက ဆရာနဲ့အတူတူ ဆေး(မန်း)မှာ၊ ရန်ကုန်ဆေး(၁)က အတန်းတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို စာချင်းဆက်သွယ်မိသွားလဲ မသိဘူး။ စာတွေ အပြန်အလှန်ရေးရင်းကနေ ချစ်သူရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ တစ်ရက်ကျတော့ ရန်ကုန်ကို ဒီကောင်ချစ်သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းတော့ ဆရာတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုလိုက်ကြီး မီးရထားဘူတာရုံအထိ လိုက်ပို့ခဲ့ကြတာ မမေ့နိုင်စရာပဲ။ သူ့ချစ်သူကို ပထမဆုံးတွေ့ရမှာ။ ချိန်းတဲ့နေရာမှာ ကောင်မလေးက အကျီကအဝါရောင်၊ ပန်းအနီလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားမှာတဲ့။ ကိုင်း ဘယ်လောက်တောင် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းသလဲ။ အဲ့သလို အချစ်ခရီးကို ကဗျာဆန်ဆန်လေး အလှပဆုံး

စတင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းချစ်သူနှစ်ယောက် ဘယ်ကဘယ်လိုတွေ ပြဿနာတွေ တက်တယ်မသိဘူး။ ဆရာဝန်လည်းဖြစ်ရော နှစ်ယောက်ကွဲသွားကြတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင်တစ်ခန်းရပ်ပြီလို့ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပြီပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်တကွဲစီ ဖြစ်သွားကြတယ်။ သူငယ်ချင်းကလည်း သူ့အိမ်က ပေးစားတဲ့ ဆန်စက်သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မြန်းနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒီကောင်က ရန်ကုန်ကို တက်လာခဲ့ချိန်မှာ အရင်က သူ့ချစ်သူဟောင်းကလည်း သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတော့မယ့် သတင်းကိုလည်း ကြားလိုက်ရော ဆရာ့ဆီအပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့တယ်။ အရင်ကတော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဤဘဝဤမျှသာဆိုပြီး ရပ်လိုက်ပြီလို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ငနဲ၊ အခုသူ့ချစ်သူဟောင်း သူတစ်ပါးရဲ့ရင်ခွင်ထဲ တစ်ခြမ်းလောက် ရောက်လုနီးပါးဖြစ်နေပြီလို့လည်း ကြားလိုက်ရရော... ထိုင်လို့မရ၊ ထလို့မရ... အိပ်လို့မပျော် စားလို့မဝင်ဖြစ်ပြီး ဒိန်းတလိန်းနတ် ဝင်ပူးတော့တာပဲ။ အဲဒီဇတိ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပုံများ ရယ်ချင်စရာလည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်စရာလည်းကောင်း... ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေနဲ့ ဆရာက ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျိုးပေးတယ်လို့များ ပြောရမလားမသိဘူး။ နောက်ဆုံးဆရာ့ဆီ ငနဲသားရောက်လာပြီး တရိုရိုနဲ့ အပူကပ်တော့တာပဲ။ ဒီကွဲကွာနေတဲ့ ချစ်သူဟောင်းနှစ်ယောက်ကြားထဲ အောင်သွယ်လုပ်ပေးရတော့တယ်။ အခုသမီးဖွေးဖွေးဖြစ်သလိုပဲပေါ့။ အစကတော့ အချစ် ဆိုတာ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေချိန်မှာ အခြားတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ ပါသွားမယ့်အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံလိုက်ရရော အဲဒီပုန်းလျှိုးကွယ်ပျောက်နေတဲ့ အချစ်ဟာ ဘွားခနဲ ကိုယ်က သတိတောင်မထားမိဘဲ သူ့အလိုလို ပေါ်လာတော့တာဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီသူငယ်ချင်း လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အချိန်တုန်းက ဆရာဟာ သူတို့ရဲ့ မြားနတ်မောင်နတ်သားလေးတစ်ပါးအလား ကျေးဇူးတွေတင်လိုက်ကြတာ။ ဒါပေမယ့် တကယ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ကတော့ အခု ဒီငနဲလင်မယား သူတို့ပျော်ရွှင်ကြည်နူးချစ်ရည်လူးခဲ့ကြတုန်းကတော့ မြားနတ်မောင်ကို တစ်ခါမှ ကောင်းကောင်းသတိမရဘဲ အိမ်ထောင်သက်တွေ ကြာလာတဲ့အခါ သူတို့နောင်ရိုန်ပလေးကြတဲ့အခါတိုင်း အဲ့ဒါမင်းကြောင့်ဆိုပြီး မြားနတ်မောင်ကို ဆော်ပလော်တီးချင်သတဲ့ သမီးရေ။

ကိုင်း အခုအဖြစ်လည်း သမီးဖွေးဖွေးရဲ့အဖြစ်ကို သေချာစစ်ကြည့်တော့ အဲ့ဒီအတိုင်းတစ်ထပ်တည်းပဲ။ သမီးကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ။ သမီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ မျိုးပွားအင်္ဂါတွေမှာ ဘာရောဂါမှလည်း မရှိဘူး။ ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာဆေးမှလည်း သောက်စရာမလိုဘူး။ အခု သမီးတို့ လင်မယားမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအားလုံးကို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့နော်။ ကိုကျော်စွာ ဟိုနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ၊ သူ့ပါးစပ်က မူးမူးနဲ့ပြောခဲ့တဲ့ ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ စိတ်ထားလိုက်ပြီး အခုလက်ရှိ သမီးစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ အတိုင်းလေးပဲ အလိုက်သင့်အလျားသင့် နေလိုက်တော့နော်... အစစအရာရာ အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ဆရာတထစ်ချ ပြောရဲပါတယ်။ ဘာဆိုဘာမှလည်း စိတ်မပူနဲ့တော့ ဒီအတိုင်းလေး နေလိုက်တော့"

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းဇော်၏ စကားအဆုံးတွင် ဖွေးဖွေးက သူ့အားမျက်လုံးလေးပြူး၍ အံ့အားသင့်သည့်အသွင်နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေပုံပင် သူ့ပါးစပ်က ထုတ်မပြောသော်လည်း သူ့မျက်လုံးတွေ၊ သူ့အသွင်သဏ္ဌာန်တွေက ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း သူမအား ဆေးကုပြီးကြောင်းကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့်အသွင်က ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေလေ၏...။ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါ၏... ရောဂါတစ်ခုခု၊ ပြဿနာတစ်ခုခုကြောင့် ဆရာဝန်ဆီရောက်တိုင်း ဆရာဝန်က ရောဂါကို နည်းမျိုးစုံနှင့်ရှာမည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆေးတိုက်လျှင်တိုက်၊ ဆေးထိုးလျှင်ထိုး၊ ခွဲစိတ်ပြီးကုလျှင်ကု၊ ဆေးနည်းတစ်ခုခုနှင့်တော့ ကုသမှုပေးရစ်မြဟုတ်လား။ အခုတော့ ကြည့်ပါဦး... သူမ၏ရောဂါပြဿနာကြီးတစ်ခုကို ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းအား အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ကုသမှုကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ကြိုနေခဲ့သူ ဖွေးဖွေးဆိုသည့်

မိန်းကလေးခမျာ... ယခုတော့ သူချစ်ခင်အားကိုးလေးစားကြည်ညြိသော ဆရာဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းဆီမှ ဆေးတစ်ပြား၊ ဆေးတစ်လုံးမှလည်း မစားရ၊ မထိုးရ၊ မခွဲစိတ်ရသေးပါပဲနှင့် ကုသမှုက ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ဆိုနေချေပြီ။

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းသည် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးအား ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေလေ၏။ ဖွေးဖွေး၏နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးလေးတွေက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏။ သူမ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေပုံရသည်။

"သမီး ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ"

"ဆရာ သမီးတစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ"

သူမတစ်ခုခုကို သေချာပေါက်ကြီး မေးချင်နေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖုန်းတစ်ချက် ဝင်လာလေ၏။

"ဆရာရေ ခွဲခန်းထဲက ဆက်နေတာပါ... အချင်းရှေ့ရောက်နေတဲ့ မွေးလူနာတစ်ယောက်ကို အရေးပေါ် ခွဲစိတ်မွေးနေရင်း သွေးတွေဒလဟာ ထွက်နေလို့ လူနာက Shock ရနေပြီဆရာ"

ဘုရား ဘုရား... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်၍ ထလိုက်မိ၏။ သူလို သားဖွားမီးယပ်ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်တစ်ဦးအတွက် ယခုကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်သည် သားသမင်၏ရန်ကို ရလိုက်သော ကောသရာဇာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ သူ့အာရုံတွေအားလုံးကို အထက်သန်ဆုံး လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပါပဲ။

"လာပြီ... လာပြီ... အခုချက်ချင်း ဆရာလာပြီ... သမီးဖွေးဖွေးရေ... ခွဲခန်းက အရေးပေါ်ခေါ်လို့ ဆရာတော့ ပြေးပြီ.. သမီးဆရာ့ကိုခွင့်ပြုဦးနော်... နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ပြောပြောပြေးပြေးပါပဲ... သူ့အားပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖွေးဖွေး... ဘာတွေများ မေးချင်မှာပါလိမ့်... ဟုဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သိချင်စိတ်တွေ စောနေမိတော့သတည်း။

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်(၃၃)

မျက်လုံးမှိတ်လို့ လက်မထောင် အတိုးချလို့ ချစ်ရအောင်

"ဆရာရေ... ဆရာ... ဆရာရှိပါသလား"

ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် မကြာမီသူဝင်ရတော့မည့် လက်ချာအတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် သူ့ရုံးခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်၍ အမောတကော ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဟာ... ဘယ်သူပါလိမ့်... အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မှာ။ ကြည့်စမ်းပါ သူ့အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်နေသည့် အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်က စိတ်ဝင်စားဖို့ မည်မျှကောင်းပါသနည်း။ သူပြင်ဆင်နေသည်မှာ နောက်ဆုံးနှစ် ဆေးကျောင်းသားတွေကို သင်ရမည့် သားဖွားမီးယပ်ဘာသာရပ်မှ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုခုအကြောင်းဟုထင်လျှင် မှားသွားလိမ့်မည်။ ဤရောဂါဝေဒနာတွေအကြောင်းက တစ်ရေးနိုးထပြီး သင်လည်းရလောက်အောင် သူ့မှာ အတွေ့အကြုံတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိပြီးသား။ ယခု သူပြင်ဆင်နေသည်မှာ ဆေးကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်စာရေး၍ မေးထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခု။ ကျောင်းစာတွေ ဆေးစာတွေနှင့် လားလားမျှမဆိုင်။ လုံးဝမပတ်သက်။ ဆေးကျောင်းသားတွေနှင့် ဤအကြောင်းအရာတွေ

မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ပါသနည်း။ သူကတော့ ထိုကဏ္ဍလေးကို 'အမေးကမ္ဘာထဲက တွေးစရာကဏ္ဍ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ မေးချင်ရာမေး သူကဖြေမည်။

သူကတော့ သူ့တပည့်လေးများကို ဆရာဝန်ကောင်းတွေ ဖြစ်စေချင်သည်။ ဆေးပညာတွေကိုချည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်ရုံမျှနှင့် ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီဟု သူမယုံကြည်ပါ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် ဆေးပညာအပြင် သူ၏စိတ်နေစိတ်ထား... သဘောထားနှင့် နလုံးသားခံစားချက်တွေကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ အရေးကြီးသည်ဟု သူကခံယူသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် သူ့စာသင်ချိန်တွေတိုင်းမှာ အချိန်ကိုနှစ်ပိုင်းပိုင်း၍ ဆေးပညာတွေကိုသာမက... လူငယ်တို့၏စိတ်ထား သဘောထားခံစားချက် နလုံးသားများနှင့် ပတ်သက်သော နလုံးသားအာဟာရများကိုပါ သူကအမြဲ ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်းကြည့်... ဆေးကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က သူ့အား စာလေးတစ်စောင်ရေး၍ ရင်ဖွင့်ထားသည်က... စိတ်ဝင်စားစရာအတိ... သူမဘဝတွင် အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု... မိခင်က သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ယခုဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်... မကြာခင်ပြီးဆုံး၍ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မည်။ သူမ၏ရည်မှန်းချက်က ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် အသက် (၄၀)လောက်ထိ အလုပ်လုပ်ပြီး သာသနာ့ဘောင်ဝင်ကာ ဘုရားသမီးတော် မယ်သီလရှင်ဝတ်၍ ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်း ကုန်ဆုံးလိုသည်။ သို့သော် သူမ၏အဖေကတော့ သူမအား သူ့မိတ်ဆွေရောင်းရင်း၏သားဖြစ်သူ သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းပြီးပြီးချင်း မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပေးဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသားဆိုပဲ။ သူက အိမ်ထောင်မပြုလိုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်လိုသူ။ ဖေဖေကတော့ သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအား သူမရှိတော့သည့်အချိန် ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် ချန်မထားခဲ့လို... သူ၏အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၏သားဖြစ်သူနှင့် သဘောတူညီမင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီး သမီးအား သူ့ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်မည့်သူတစ်ဦး၏ လက်တွင် စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံထားလိုသည်တဲ့။ ကိုင်း... ဤဆေးကျောင်းသူလေး ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ မိဘစကား နားထောင်ရမည်လား။ ပယ်ရှားရမည်လား။ သူမဖြစ်ချင်သည်နှင့် ဖြစ်သင့်သည်တို့က တစ်ထပ်တည်းကျပါရဲ့လား။ တစ်ခုလိုချင် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရမည်လား။ မည်သည်ကို စွန့်လွှတ်ရမည်နည်း။ ကိုင်း ထိုမေးခွန်းလေးကိုဖြေရင်း ဘဝခရီးဖော် လိုပါသလား။ လိုအပ်လျှင် ထိုခရီးဖော်အား မည်သို့မည်ပုံ ရွေးချယ်သင့်ပါသနည်း ဆိုသည်ကို ဆွေးနွေးဖို့ သူ့စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်မြှုပ်ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံက တဒေါက်ဒေါက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ထိုအကြောင်းအရာကို စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် သူ့စိတ်ထဲ ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို သတိရလိုက်မိသေးသည်။ ကြည့်စမ်း... အဖြစ်က ဘယ်လောက်တောင်တူလိုက်သလဲနော်။ မယ်သီလရှင်ဝတ်ချင်သော အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်လိုသော ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် နောက်ဆုံးမှာတော့ အဖေ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်၊ ကလေးမွေး၊ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရရှာသည့်အဖြစ်။ ထိုအကြောင်းလေးကို သူသတိရမိတော့ ဖွေးဖွေးတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်တွေများ ရောက်နေပါလိမ့်။ ဘာလိုလိုနှင့် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိမလေး သူ့ရှေ့က ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ကျော် နှစ်လနီးနီးပင် ရှိနေပါရောလား။ သူတို့ရဲ့ပြဿနာတွေရော ပြေလည်သွားပြီလား။ ဘာတွေများ ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသေးသည်။

"ဟိတ် လာပြီ လာပြီ ဆရာလာပြီ" ဟုပြောပြောပြေးပြေးပါပဲ... စားပွဲမှ အသာထ၍ တံခါးကိုဖွင့်တော့...

"အလို ဖွေးဖွေးပါလား"

ငွေလမင်းလေးတစ်စင်း သူ့အခန်းရှေ့သို့ ရောက်နေသည့်အသွင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကြည်လင်ရွှင်ပျနေသော ဖွေးဖွေးကို ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရ၏။

"ကြည့်စမ်း... သမီးပျောက်ချက်သား ကောင်းနေလိုက်တာ။ အခုဘယ်ကဘယ်လို သရဲလာခြောက်ရတာလဲ။ သမီးတစ်ယောက်တည်းလား" ဟု တအံ့တသြနှုတ်ဆက်ရလေသည်။

"ဆရာ့ကို အံ့ဩဝမ်းသာသွားအောင် တမင်တကာ အခုမှလာတာ ဆရာရ။ ကိုကျော်စွာနဲ့အတူလာတာ ဆရာရေ။ သမီးတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ သူက ဆေးရုံထိပ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲတိုးနေလို့ စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သမီးကတော့ ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လွန်းနေပြီမို့ သူ့ကို စကားပြောပြီးမှ နောက်က ဆရာ့အခန်းကို လိုက်လာခဲ့ဖို့ မှာပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ"

"လာလာ သမီးဖွေးဖွေးလာ၊ သမီးကို ဆရာမေးချင်တာတွေ အများကြီးပဲ"

"သမီးလည်း ဘာထူးလဲ၊ ဆရာ့ကို ပြောပြချင်တာတွေ အများကြီးရယ်ပေါ့... သမီးလေ ဘဝမှာ ဆရာနဲ့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်နော်။ အစောကြီးကတည်းက ဆုံတွေ့ခွင့်ရလိုက်ရင် ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းလိုက်မလဲနော်။ အရင်တုန်းက စိတ်ညစ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကိုတောင် ပြန်ပြီးနမြောနောင်တရမိသေးတယ်။ ဆရာနဲ့တွေ့ပြီး အိမ်လည်းပြန်ရောက်ရော သမီးဟာ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်လိုပဲ နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်ဆရာ။ သမီးပဲစိတ်ထင်လို့လား... တကယ်ပဲဖြစ်တာလားတော့ မသိဘူး။ ကိုကျော်စွာကလည်း အရင်တုန်းက သမီးသိခဲ့တဲ့ ကိုကျော်စွာနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘဲ နောက်လူတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားသလိုပဲဆရာ။ သမီးကို ဆက်ဆံတဲ့ပုံစံတွေ အားလုံး သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ သမီးတို့ ဆရာနဲ့တွေ့ပြီးနောက် နှစ်ရက်လောက်အတွင်းမှာပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ခရီးရှည်ကြီး ထွက်ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုကျော်စွာရဲ့ညီလေးတစ်ယောက် သံတွဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်တယ်။ အဲ့ဒီကို သမီးရယ်၊ ကိုကျော်စွာရယ်၊ သမီးလေးသဲသဲရယ်၊ သဲသဲကိုထိန်းဖို့ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်ရယ် အဲ့ဒီကို လိုက်သွားခဲ့ကြတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်က တစ်ရက်တည်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကျော်စွာက ငပလီမှာ ဘန်ဂလိုလေးတစ်ခု ငှားထားပြီး တစ်လလောက် အေးအေးဆေးဆေးကို နေပစ်လိုက်တယ်။ သမီးတို့တွေ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ဒါပထမဆုံး ခရီးထွက်ဖူးတာပဲ ဆရာရယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သမီးတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ဟန်းနီးမွန်းခရီးလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်... ဆရာက သမီးရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုများပြောင်းလဲပေးလိုက်တာလဲ သမီးသေချာမသိပေမယ့် ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ အဲ့ဒီစိတ်လေး ပြောင်းလဲသွားတာနဲ့ အရာအားလုံး အိုကေမှာ စိုပြည်သွားတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား... နောက်တစ်ခုက ကိုကျော်စွာပဲ... သူသမီးကို ဆက်ဆံပုံဆက်ဆံနည်းတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ချစ်ပုံချစ်နည်းတွေကလည်း ဟိုးအရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့တာ အမှန်ပဲ သမီးကတောင် သူ့ကိုပြောရသေးဆယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ မုန့်ကျွေးသလိုပဲလို့ စားလို့မကောင်းတဲ့ မုန့်ကျတော့ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး စားချင်စိတ်မျိုး ဘယ်ပေါ်ပါတော့မလဲ။ အခုလိုမျိုး စားလို့အရသာရှိတဲ့ မုန့်မျိုးကိုသာ အစောကြီးကတည်းက ကျွေးခဲ့ရင် အခုလို ပြဿနာမျိုးတောင် အစကတည်းက ဖြစ်လာမှမဟုတ်ဘဲ အစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာပဲလို့လေ"

ချစ်စဖွယ်မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းစွာ... သူ့ရင်ထဲနလုံးသားထဲက စကားလေးများကို ပြောနေသော ဖွေးဖွေ၏ မျက်နှာလေးကို ပြုံးပြုံးလေးငေးကြည့်နေရင်း ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်း၏ရင်ထဲ ပြောမပြနိုင်အောင် ကြည်နူးဝိတိ ဖြာနေလေတော့သည်။ ကြည့်စမ်းပါဘိ... ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ကြည်နူးဝိတိဟူသည် ဒါမျိုးပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ရှေ့မှောက်က

သမီးလေးဖွေးဖွေးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်လကျော်တုန်းကနှင့် အရှေ့နှင့်အနောက်... တောင်နှင့်မြောက်ပမာ လုံးဝကွဲပြားခြားနားသွားချေပြီ။ ယခုတော့ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သော ဖွေးဖွေးမဟုတ်တော့ပဲ အချစ်ပန်းကလေးတွေ လန်းလန်းစွင့်စွင့် မွှေးပျံ့ကာလှချင်တိုင်းလှနေသော ဖွေးဖွေးဖြစ်နေပြီပဲ။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးဝမှာ အရိပ်တစ်ခု ထင်လာ၏။ သူ့ရှေ့က ထိုင်ရင်းစကားပြောနေသော ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် 'ဟာ... ကိုကိုလာပြီ' ဟူသောစကားသံ ရှင်ရှင်လေးနှင့်အတူ သမင်မလေးအလား ဖျတ်ခနဲ အခန်းဝသို့ ရောက်သွားကာ သူ့ကိုကို၏လက်ကို ဆွဲ၍ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာချေ၏။

"လာ... လာ... ကိုကို... ကိုကို့ကို ဖွေးပြောပြောနေတဲ့ ဖွေးရဲ့ဆရာဖေဖေ... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းဆိုတာ အခုဆရာပဲ... ဆရာရေ... ဒါသမီးရဲ့ကိုကို ကိုကျော်စွာလေ... ဆရာနဲ့တွေ့ပေးချင်နေတာ ကြာလှပြီ... အခုမှပဲ ဖွေးဖွေးဆန္ဒပြည့်တော့တယ်"

သူ့ရုံးခန်းလေးထဲ အပြုံးပန်းလေးတွေ ဝေဝေစီနေပြီတည်း။ ငပလီမှ ဝယ်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးများနှင့် သူ့အားလက်စုံမိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့နေသော ဇနီးမောင်နှံကို ကြည့်ရင်း ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုနှင့် မျက်ရည်တွေပင် ရစ်ဝိုင်းလာမိလေ၏။ ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်တောင် လိုက်ဖက်တင့်တယ်လှတဲ့ ဇနီးမောင်နှံလေလဲ...။

"ဆရာရေ... သမီးတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါနော်... ဆရာ့ကျေးဇူးတွေကို ဒီတစ်သက်မမေ့ပါဘူး" ဟုချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း အခန်းထဲမှအထွက်... ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြလေ၏။ ဒေါက်တာပြိမ်းချမ်းက မျက်လုံးလေးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ချိန်မှာပဲ ကိုကျော်စွာက ညာဘက်လက်မလေးကို ထောင်ပြလိုက်သည့် မြင်ကွင်းကိုတော့ ရှေ့မှ သမင်မလေးပမာ ကော့ကော့လေး ထွက်သွားသော ဖွေးဖွေးတစ်ယောက်... လွဲချော်သွားချေပြီတည်း။